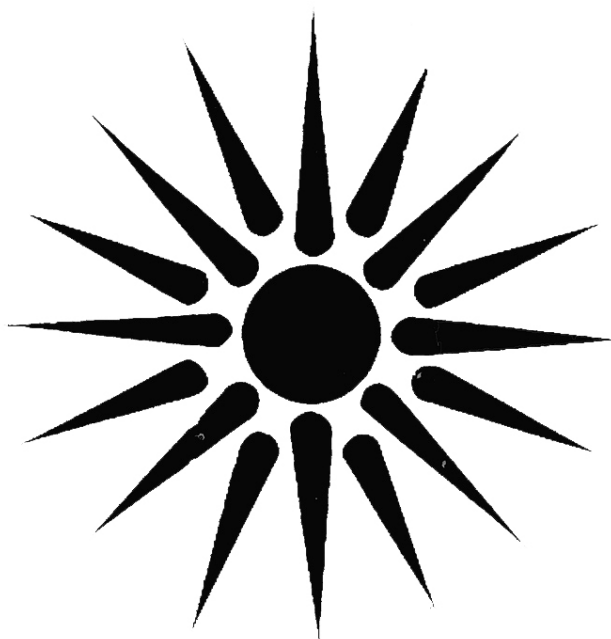

*БИЛЕТ ВО
ЕДЕН ПРАВЕЦ*

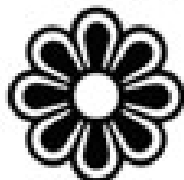

Стојан Кочов

БИЛЕТ ВО ЕДЕН ПРАВЕЦ

Скопје, 2001

Risto Stefov

Publications

Toronto, Canada

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without written consent from the author, except for the inclusion of brief and documented quotations in a review.

Copyright © 2023 by Stojan Kochov

e-book edition

August 10, 2023

БИЛЕТ ВО ЕДЕН ПРАВЕЦ

ЕДИЦИЈА ИСТРАЖУВАЊА ОД ОБЛАСТА НА НАЦИОНАЛНАТА ИСТОРИЈА НА МАКЕДОНИЈА

ПЕДОМАЗОМА (Кои и како ја режираа судбината за геноцид
над Македонците под Грција)
1945-1949

2001, Скопје

СТУДИЈА: Истражувања од областа на историографијата на
Македонците под Грција.

ФАКТИ И АРГУМЕНТИ

За чедособирството “Педомазома” на 28. 000 деца во
Граѓанската војна во Грција.
1945-1949

ПЕДОМАЗОМА - НАСИЛНО ЧЕДОСОБИРСТВОТО -
ЧОКРАТСТВОТО НА ДЕЦА НА ВОЗРАСТ: 3 ДО 14 години.

СО ПОЛИТИЧКА УМИСЛА, ПРЕТСТАВУВА
ДЕГРАДАЦИЈА НА ЧОВЕКОВОТО ДОСТОИНСТВО И,
НАЈУБИСТВЕНО РАНУВАЊЕ НА МАКЕДОНСКАТА
НАЦИЈА, ПРОГОНОТ И МАРШОТ НА 28, 000 ДЕЦА СО
БИЛЕТ ВО ЕДНА НАСОКА, НО САМО ЗА МАКЕДОНЦИТЕ.

На мојот братучед Митре Новачков, кој беше едно од тие
одзмени 28. 000 деца и по неколку месеци беше вратен на
боиштата во единиците на ДАГ.

Погина на 12 септември 1948 година во битката на Мали-Мали.
И на сите одземени деца, кои по Граѓанската војна немаа среќа
да ги видат своите родители, кои ги оставија коските по
боиштата на Грамос и Вичо, борејќи се со надеж дека еден ден
ќе ги сретнат и видат своите деца во своите домови.

СОДРЖИНА

ВОВЕДНИ БЕЛЕШКИ	6
ДАЛИ НИЕ МАКЕДОНЦИТЕ ПОД ГРЦИЈА ИМАВМЕ СТРАТЕГИЈА ЗА ДУХОВЕН И ФИЗИЧКИ ОПСТАНОК НА СВОИТЕ ОГНИШТА?.....	12
РАЗВОЈОТ НА ПОЛИТИЧКИТЕ ПРОЦЕСИ И НАСТАНИТЕ ПО ВТОРАТА СВЕТСКА ВОЈНА (ВАРКИЗОВИОТ ПЕРИОД - 1945)	37
Воспоставена е власта во Грција и поставена железната завеса на границата спрема север. Државните граници на Грција и Југославија: “STATUS QUO”	39
РАЗВОЈОТ НА НАСТАНИТЕ ВО 1945 ГОДИНА И СОЗДАВАЊЕТО НА ОРГАНИЗАЦИЈАТА НОФ	45
Реакциите на КПГ и на владата во Атина - против формирањето на НОФ	61
РАЗВОЈОТ НА НАСТАНИТЕ ВО 1946	67
Развојот на НОФ и АФЖ и политиката на КПМ/КПЈ за оптималното омасовување на целокупниот македонски народ	70
РАЗВОЈОТ НА НАСТАНИТЕ ВО ГОДИНИТЕ 1946-1947.....	79
КОБНАТА 1948 ГОДИНА И РАЗВОЈОТ НА НАСТАНИТЕ ...	98
МОТИВИ ЗА ЧЕДОСОБИРСТВОТО	100
1. Мотивите и програмата што ги имаше владата на Атина за отселувањето на децата.	100
2. Мотивите и програмата што ги имала Привремената Демократска Влада (ПДГ) - ДАГ и КПГ	104
3. Мотивите и програмата што ја имала организацијата на НОФ и АФЖ	108
ПОД КАКОВ ИДЕНТИТЕТ СЕ ЗЕМАА И СЕ ИСЕЛУВАА МАКЕДОНСКИТЕ ДЕЦА?.....	116
ДАЛИ АКЦИЈАТА ЗА ОДЗЕМАЊЕ НА ДЕЦАТА ОД СТРАНА НА КПГ-ПАРТИЗАНИТЕ НА ДАГ, БИЛА ДЕКА ДЕЦАТА СЕ СМЕТАА КАКО ЧОВЕЧКА СИЛА НА ВОЕНИ РЕСУРСИ НА ДАГ?	120
ГРИЖАТА И ПОПЛАКИТЕ НА ГРЧКАТА ВЛАДА ЗА ОДЗЕМЕНИТЕ ДЕЦА ОД СТРАН НА КПГ И ДАГ	132
Создавањето на UNSCOB и нејзината улога во истражувањето на проблемот “Педомазома”	134
Американските реакции по жалбите од грчката влада за вршење “Педомазома”	141

Улогата на Обединените Нации и на Меѓународниот Црвен крст	145
Грижата наша - македонска	149
РАЗВОЈОТ НА НАСТАНИТЕ ВО 1948-1949	153
РАЗВОЈ НА НАСТАНИТЕ ВО 1949	156
КАКВИ БЕА КОНЕЧНО ВОЕНИТЕ СИЛИ НА НАЦИОНАЛНАТА АРМИЈА (НА АТИНСКАТА ВЛАДА) И НА ДАГ ВО ПЕРИОДОТ НА ГРАЃАНСКАТА ВОЈНА ВО 1949	171
ФАКТИ: По ликвидацијата на ДАГ и проблемот за враќањ на Македонците и одземените деца.(во педесетите гони во емиграцијата).....	173
СООЧУВАЊЕ СО МИНАТОТО	180
КАКВИ СЕ ДОСЕГАШНИТЕ ОЦЕНКИ НА НАШИТЕ ИСТОРИГРАФИ ЗА ДЕЈНОСТА НА НОФ И ГРАЃАНСКАТА ВОЈНА	183
ЕПИЛОГ	194
ПРИЛОЗИ	201
ПРЕГЛЕД НА КОРИСТЕНАТА ЛИТЕРАТУРА	215
КРАТЕНИЦИ	219
Белешка за писателот	221
РЕЦЕНЗИЈА 1	222
РЕЦЕНЗИЈА 2	224

ВОВЕДНИ БЕЛЕШКИ

Назад, по историските траги на нашиот национален пораз(гибел), кои недвосмислено не исправаат пред ПРАВОСТОЙНОСТА на македонскиот народ, историската вистина, може да биде мошне поучна, но ако тоа не го правевме (како што и не го правиме 50 години), може да биде мошне штетна, а тоа се потврди по Втората светска војна, со Македонците под Грција и се покажа дека не било така едноставно; по физичката подела на Македонија и Македонците во 1913 година, да се остане и опстои духовно обединети, како еден народ.

Нашата историја се уште не ги извлекла поуците од Граѓанската војна ¹ (за најголемото зло: одземањето на 28.000 деца) за тоа како е: обездетена македонската куќа, обезличено македонското семејство, а потоа и за геноцидниот зафат кој следеше за конечното искоренување на Македонците под Грција, што на целокупниот етникум и донесе катастрофални промени. Но, за жал, македонската историја полавек не сака да го познава тоа наше време и го истурка и маргинализира во секторска историја: “Историја за Егејска Македонија”. Но, кога од некои вистини повеќе не се бега, оти за нас Македонците, токму тие години (1945-1949) претставуваат неизвесно политичко тактизирање, диригирано од КПМ/ КПЈ, кој ја образува како организација) и оформи НОФ со политички и воен идентитет, а потоа многу лесно и ја препушти на КПГ (по т. н “братство и единство во 1946 година”). Со тоа, КПГ успеа Македонците да ги стави во униформата на ДАГ, и ги жртвува, а тие што останаа по ликвидацијата на ДАГ ги остави по светот со билет во еден правец, а за поголема сигурност, тоа прво го направи и со нивните деца во 1948 година. Значи, ние Македонците под Грција бевме подложени на туѓа сила која не притискаше и на

¹ Грчкиот печат односно грчките автори од таборот на десницата (атинката влада) војната (1946-1949) ја нарекуваа со терминот “Антисимритикос агон” (антибандиска борба) што владините сили ја водеа воопшто, не со терминот “Граѓанска војна” Меѓутоа, колку поразот на ДАГ (Демократска Армија на Грција) временски, полека-полека одминуваше, во грчката историографија преовлада терминот “Граѓанска војна”.

доминацијата која произлегуваше од неа, ја губевме (изгубивме) сопствената сила. Не сме биле способни да го слушнеме сопствениот глас на разумот. за вистината која се случуваше со нас, бидејќи ги слушавме гласовите кои имаа моќ над нас (од КПМ/КПЈ и КПГ).

Како да ја протолкуваме оваа двозначна реалност?!!!

Истражувачкиот зафат на политичките процеси (1945-1949), насочен токму кон барањето одговор на егзистенцијалните и есенцијалните прашања за извршениот брутален чин “Педомазома” (чедособирањето на 28.000 деца од 3 до 14 возраст) претставува една огромна и страшна (збирна) човечка трагедија.

Но, треба да се каже дека истражувањето на овие политички процеси е сложна истражувачка постапка и зависи по која филозовска референца ќе се бараат одговорите! Но, можни се и одговори вон тие идеолошки системи.

Во ова макотрпно истражување имав за цел:

Елементите на една интегрална синтеза да не бидат мислења, туку факти (лице в лице со реалноста), кои досега во нашата историја беа истуркани во корист на дневната политика. Значи, како да дојдеме до пореална оцена (потврдена со факти и аргументи) и да останеме на тоа историско минато (на фактите, а не на поданичката-ропска “состојба”, дури и за највиталните национални прашања), притоа да не предизвикуваме ново зло.

Во таа Граѓанска војна кои беа завојувани: од една страна грчката влада во Атина и другата страна КПГ-ПДВ-ДАГ, а одземањето на македонските деца за нас Македонците претставува најперфиден миграционен зафат во XX-от век. Тој зафат во историјата претставува (ше) невидено и нечуено зло на човештвото. Со тие факти од таа војна, требаше одамна да се соочиме, и со сите нејзини мрачни страни, зашто таа војна, беше смислена, за да го нагризе и да го разроди македонскиот човек (повеќе од 50 години Грција за Македонците ги има затворено границите), едноставно, Грција со тоа го отвори

“безболниот” миграционен процес, за да го снеса Македонецот од својата исконска македонска земја, и токму тоа го покажа чинот на “Педомазома”.

Зарем со таквиот чин беше можно; да го разроди, разнебити, превоспита, пресади македонскиот човек??!! ДА! Тоа го покажа времето на полавекот.

Така, македонското оздемено малолетно дете (тука станува збор само за децата земени од комунистите), затурено по детските домови во туѓите држави, пристигнато со билет само во една насока (за разлика од грчкото дете), требаше да опстои, а секоја мисла, страв или емоција, оставаа трага во неговата психа.

Ако се земе дека детството е најубавиот дел од животот на секој човек (а пак, доколку во него наместо среќа и убави мигови се доживеат болка и тага), тогаш длабоко ја жигосува детската психа и остава траен белег на неа, посебно кога станува збор за отсуство на родителската љубов. Нежната мајчинска рака и таткова поддршка во такви случаи се нешто за што вечно се сонува.

Така биено од сувите ветрови на туѓината, македонското дете откорнато од родителските пазуви, катаден се прашуваше:

Кој сум, од каде сум, имам ли родители: мајка, татко? Имам ли баба, дедо, браќа, роднини, што ми се случува? Кој не донесе тука, и каде одам?

Кога се поставуваат таквите прашања, имаат бесконечно многу варијанти за да се даде одговор. Но, наспроти овие прашања што си ги поставуваше во осаменоста одземеното дете, тоа исто така, остануваше збунето, кога ќе се најдеше зграпчено во еден многуброен колективитет под окото на партијата. Тоа, катадневно клукано со “педагошки” пропагандистички пароли, прашања и одговори, кои очигледному ја кршеа душата, го упатуваа на тоа дека треба (да) се воспитува во духот на партијата, на вождот...

И, така во тој дух му се поставуваа прашања; пред секоја прилика кога беа во строј, или на свеченост:

Чиј е генерал Маркос?!”

“Наш!”

“А ние чии сме?”

“Ние сме на генерал Маркос!”

И пак детето се прашува: кој сум, од каде сум, имам ли...?!?!

А блиските, на таквото дете, кои беа мобилизирани од ДАГ и испратени по фронтите, исто така беа под специјален режим. Но, тоа беше крајно несериозно од самата КПГ, кога под невиден притисок, успеаја луѓето да ги дисциплинираат до крај преку своите идеолошки активисти со паролата: “Да го уништиме англоамериканскиот окупатор”. Оваа парола посебно да им ја наметнат на Македонците и таа им стане како “рак рана”. Се сакаше да се дисциплинираат родителството, и да се внесе во свеста (на синдромот) на лажното чувство:

Тоа се потврдуваше со мајките на фронтот, кога велеа:

“Кутрите дечки. Кога ќе си ги видиме пак? Ќе ги видиме кога ќе се ослободиме. Што убаво... Но, за да се стори тоа, ќе треба да го “победиме Англоамериканскиот фашизам”. А за да го победиме поскоро, сите треба да се бориме. И ние кои катадневно копаме ровови, тоа нашата борба, така се бориме.”

“Ванош напревивме повеќе (3) бункери. Тоа го правиме за да ни се вратат побргу нашите деца, за да си одиме дома ние и нашите мажи...”

Ако религијата вели, дека човекот е одговорен за секоја своја постапка, па сходно на таквото однесување може да биде награден или обвинет. А идеологијата, вели дека човекот мора да ги исполнува задачите на Партијата - тоа го бара: НОФ, АФЖ и КПГ. Партијата!!?? Сега, човекот - идеолошкиот активист со неконтролирано офанзивно однесување и не дозволуваа да се каже: “Јас мислам поинаку”, значи бараше од обичниот човек тотално подредување на волјата на поединецот кон силата и магијата што ја знаеше само Партијата. Тоа е факт,

додека одговорноста беше никаква спрема човекот, зашто беше насочена со целосно внимание спрема Партијата. Тие со тоа, стана горди на самите себе, знаејќи дека се силни и интелегентни и мислеа дека се многу важни, исполнувајќи ги овие постулати на Партијата!!!!

А одговорноста на НОФ и АФЖ? А паролите?

Воено гледано: тие беа длабоко измамени, целосно изманипулирани, крајно преплашени и безнадежни. А одговорност, зарем тоа може да се бара, после сибирските затвори?! Пред таквата одговорност - односно пред глупостите и боговите остануваат неми!

Како сето тоа го доживуваше македонската жена??? Зарем можело срцето родителско да оди наспроти природното?!!!

“...Не, јас не го оставам мојот другар, мојата сестра и брат ми да се борат овде, а јас да заминам со децата. Знам дека тие ќе бидат безбедни, имам полна доверба во избраните афежетки, а јас овде ќе можам повеќе да придонесам за борбата.”

Како тоа? Зарем ова е вистина што го вели ова жена, на која и е уништено се...

Зарем ова не значи тотално подредување на волјата на поединецот кон некоја надворешна (идеолошка) сила!? Тоа се невидени злоупотреби на идеолошката моќ.

Таквото контролирано агресивно однесување може да се види и од паролите:

“Ниту еден Македонец не треба да се најде надвор од антифашистичката организација НОФ.

Само така организирани ќе можеме да го уништиме фашизмот и да ги добиеме нашите права и право на полно самоопределување.

Антифашистичка организација НОФ.

Напред. Сите Македонки во Антифашистичкиот фронт на жените (АФЖ) за целосно уништување на фашизмот, за нашата слобода, за нашите права.”

Но, имаше и такви кои ни малку не ја имаа подзаборавено болната рана која им ја зададе суровата Граѓанска војна.

Едно дете, од поголемите изгонети деца, кое живееше низ домовите, со магловито сеќавање се прашуваше: “Ох, толку многу сакам повторно да ги видам моите родители, моето семејство, моите пријатели.”

Но, има уште и поинаква теза, која, се чини пореална, ако просторот наш исконски не ќе го напуштивме. Тие, таквите луѓе; сеќавајќи се на минаото велеа: Кој не натера, кому му служевме, чии се тие интереси, та овој народ зарем е должен така да страда.

Да, човекот, ретко кога е сам сторител на своите зла... Но, зарем само јас сум виновен? А, наредбите?

ЗНАЧИ, СЕ БАРА ПОСЛЕДЕН ЧИН ЗА НАЦИОНАЛНО ПРОСТУВАЊЕ - СООЧУВАЊЕ СО ВИСТИНАТА:

И, на крај се поставува прашањето: Зошто идеолошките активисти (заедно со КПГ, КПЈ, КПМ, НОФ, АФЖ), не милуваат, дури и по пола век да им се извинат на тие деца, мајки и татковци, туку стојат на ставот дека “Ве спасивме! - од монархофашистичките канци.” Колку е болна таквата хипокризија?! Или, можеби треба да се бара одговор во наивноста, во неупатеноста или заблудата, подаништвото на поединци, кои (по) сакаа таквата свест - определба да ја всадат во колективната свест??!!!

ДАЛИ НИЕ МАКЕДОНЦИТЕ ПОД ГРЦИЈА ИМАВМЕ СТРАТЕГИЈА ЗА ДУХОВЕН И ФИЗИЧКИ ОПСТАНОК НА СВОИТЕ ОГНИШТА?

Еве неколку непобитни факти и клучни моменти во целата историја на НОФ, како влезе во конфликт (да го саможртвува својот народ) за туѓи интереси. Што значи за чистата идеологија којашто немаше никаков реален човечки контекст со македонскиот селанец под Грција.

Чисто залажување на сопствениот народ

Како тоа било можно?

Кој посака Македонците под Грција, ова мирно неселение да го внесе во глобалниот процес за - Советизација на Балканот? Зошто ние Македонците влеговме во моделот за социјализам на Балканот, кога тој модел по Втората светска војна веќе беше исцрпен и бесмислен. Зарем, тоа нели не беше и почеток за вршење “легални миграциони движења” тие што одамна посакуваа да го снеса од тој вековен простор македонскиот човек како дел од нашата глобална, светска одисеа, сега преку идеолошкиот активизам? Туѓинците, преку тие идеолошки активисти, го натераа македонскиот народот под Грција не само да ја прифати, туку и повеќе од пола век се тера да ја преживее. Со тоа, процесот на миграцијата почна и по се изгледа ништо не можеше да го запре. Откука, се чини, тешко веќе можат да се прифатат оние во нашата историја, кои и понатаму инсистираат на некакви политички одлуки за автохтоната Револуција - продолжение на Илинден. Таквите тези се веќе проблематични! Ете зошто: НОФ, “минувајќи” преку подоле наведените добро познати - политички паравани, (не само од капиталистичкиот режим, туку и од комунистичкиот) направи кобна грешка: си го изгуби народот и својата земја, значи го доведе својот народ да доживее национален пораз.

1. Македонскиот народ, во тој период беше поделен, во четири суверени држави кои имаа различни политички системи.

Посебно тешките последици за семакедонското движење на отпорот настапиле по истакнувањето на познатата теза на Коминтерната “Една држава - една партија”.

По завршувањето на Втората светска војна и познатиот договор за поделба на свери на влијание помеѓу големите сили, македонскиот народ се најде во следната положба:

Македонците во вардарскиот дел на Македонија под влијание: 50% источно, 50% западно.

Македонците во пиринскиот дел на Македонија под влијание: 90% источно, 10% западно.

Македонците во Македонија под Грција под влијание: 100% западно.

Македонците во македонскиот дел под Албанија под влијание: 10% западно и 90% источно.

Со времето, а посебно по Версајскиот договор, во 1919 година, таа теза, преминува во практиката, и се повеќе придобива карактер на злосторство над ослободителната борба на македонскиот народ. Но, не помалку за то придонесе донесе и одлуката на И. В. Сталин, во мај 1943 година.

2. Тезата: Една држава, една партија.

Со нејзината строга партиска примена во општата комунистичка пропаганда за советизација (глобализација) на Балканот:

се признала распарченоста на македонската територија; се легализирала поделеноста и неповрзаноста на македонската борба и револуционерното движење; се создала легална можност за анексија на македонската територија и за присвојување на револуционерната борба; трајно се оневозможувало постоењето и развојот на општомакедонската ослободителна организација, односно констиуирање на

единствено раководство на македонската национално-ослоботителна борба;

Што значи, со тоа се создале реални претпоставки според кои секаков повик за конституирање на општ македонски фронт за заедничка борба, однапред бил третиран и осуден како сецесионистички, предавнички, разурнувачки или фракционерски. На истакнувањето на општомакедонскиот национален стремеж, се спротивставувале државно - правни реалности на државните - окупатори кои ја заземале и воспоставиле власт на македонската окупирана територија. Во таквата ситуација, македонското национално движење добивало карактер на сепаратистичко (Како што се случи со НОФ во 1945). Но, тоа важеше во сите три комунистички партии (југословенската, бугарската и грчката). Е тука суштината на проблемот може да се сублимира во неколку прашања, кои за да бидат појасни и да се избегнат недоразбирањата, неопходно е овие проблеми соодветно и да се објаснат.

Еве како ја објаснува основната теза во комунистичкото движење д-р Стојан Киселиновски во својта статија:

“Националното и државното во македонското револуционерно движење(1893-1944), објувена во наделната ревија Пулс, од 17 март 1995 година.

“Комунистичкото движење, поради еден суштински ленински историски дисконтинуитет, решавањето на националното прашање не го става врз принципиелна основа (секогаш да одговара на интересите на поробената нација), туку врз тактичка основа (да одговара на т. н класни интереси што секогаш одговараа со државните интереси на доминантната нација) и со тоа во суштина се негираше правото на самоопределување на народите.”

Значи, во годините на Граѓанската војна во Грција, повеќе од јасно е дека Македонците беа растргнати меѓу националната совест и свест и обврзувачките политички насоки на КПГ, КПЈ и КПБ.

Прокламираната програма на Коминтерната, беше прифатена од КПГ (декларативно) и која гласеше: “Полна рамноправност на малцинствата со другите граѓани во рамките на грчката држава”, која важеше од 1935-1949 год. Тоа може да се потврди и од нашите инструктори (на КПГ, КПЈ и КПБ), кои ја завршија високата (партиска) школа во Москва во годините пред Втората светска војна. Истите тие тоа го агитираа; а такви ги имаше од трите дела на Македонија (Вардарска, Егејска и Пиринска). Тие повеќе од строго се придржуваа кон овие коминтеровски решенија, што беа донесени на 7-от конгрес во 1935 година. Тезата “Една држава - една партија”, иако потекнува од комунистичкото движење, во почетокот на Втората светска војна претставува основна пречка за реализација на секаква македонска обединувачка програма. Но, тоа е сторено по етничките промени во Македонија; а комунистите не убедуваа дека тоа е “цивилизирана размена на населението”. А, крајната цел беше, сето тоа да го платиме ние - Македонците.

На чело со сите овие луѓе, нашето секавање остана трајно, клинкајќи по нив со чиста намера да се верува во некакво јасно и вистинско партнерство. Но, на крај доживеавме национален пораз: ја изгубивме земјата, луѓето - младото поколение, а сега е проблем и името. Но, несмее, се разбира да се тврди, дека немало Македонци кои не мислеле поинаку.

Меѓутоа се манипулира со прашањето: Дали комунистите Македонци во КПГ се бореа за самостојна независна и обединета Македонија? Но, исто така, се поставува прашањето, дали тие можеа?

Ако основните принципи врз кои се засновуваат нациите државите се: територијалниот, државниот, историското и културното минато, етничкиот, јазичниот и на крај економскиот принцип, тогаш македонските комунисти како членови на КПГ практично спрема прифатените програми, се откажаа двата принципи: територијалниот и државниот.

Тоа им беше наложено од КПГ, бидејќи таа се бореше исклучиво за територијалниот и државниот суверенитет на грчката држава и затоа остануваа (прифатени и неприфатени)

само етничкиот и јазичниот принцип, а исто така и историското и културното минато на Македонците. Што значи, сето наше (само) жртвување беше за една минимална програма што ја нудеше КПГ, посебно: по 15 мај 1943 година кога во Москва, на иницијатива на Ј.В.Сталин е донесена одлука за распуштање на Комунистичката интернационала (Коминтерна), со што формално е признато правото на самостојно решавање на секоја комунистичка партија. (Види: Историја на македонскиот народ, Скопје, 1988 година, страница 345).

3. Ставот на Велика Британија.

Многу компетентно и со непобитни факти се говори во документот од 16-08-1944 година “Македонија - Меморандум”, на Државниот секретар за надворешни работи на Велика Британија, во кој се вели: “ Ние сме готови да дадеме согласност за формирање на македонска држава во рамките на федерална Југословенска држава. Притоа мора да инсистираме оваа држава да не смее да анектира, ниту да бара други територии, независно од тоа дали тие територии им припаѓаат на Бугарија или Грција.”

Потоа ја наведува Спогодбата за поделбата на интересни сфери, и дека Грција беше 100% под британско влијание, со право, по потреба, во секое време да може да интервенира со сите можни средства;

Дека, Тито, во летото 1944 година, барал од единиците на НОВ на Македонија да се обезбеди јужната граница со Грција. Тоа значи да се чуваат суверените граници на овие држави;

Дека, во тоа време САД ја истакнува неопходноста од зачувување на територијалниот интегритет STATUS - QUO на предвоените граници на Југославија, Бугарија и Грција и дека САД се категорично против каква и да е ревизија, иако притоа ја признаваат македонска територија во Грција. (Види: Владо Ивановски: “Зошто не на Солун”, “Нова Македонија” од 11-12 октомври 1997 г. број. 3.)

Напомена: пошироко објаснение за ставот на Велика Британија: Со македонското прашање, прикрајот на Втората светска војна, најмногу се занимаваше британската дипломатија и тоа од аспект дали со создавањето на македонската држава нема да бидат загрозувани британските интереси во Грција и на Балканот. Генералниот став на Велика Британија по македонското прашање е искажан во Меморандумот за Македонија, изработен од политичко - истражувачкиот оддел на Форин офис од 20 август 1944 година. Во тој Меморандум идејата за самостојна Македонија не беше прифатена, па се разработуваат разни варијанти на федерацијата:

- а) Формирање Балканска федерација, во која би влегле Југославија, Бугарија, Грција и Турција. Во таа варијанта Македонија би била автономија. За ова варијанта не постоела согласност на големите сили.
- б) Формирање на федерација меѓу Југославија и Бугарија, при што Пиринска Македонија би се припоила кон Македонија. Ова варијанта би добила поддршка од СССР, но со тоа не би биле загрозувани интересите на Грција, Турција, но и на британските интереси на Балканот.
- в) Британија би можела да прифати формирање на македонска држава во идната југословенска федерација, но под услов ниту македонското, ниту југословенското државно раководство да не поставуваат барања за припојување на Пиринска и Егејска Македонија кон македонската држава, бидејќи со тоа би се загрозиле британските интереси во Грција и Турција. Овој Меморандум беше доставен до владите на САД и на СССР и тие се согласија со него. По тоа истиот беше доставен на запознавање на владите на Југославија, Бугарија и Грција. (Види, “Британски документи на Македонија”, кн. 1, 15, 22 и 64).

4. Ставот на СССР.

КАКОВ БЕШЕ СТАВОТ НА СССР ПО ПРАШАЊЕТО ЗА СОЗДАВАЊЕ НА МАКЕДОНСКА ДРЖАВА ВО МАРТ 1949 ГОДИНА?

На 8 март 1949 година, советскиот ополномоштен во Грција Чернишов телефонираше во Москва, и укажал дека грчката реакција употребува невидена агресивна и активна пропаганда против Комунистичката Партија и андартското движење (ДАГ) како и за “македонското прашање” за кое станува збор, односно за донесените решења на 5 -от Пленум на ЦК на КПГ и на 2 Конгрес на Народниот - ослободителен фронт на Македонците. Основната акција на пропагандата е насочена кон дејанијата на Комунистичката Партија и Андартите (ДАГ), кои наводно биле склони кон рушење на суверенитетот на Грција, односно кон целовитиот простор на државата. “Ставот по ова прашање за обединување на Македонија” во овој момент, продолжува Чернишов, “...Таквата пропаганда на владата во Атина и дава повод да изврши регрутирање и пренесување на владините трупи со висока воена готовност кон овие делови што ги контролираат андартите (ДАГ). Грчкиот народ кон прашањето за целовитоста на грчкиот просторен суверенитет има посебна чувствителност, но истата грижа се јавува и кај луѓето што сега живеат во градовите, а се симпатизери на комунистите и на андартите (ДАГ). Конкретно се очекува да се свика конгресот на Народно ослободителниот фронт на Македонците (НОФ), што е одреден да се одржи на 10 март на слободните територии кои се наоѓаат под ДАГ. По тој повод, државниот печат на англоамериканската лига изјавува со провокативни намери дека Конгресот ќе се определи за припојување на грчка Македонија во една заедничка држава со бугарската и југословенската Македонија и дека Комунистичката партија на Грција “прави предавство на грчка Македонија”.

Согласно информациите што Чернишов (за ставот на СССР ²) ги добил од Москва, на организаторите на Конгресот им се

² Политиката на Советскиот Сојуз спрема македонското прашање, беше во функција на глобалната политика и стратегија воопшто и спрема Грција посебно. Сталин, македонското прашање, како и односот на Англичаните, Американците и Грците спрема Македонците под Грција, го користеше како покрите за својата политика што ја спроведуваше во земјите кои паднаа под влијание по Втората светска војна. Во текот на Втората светска војна комунистичките партии во земјите меѓу кои беше поделена Македонија

укажува дека таквата намера е непромислена на Конгресот да стане збор за ова прашање, па дури и за иднината на македонскиот народ во рамките на некаква Балканска Федерација. Но, им препорачува делегатите на Конгресот да се свртат кон ориентацијата на населението во грчка Македонија да се ориентираат во борба против монархофашистичкото општество во Грција и да се борат за создавање на една слободна и демократска Грција”.

5. Ставот на ЕЛАС и КПГ.

На 16 октомври 1944 година, со наредба (потпишана од командантите на ЕЛАС: Еврипидис Бакирдис и Маркос Вафијадис) до армиските единици на ЕЛАС во Македонија, се однесуваше главно за уништувањето на германските армиски единици кои отстапуваа од југот на Грција. Но, со неа се даваа и наредби за уништување на “Славомакедонските” баталјони кои имаа пребегано во Југославија. Тоа беше ставот на КПГ,³

цврсто го почитуваа декларативниот принцип на големите сили за непромена на предвоените граници. Треба да се знае и тоа: На иницијатива на Сталин е донесена одлука за распуштање на Коментерна, со што формално е признато правото на самостојност на секоја комунистичка партија и е подржана тезата: Една држава една партија. Тој истиот Сталин со големите сили во Москва (октомври 1944) ја направи делбата на сфери на влијанија и на Балканот, и границите да останат ‘Statua quo’. Ете тоа беше одговор на сите нас кои гледавме спас во Русија. Тоа беше првиот удар и покажува како го изгубивме обединетиот духовен систем т. е нацијата остана без стратегија за духовен опстанок на својот етнички простор на Балканот.

³ Поголема група Македонци борци и активисти од Костурско и од Леринско, во мај 1944 година, се одвоија од единиците на ЕЛАС и се префрлија во вардарскиот дел на Македонија каде стапија во редите на НОВ и ПОМ. Оваа акција на Македонците од некои функционери на КПГ беше окарактеризирана како екстремна и тие беа вратени во единиците на ЕЛАС, а ставот на КПГ спрема нив, беше дека тие се дезертери, можеби, затоа, подоцна истите пак, го напуштија Елас. Но, треба да се објасни следното: Како Елас и КПГ гледаа на Македонците: Партискиот весник “Лаики фони” објавувајќи го фамозното интервју на Бакерсис му соопштува на светот дека се работи за “булгарофони Елини”, а врховниот командант на ЕЛАС, генерал Стефанос Сарафис, во својата позната книга “О ЕЛАС” (1946, 331), за Македонците зборува како за “славофони Елини”. И уште нешто што треба да се знае: Грција, по балканските војни со Нејскиот договор од 14 (27. 11. 1919) со Бугарија и во

што покажува дека во тој период Маркос не беше “Титоист” и не ги симпатизираше идеите за Обединета Македонија, во рамките на една Балканска Федерација.

Секој прогонет се прашува:

Зошто ЕЛАС посака да ги ликвидира македонските баталјони, како што сакаше тоа да го стори со германската армија, а сега откај таа гаранција ја имавме од генерал Маркос, кога тој лично ја потпиша горната наредба, па сега НОФ и АФЖ влегуваа во заедничка борба во следните години (1946-1949)?!!

На 16 јули 1943 година Командантот на ЕЛАС Сарафис и шефот на англиската воена мисија полковникот Еди Мајерс, потпишаа заедничка декларација со која ЕЛАС се признава како сојузничка армија и се потчинува на командата за Блискиот Исток. Но, да видиме како се одвиваа работите. На 31

1923 во Лозана (Швајцарија) мировен договор со Турција, направи етнички промени со т. н. задолжителна размена на населението. Македонскиот народ веќе го имаше изгубено етничко-територијалниот статус. Грција, и во Втората светска војна ова прашање го елиминира кога командантите на ЕЛАС, ЕАМ и КПП ги потпишаа договорите (во Либан на 16. 07. 1943, во Казерта на 26. 09 1944, во Варкиза на 12. 02. 1945) со англискиот полковникот Еди Мајерс и со тоа Грција ја доби заштитата на териториалниот интегритетот на државата со границите – STATUS QUO. Понатамошниот развој на настаните покажаа нова БАЛКАНСКА ЗАБЛУДА (1945-1949), а пак дело на КПП и КПЈ и тие не турнаа во хаосот, во македонски нихилизам, грешки, поданство и реки крв со губење на огништето - рамен на национален пораз. Сите овие демагози кои беа за “вистинитоста” на паролата за Обединета Македонија, беа свесни на лагата со која се служеа. Тие официјално остануваа на ставот дека македонското прашање е закана за мирот на Балканот. Но, за нас Македонците, неоспорно беше дека ни остануваше само историското неприкосновено право на татковата земја, оти немаше смисла да се живее без идентитет. Но, дали под тугинската измама требаше токму така да се саможртвуваме?! Впрочем, органот на ЦК КПП, двонеделното списание КОМЕП во бројот 16 од август 1943 година, убаво објаснува: “Во грчка Македонија нема национална испомешаност... Словенското и турското население се иселени согласно конвенциите, а грчкото население е собрано од сите земји на Балканот и од Мала Азија во грчка Македонија... која станала толку грчка колку и секоја област на стара Грција!” (с, 331.), а ние и денденес сме грлести па дури и во историјата и велиме дека тие ни беа најверните сојузници. Со право вели народот: “Од умот си страдаме!”

октомври 1944 година поголема група англиски војници со оклопни возила влегоа во Солун пред ЕЛАСИТИТЕ. ЗОШТО?

Три дена подоцна лондонската радиостаница на ББС објави вест дека британските трупи го ослободија Солун. На 12 февруари 1945 година во Варкиза одморалиште близу до Атина, беше потпишан договор меѓу раководителите на КПГ и ЕАМ од една страна, а од друга владата на Пластирас и британскиот генерал Скоби. Со тој договор ЕАМ и ЕЛАС, практично, и ја предадоа власта на десницата. Тоа беше крајниот резултат на ЕЛАСИТИТЕ.

Но, да видиме каква е оценката, дадена во резолуцијата на ПБ на ЦК на КПГ од 15.11.1948 година и зошто таму точно така се вели: “Дека Маркос Вафијадис, како комесар на групата дивизии на ЕЛАС во Македонија, следел шовинистичка политика спрема Славомакедонските борци.” (Види: Сп. “Неос космос” август 1950, “Десет години борба” стр.470). Но, зошто толку доцна тоа го вели овој орган, кога Маркос беше веќе отстранет, а Македонците им требаа за војници во Граѓанската војна.

Синдром на лажно сеќавање.

Се поставува прашањето: Зошто и покрај ваквиот став на големите сили, државното и политичко раководство на Македонија и Југославија не се откажуваа од желбите на македонскиот народ за обединување. Проблемот за присоединување кон создадената македонска држава на Пиринска Македонија се настојуваше за се разреши со создавањето федерација меѓу Југославија и Бугарија. Во однос на Егејска Македонија се сметаше дека Македонците од овој дел на македонија со масовното учество на ДАГ, по победата ќе ги остварат своите права. Меѓутоа, ниту можеше да се оствари федерација со Бугарија, ниту можеше ДАГ да издвојува победа, па обединувањето на Македонија не се оствари.

Да се бара логика во “братската” поддршка, по поделбата на Македонија(1913)⁴ и да се наамува Македонецот за “Обединета Македонија” по Втората светска војна, со нашите горди идеолошки активисти, тоа е триумф на “танцување во мрак.”

Зарем можеше некој да смета дека (бугарската, југословенската или грчката) власта била толку ступидна што би го вооружувала НОФ или било кое друго македонско ослободително движење, само и само да одвои дел од нејзината државна територија?

Знам, дека секој разумен, ќе рече: Не! А тоа, се виде дека “братските” комунистички партии (бугарската - КПБ, југословенската - КПЈ и грчката - КПГ) не беле толку недоветни, да не поддржуваат за да одделат дел од својата проширена државна територија со македонска дел. Напротив, во таков случаи било која партија од наведените, а конкретно во Граѓанската војна: НОФ и КПГ би биле прогласени за предавници, и како такви, осудени.

Какви беа тогашните реакции:

Ставот на Бугарија.

Трајчо Костов, бил еден од најжестоките противници на федерацијата меѓу Југославија и Бугарија образложувајќи го тоа со долготрајна традиција на бугарската државност и на разликите кои со текот на времето настанале во структурата и менталитетот на Бугарија и Југославија и стоел на становиште дека од таквата федерација нема да се изроди ништо добро. За федерација без одлагање бил Черненко, додека останатите

⁴ Како последица од Балканските војни (1912-1913) и со Букурешкиот мировен договор од 28 јули (10 август) 1913 година, санкциониран од Нејскиот мировен договор од 14/27 ноември 1919 година и од Северскиот мировен договор од 28 јули (10 август) 1920 година, Македонија беше поделена меѓу Грција, Србија, Бугарија и подоцна Албанија која ги доби Долна Преспа и Голо Брдо. Грција доби 34. 356 км² или 51% од македонската етничко-историска територија; Србија 25. 713 км² или 39%; Бугарија 6. 798 км² или 9, 5 % и Албанија 0. 5 % од македонската-историска територија.

членови на Политбирото (Коларов и др. бугарски стари комунисти) во принцип се залагале за федерација, но со големи резерви при што не биле воодушевени. Било очигледно дека тој принцип се темелел единствено поради дисциплина спрема Москва.

Не треба да заборавиме и на: македонското движење (со бугарска етничко историска тенденција) и дека во Пиринска Македонија по падот на Владата на Александар Стамболиски во 1923 година беше препуштена на врховистижкото ВМРО на Тодор Александров и посебно Ванчо Михајлов, кој таму изигруваше парадржава и пред меѓународната јавност сакаше да се претстави како идниот пиемонт на самостојна Македонија.

7. Ставот на Југославија.

Како и зошто КПМ дозволи Југославија да има двострана политика: јавна и тајна - со која ги поттикнуваше Македонците под Грција за вооружена борба? Зарем не беше тоа против волјата на македонскиот народ? Дали со тоа македонскиот народ не дозволи друг да му ја крој судбината? Зошто во интегралната македонска историографија не е објаснета таквата вина на КПМ/КПЈ?

Да ги проследиме настаните:

Треба да знаеме дека со паролата за слободна Македонија во есента 1941 година, почнала народноослободителната војна во Вардарска Македонија. Но, со формирањето на македонската држава, т. е. со одржувањето на АСНОМ, завршила значајна фаза од развојот на НОВ во Вардарскиот дел на Македонија. Нејзината карактеристика било прецизно формулирана на програмските цели и нивното спроведување во живот. Основна суштина на тие цели била: тесно поврзување на народно - ослободителното движење во вардарскиот дел на Македонија со ослободителната борба на другите народи на југословенскиот простор. Но, треба да се има предвид и политиката на КПЈ, која имала огромно влијание врз македонските комунисти во Вардарскиот дел на Македонија. Значи, ставот на ЦК на КПЈ

настојувал тежиштето на национално - ослободителната борба да го канализира во заедничка борба со сите југословенски народи.

Види: Едвард Кардел: Борба за признавање и независност на Нова Југославија, 1944-1957, Секавања, Комунист, Скопје, Мисла, Скопје 1980, 122.

Едвард Кардел: кој одржал поздравен говор и кој беше подолг и од рефератот на Президијумот на АСНОМ ги изнел разликите во кои е можно опстојувањето на македонската државност. Во поголемиот дел од текстот на говорот како да се настојувало да се прикаже мекедонската импотентност во водењето на сопствена политика во самостојна Македонија. Во поздравниот говор посебно го нагласил опстојувањето на Македонија само во “јака Југославија” што било предуслов за “среќна Македонија без страв за својата слобода и независност”, дека “слободна и рамноправна Македонија тоа е најцврстиот столб на Југославија... нема слобода на ниеден наш народ без нашето единство.” (Нова Македонија, 3. 1. 1945, г. втора, бр. 28).

Светозар Вукмановиќ-Темпо, во својот говор во предизборниот говор во Куманово на 16 октомври 1945 година, како кандидат на кумановската околија, решително се спротиставил на сите оние кои обединувањето на Македонија го гледаа надвор од рамките на Југославија, или обединета Македонија под покровителство на големите сили. Според Темпо сите оние кои ја подржувале таа идеја биле истите оние личности кои биле одговорни за бугарската окупација на Македонија од 1941-1944 год.

Но, што се однесува до обединета Македонија, велика Британија, тогаш стоела на ставот дека не може да дојде до обединување или да опстојува самостојна и независна Македонија надвор од рамките на Југославија. Тој процес особено беше запрен на Второто заседание на АСНОМ, кога македонските национални елементи преставени од Павел Шатев, Петар Пирузе, Киро глигоров, Методи Андов-Ченто, потоа Шаќир Војвода, Панко Брашнаров, Михајло Апостолски, Лазар Соколов и други, се залагале за самостојна и независна

Македонија. Тогаш тие национални стремежи на Македонците беа осудени од преставниците на Југославија на чело со Светозар Вукмановиќ - Темпо и Едвард Кардел. Имено, по Првото заседание на АСНОМ и по формирањето на македонската држава, македонските раководители почнаа да живеат политички независно од Белград, а одреден број македонски политичари почнаа да прават обиди за трговска и економска соработка со Бугарија, Албанија и Грција, без да се консултира Белград. Откако Тито беше известен за тоа што се служи во Македонија, на Второто заседание на АСНОМ испрати свои претставници, кои ја осудија “сепаратистичката - шовинистичката” политика на македонските “националшовенисти.” По тоа заседание и по осудата на Ченто и другите беше одржан состанок во Белград на Централниот комитет на Комунистичката партија на Југославија и беше донесена одлука со “сепаратистичко - шовенистичките елементи” во Македонија да се расчистува еден по еден, постепено да се отстрануваат. И, како што е познато, целата работа се заврши до крајот на педесетите години и особено беше критично во времето на Инфорбирото кое во Македонија повеќе беше искористено за расчистување со националните елементи, отколку со приврзаниците на Резолуцијата. По ова Британците беа мирни. Нивниот коментар во документите е дека на Второто заседание на АСНОМ не било спомнато “контраверзното македонско прашање”, со заклучок дека Тито ги стави под контрола македонските елементи и дека повеќе нема да имаме никакви проблеми.” Види: интервју, д-р Т. Чепреганов, од 23. 01. 2002, “Весник”.

Значи, македонскиот фактор го нема, и се е во склад со политиката на КПЈ која имала огромно влијание врз македонските комунисти во Вардаскиот дел на Македонија... Значи, во ваквиот еволутивен историски процес, се роди и македонското движење со пројугословенска ориентација и го официјализира ставот: Обединета и независна Македонија НЕ!, туку обединување и на другите делови на Македонија (Пиринска и Егејска Македонија) во рамките на Југославија (кон мајката земја).

Значи, Вардарскиот дел да се прогласи за “Пиомонт” на обединувањето во составот на СФРЈ.⁵ Таквиот став го става во програмата и НОФ (организиран и оформен 1945 година од КПМ/КПЈ) и се вели: “Организирање на борбата на македонскиот народ за премостување на вештачкиот јаз помеѓу Македонците од сите делови на Македонија, а особено со Македонците од НР Македонија којшто претставува “Пиомонт” за целосно ослободување и обединување на македонскиот народ.”

На што не упатува таквиот јасен став на Југославија?! Значи, дека сега тој исконски национален македонски набој, и идеал некој посака да го насочи на сосема попримамлива национална рана. Тој став, колку да беше реален и остварлив во таквите меѓународни состојби на Балканот, сега без никакво историско маскирање во анализите од многу автори е реално прикажан како невозможен.

Значи: Официјалниот став на Југославија беше:

“Југославија нема никакви претензии кон грчка Македонија и целата кампања (околу обединувањето) нема ништо задничко со неговото мислење...” Изјави Тито, на средбата одржана на 15 ноември 1944 година во Белград меѓу него и Анастасијадис, член на ПБ на ЦК на КПГ.

Но и Ранковиќ го покренува прашањето околу паролата на КПГ на Петтиот пленум на ЦК на КПГ од јануари 1949 година, во текстот се соопштува новиот став на КПГ по македонското национално прашање: со кој на Македонците им го признава правото на саоопределување и државност, за формирање на македонска држава во рамките на Балканската федерација.

⁵ Од многу аналитичари се цени, дека по повеше години упорно градење на југословенското единство, по 1980 година, се јавува криза во југословенскиот “идентитет”, значи националниот идентитет на СФРЈ станува многу слаб за да биде прифатен за сите народи во СФРЈ. Македонија веше имаше поминато низ слични фази кога Бугарија и Грција не го признаваа постоењето на македонската нација, но сега се виде дека формирањето на нов национален идентитет не е лесно остварливо што го докажа и примерот со Југославија и со Македонија по осамостојувањето.

Ранковиќ рече: дека таквиот акт бил насочен против интегритетот на Југославија. Тоа го стори при посетата на делегацијата на КПГ предводена од членот на ЦК и министер за правда при ПДВ, Милтијадис Порфирогенис, кога допатувал во Скопје на 8 февруари и во Белград на 16 февруари 1949 година, но тоа било уште еднаш најостро поставено и во втората посета на Порфирогенис во Белград, април 1949 година.

Зарем, грев е да се праша: Зошто тој исконски национален македонски набој и идеал се што беше за обединета Македонија надвор од таквиот став, беше сотрен? Илјадници луѓе од кои најголем дел беа млади луѓе, чамеа по затворите само затоа што, како приврзаници или симпатизери на идеите за самостојна Македонија го “поткопувале суверенитетот и територијалниот интегритет на државата”, СФРЈ.

Но, што со улогата на НОФ (создадена од КПМ/КПЈ, па препорачана и покорена на КПГ) и зошто беше различна од таквите официјални ставови, па и од било која војна во светот? Но, што е најстрашно за сите борци; по ликвидацијата на ДАГ, учесниците во Граѓанската војна (Македонците под Грција) не не’ дефинираа во македонската интегрална историјата: “Како патриоти што погинаа за својата татковина.” А грчката држава ги дефинира Грците како борци што учествуваа заедно со нас додека, вистината е во тоа што не командуваа во таа војна: “Како големи патриоти беа тие Грци што не тераа да гинеме за нивната татковина” за Македонија да остане грчка”, како што свечено изјави генералот Маркос во Атина.⁶

⁶ Кога Маркос Вафијадис (во 1948 година после борбите на грамос беше суспендиран од старна на Захаријадис и пратен во прогонство во градот Пенза СССР, тој голем генерал и стратег како што милуваше да се нарекува, кога се врати во грција од СССР, на аеродромот во Атина го пречека гералот на Владината војска г. Шакалотос. Значи беше пречекан како заслужен Грк. На едно интервју со грчките новинари, на прашањето: “Која беше главната придобивка од Граѓанската војна?” Тој одговори: “Искоренувањ на Славомакдонците од Северна Грција.” Ете, тој беше легендарниот генерал Маркос (тутунскиот работник) на кој му ги поверивме македонските борци за слободата и правата на македонскиот народ. Но, најпонижувачки и безочно е кога нашата историографија и по полавек тврди, дека ние Македонците во таа војна бевме военополитики фактор и таа војна беше продолжување на Илинденските идеали, цели и традиции за обединување на Македонија.

8. Идеолошката офанзива со својот космополитизам (против македонската национална свест) страшно го разниша македонскиот староседелски корен.

Несфатливо е и ден-денес, како сме можеле и самите (учесниците во редовите на ЕЛАС) да учествуваме во уништувањето на една компактна целина, на пример, организирана од 64 костурски села, со повеќе од 9.800 вооружени македонски комити кои застапаа храбро и достоинствено против грцизмот и не сакаа да ја прифатат елинизацијата и да се откажат од националниот идентитет. Наместо тоа да го валоризираме како национален отпор, во нашата историја го оцрнавме преку сите можни идеолошки етикетирања. Но, што е за чудо, во новиот поход, пак масовно ги ангажираме (од сите тие што останаа живи или нивните синови), но сега како добри синови на партијата...!

Појавата на комитите е неверојатен миг на македонската стварност, на место да имаме почит и достоинство спрема сопствениот народ, ние постојано влегуваме во политички игри со тие, кои најмногу го носеа гревот за уништувањето на костурските комити.

Ако земеме предвид, дека во светот, нема нација која срушила нешто што било создадено (автохтоно) од сопствениот народ, тогаш ние Македонците сме први! Токму за гревот на македонските костурски комити.

Но, треба да знаеме, дека комитите се тие кои ја доживееја најстрашната дискриминација од грчката држава што ја спроведуваа спрема Македонците, дури и пред да се родат, а од родната (сопствена) историјата се заборавени, па дури и непромислено анатемисани. Поделбите на “...фили” или “...мани”, кои во повеќето случаи вештачки се одржуваат (потикнувани од туѓинците) срамно и понижувачки зборува за нашиот народ. Состојбите беа уште пострашни, бидејќи тие потекнуваа од највисоките политичари (на НОФ, АФЖ и КПГ). Политичарите, дури и во Граѓанската војна, негуваа штетни анахронизми во нашето национално опстојување и живеење,

напаѓајќи ги своите политички противници-комитите. Дали тие беа свесни колку со тоа го оптоваруваа и го навредуваа својот сопствен народ, а посебно младите македонски поколенија (деца на комитите и децата на партизаните комунисти)? Дали беа свесни колку им ја заматуваа младата душа и нивната национална свест?!

9. Пред кои меѓународни институции НОФ и АФЖ беа признати како легитимни субјекти и од нив можеа да бараат (државничко-правна) заштита.

ЗНАЧИ: КОЦКАТА Е ФРЛЕНА. ХАОСОТ Е СОЗДАДЕН. МИНАТОТО Е ПОНИШТЕНО. СТВАРНОСТА Е ИЗРАМНЕТА СО НАЈВИСОКИОТ СТЕПЕН НА СУРОВОСТА. ИДНИНАТА НА МАКЕДОНИЦИТЕ ПОД ГРЦИЈА ГИ ОЧЕКУВАШЕ: НАЦИОНАЛЕН ПОРАЗ, СМРТ И ПРОГОНИ.

“Ставовите на посилниот секогаш се најдобри!” Лафонтен.

Ако ја проследиме горчливата вистина за македонските состојби, таа говори дека сме немоќни да се соочиме со вистината ни по пола век, а тоа е факт. Но, да ја проследиме акцијата на македонските организации:

Да се повикува народот на национално востание е доблест, но тоа може да биде и национална измама. Ако НОФ и АФЖ решија да го повикуваат македонскиот народ под Грција на сенароден фронт за спроведување на своите стратешки определби, се поставува прашањето: дали при тоа водеа сметка (имаа гаранции) дека (тие) не се легитимни пред светот и не ќе можеа да го постават македонското прашање; ниту пред Советот за безбедност, ниту пред Обединетите нации, туку пак требаше, тоа да го сторат Грција или Југославија? Дали не знаеја дека тие се строго контролирани и од сите балкански комунистички партии и ни оддалеку немаа да успеат да ги реализираат и валоризираат тие историски желби?!

За жал, нашето учество (1940-1950) никогаш во програмата на националната стратегија не постоеше како единство и

достоинство, туку тоа беше само лично калевање и корист на поединци членови на комунистичките партии (КПГ или КПЈ).

Значи: сме сакале со КПГ и КПЈ и сме ги прифатиле нивните правила, а колку ние како луѓе со поданичка душа бевме во состојба да ги контролираме се докажа преку исходот на настаните кои не доведоа до национален пораз и геноцид.

Тогаш (1945-1949) поради нашата ропска покорност (кон било кој), ја направи дефинитивно судбински се посплеткана ситуацијата, па дури и со нашето име во самата Европа.

Што значи, по Втората светска војна, кога луѓето веруваа дека повеќе нема да се дозволи да се случи такво крвопролевање ние, Македонците, ја доживеавме и со геноцид ја плативме високоризичната авантура преку разбеснетиот ритам на огнот, без македонска опција (а не можевме да имаме, бидејќи бевме под контрола на КПЈ и КПГ) и без присутност за националните интереси, така што бранејќи ја комунистичката идеологија, го изгубивме за навек идентитетот и дедовите огништа. Тоа во свеста на Македонецот остана како трајно сведоштво; - за една потресна големомаченичка легенда, и едно етничко чистење, кое набрзо по ликвидацијата на ДАГ се претвори во уште една незапаметена наша трагедија во која и самите сме сведоци.

Се поставува прашањето: како можело овие политички стратегии да замислат такви апсурдни однесувања, кога во тоа време и на тој простор беше акумулиран голем историски фанатизам, акумулирани разни смртоносни идеологии! Значи Балканот и натаму остануваше најконфликтен регион во Европа, особено т. н. Западен Балкан во кого тлееја потенцијални кризни жаришта. Но, што е за чудо, во тоа време истите тие стратегии и политичари беа ангажирани со градење нови “цивилизации” во Сибир и на Голи Оток, а ние Македонците во овие 50 години, не оценивме колку овие политички водачи за нас сториле повеќе добро или зло?

Не! Сите молчевме како неми! Најдовме СПАС ВО МОЛЧЕЊЕТО. Особено по Балканскиот договор во 1953

година, кога се создаде СИД НА МОЛЧЕЊЕ, бидејќи истиот тој договор во февруари 1953 година се потпиша.

По таквата состојба, дали македонскиот народ требаше повторно да го бара исходот во војна, кога знаеме дека кај нашиот обичен човек, одвај имаше останато само една исконска желба: да остане Македонец, без разлика уште колку ќе трпи, само со цел да ја сочува својата земја, јазик и својот народ-чедата свои.

Токму со физичката поделба, туѓинците посакуваа да настане и тотална духовна поделба, а таа се одрази толку разорно, што ни донесе катастрофални последици по сите стратешките национални проблеми до геноцид на Македонците под Грција а се стави како проблем пред светот едно од најчувствителните за нацијата; прашање - за името на целокупниот македонски етникум.

Таквата духовна поделба и негрижа за интегрално гледање на македонската судбина (низ матичната историја, литература, едукација и високите институции на Република Македонија), се покажа многу експлицитно низ историјата на минатиот век, па се до денденес, е таквото индиферентно гледање на судбината на Македонецот.

Аргументите што се истражувани во оваа студија, не се во прилог на напишаната историја за: “Егејците”. Тие сугерираат сосема поинаков критички однос кон историските настани, а не лицемерно однесување самите кон себе, затворајќи ги очите пред сопствената судбина. Нашата судбина е наша судбина и моравме да ја земеме во сопствени раце, оти сурово е кога луѓето не сакаат сами да господараат со својата судбина, тогаш како што вели нашиот народ судбината загосподарува со нив. Ова мора јасно да се каже барем по 50 години, оти со години туѓинците не влечеа за нос! Аргументите говорат, дека навистина тоа се случи со нас Македонците под Грција.

Во светски рамки се вршат важни истражувања во проучувањето на миграционата проблематика, додека за нашите миграциони движења бевме присилени да молчимо а тоа беше

со политичка умисла-преку идеологијата. Но, денес во светот се појавуваат нови трудови и студии се откриваат најсуровите и најсложните елементи за проектираните прогонства, но за жал, нашата наука на оваа проблематика, полавек остана gluva. Како да не се случило ништо со Македонците под Грција и нивните одземени 28.000 деца, за време на Граѓанската војна, кои и до ден-денес да немаат право да се вратат.

Проблемот со одземените деца за време на Граѓанската војна во Грција, за нас Македонците претставува еден најтрагичните и најсериозните проблеми во македонската историја. Зошто? Затоа што, тоа не се случило ни во најсуровите балкански војни, да се посегне по недолжното дете и да се вршат таквите миграции со политичка умисла (Одземените Македончиња, од своите родни огништа беа испратени со билет во еден правец, а Грчињата со повратен билет. По Граѓанската војна Грчињата се вратија, Македончињата остана раселени по светот. Како што стана и со нивните и татковци, мајки, браќа, сестри, дедовци и баби. И уште со невидена бруталност, во современата цивилизација да се спречува нивното враќање во родното место, на своите прадедовски историски корени. Тоа не ќе беше толку иронично, ако во тој судбински зафат и Македончињата како и Грчињата добиеја повратен билет.

Основната цел на ова иследување е да се дојде до што пореални погледи кон историската вистина и политичката умисла за ⁷ чедособирањето, реализирано од двете завојувани страни: Владата на атинскиот режим во Атина, и Привремената

⁷ Според UNSCOB - A/754 - 1948, акцијата за собирање на децата и вршењето преселби на одредени села, беше со умисла на владата и кралицата Фредерика, да ги отсеки партизаните на ДАГ од изворите за снабдевање со продукти и да предизвика таква ситуација на неможна мобилизација. Таквата политика, се покажа дека беше успешна и на владата и даваше можност за поголема контрола во одредени реони во Грција. А во истиот документ се вели дека: акцијата на КПГ за осемање на 28.000 деца од страна на партизаните на ДАГ, била дека децата се сметаа како човечка сила на воени ресурси. Во март 1949 година UNSCOB покрена многупати петиции за деца кои од раководството на ДАГ, беа вратени на бојното поле во единиците на ДАГ. Во 1948 година кога ги собраа децата, најверојатно очекуваа дека војната ќе продолжи повеќе години и така многу од осемените деца ќе мораат да се вратат за да војуваат во Грција.

демократска влада на партизаните (КПГ и ДАГ), кои војуваа во Граѓанската војна од 1945-1949 година.

Конфликтите меѓу овие завојувани страни, исклучиво беа класни (но и немногу јасните, токму во насока за ставовите на луѓето од врвот на КПГ: Маркос и Захаријадис, но и на КПМ/КПЈ) и идеолошките прашања за уредување на грчкото општество т.е. комунистите наводно водеа борба за социјализам, односно за глобалниот проект: Советизација на Балканот.

Но, во овој период на време од исклучителна важност е и улогата на организацијата НОФ и АФЖ, кои и служеја верно на комунистичката партија на Грција (според препораките на КПЈ). Таквата препорачлива приврзаност, КПГ ја искористи по “комунистически” до максимум и преку оваа организација, успеа да го организира и мобилизира Македонецот во Граѓанската војна. Но по ликвидацијата на ДАГ требаше да замине заедно со соборецот-Грк, надвор од своето родно место Грција во поранешните социјалистички републики и СССР. и овие илјадници, Македонци рамноправни борци во ДАГ дури и многу Македонци членови на КПГ, заминаа со билет во еден правец. Грците со исти гревови: борбата за социјализам во Грција, ем големи комунисти, се вратија на своите огништа, само затоа што им беше обезбеден повратен билет. Тоа е факт, се друго е во сферата на шпекулациите, дилемите, небулозите и фантазмагориите.

Секој разумен човек, оправдано си го поставува прашањето: Какви последици имаше формирањето на НОФ⁸ и АФЖ кај Македонците под Грција? Ако се знае дека еден дел од Македонците под Грција, сега, под влијание на македонската

⁸ На 23.04.1945 година, во Скопје, во просториите на ЦК на КПМ, формирана е организацијата НОФ (Народно Ослободителен Фронт) на Македонците под Грција. Во составот на оваа организација се формирани АФЖ и НОМС. Од формирањето се до т.н. “Братство и един-ство” помеѓу НОФ и КПГ, НОФ дејствуваше спрема директивите на КПМ/КПЈ, а по тоа помина под команда на КПГ се до ликвидацијата на ДАГ и нејзиното расформирање, а нејзиното раководство, беше интернирано во логорите на Сибир.

држава што се создаде во рамките на Југославија и на нејзиното раководство (КПМ/КПЈ), се спротистави на ставот и практиката на КПГ спрема македонското прашање, се одделија од неа и побараа да им се признае правото на самоопределување, а друг дел продолжи да го следи ставот на грчките комунисти за македонското прашање, кој на Македонците им ги признаваше малцинските права во рамките на грчката држава. Со тоа Македонците се поделија на два табора: едни со КПГ, а други со КПМ/КПЈ, со крајна стратешка цел (во неа на мошне успешен начин беа обмислени и исконструирани формите и содржините преку кои тие добиваа и соодветна конкретизација во практиката токму на тлото на Македонија под Грција) на туѓинците им беше да го натераат НОФ во почетокот се повеќе да располага со судбината на Македонците под Грција, а потоа да ги распоредуваат и регрутираат како што сакаат.

Формирањето на организацијата НОФ, по иницијатива на КПЈ односно КПМ, надвор и независно од КПГ е спротивно на нејзиниот став за македонското прашање и за формата на водење на борбата, оти тоа предизвика поделба во македонското национално-ослободително движење кај Македонците под Грција, со непомирливи и трагични последици. Разногласијата, судирите, сомневањата и предрасудите беа толку остри што и по т. н. обединување на КПГ со НОФ во ноември 1946 година (така го прикажува нашата историографија), а вистината следна: Со решение на КПГ преку бирото за областа Македонија е наредено безусловно обединување на воените единици кои беа офомени од НОФ и од КПГ и тоа без никакви отстапки во корист на НОФ. Искористувајќи го ова решение, командантот на Главниот штаб Маркос Вафијадис во втората половина на септември 1946 година, на македонското раководство на НОФ ултимативно му ги сопшти следните услови:

Безусловно да се расформираат македонските единици на НОФ, а неговите борци (на НОФ) да се вклучат во единиците на КПГ.

КПГ си го задржува правото во штабовите на воените единици да поставува “добри команданти”, во кои ќе има полна доверба.

Ете како се стави НОФ под раководството на КППГ, и сите барања на КППГ не беа елиминирани, односно тие продолжија во целиот тек на Граѓанската војна и по неа, па и до денденешни денови и затоа НОФ не беше никаков воено политички фактор како што е прикажуван во нашата историографија за “Егејците”. Тоа е факт, и тоа беше реализирано низ целиот период на Граѓанската војана.

Таквиот напромислен или намерен чин (организиран од КППМ/КППЈ), трагично го платија луѓето од Македонија под Грција, оти тие беа соочени токму со “македонскиот синдром” според многу дамнешниот модел на владиката Карвангелис - за самоуништување.

Дали НОФ и АФЖ, кои до вчера (од 23. 4. 1945-1946) го повикуваа македонскиот народ во борбата што ја имаше свои национални белези и стремежи, а тоа беше спротивно на “грчките национални интереси” на КППГ, ЕАМ и ЕЛАС, а по 1946 до 1949 година, сосема нешто друго - покорно и беспрекорна (сервилна) соработка. Има ли некој документ? За што и за какви отстапки се договориле, или уште не треба да знае, за сето тоа македонскиот народ? Каква национална цел имаше НОФ? (Види: Прилози-Оценките на Генералниот секретар на КППГ, Н. Захаријадис, по ликвидацијата на ДАГ).

Но најтрагичното е што никаде ги нема за својата одговорност спрема Македонците под Грција кои ги организираа и ги раководеја од периодот на формирањето (23 април 1945 - 11 септември 1946) КППМ/КППЈ.

Дали ние Македонците, смееме да ја заборавиме историјата, и да носиме некаква вина, наводно дека сме ја изгубиле револуцијата!? Како што не учеа и инсистираа половинавек, па дури и сега, во: клима на комформизам, а се знае минатото никогаш целосно не умира.

Во ова полувековно време зошто тие што треба да зборуваат, беа и се уште се замолчени, а тие што требаше да молчат зборуваа?

Но, се потврди, дека потхранувањето на историските несреќи им е од полза само на оние кои уште сакаат “мали” и “големи” Македонци.

Немошта и доколку не кажеме дека сме биле жртви, ќе биде голем историски грев на македонската наука и со тоа само ќе им ги потхрануваме злонамерните и геноцидни зафати на туѓинците, зашто се е на видело, што не снајде, и е напишано, но не од нас Македонците.

За сето време на ропската послушност на (НОФ и АФЖ), болен е фактот дека се враќаме на она познатото на Труст “во потрага за изгубеното време”, и по макотрпните истражувања, сега би додал дека фактите покажаа многу работи кои се обелоденија: за изгубениот македонски народ (тоа значи исчезнување на една голема гранка од големото македонско стебло), на македонски простор (тоа исто така значи дека изгубивме повеќе од 50% од етничка Македонија, и не господариме како староседелци со ништо), значи ако гледаме интегрално македонската нација ја снајде една голема историска катастрофа.

Негирањето на клучните факти, дека Македонците под Грција не беа жртвувани и манипулирани во Граѓанската војна, па дури и по половинавек и дека сето сторено од туѓинците било со добра намера, за жал, не става во позиција вечно да се соочуваме со постојаните повратни удари на минатото во сите сфери на нашиот живот, па дури и пред сопствениот македонски народ.

РАЗВОЈОТ НА ПОЛИТИЧКИТЕ ПРОЦЕСИ И НАСТАНИТЕ ПО ВТОРАТА СВЕТСКА ВОЈНА (ВАРКИЗОВИОТ ПЕРИОД - 1945)⁹

Настаните во 1945 година, придонесоа за избувнување на Граѓанската војна (1946 -1949) и тие во историјата на Грција, се земаат како нејзин почеток. Но, Граѓанската војна, почна на 31 март 1946 година, кога беше на паднато Литохоро од страна на вооружени симпатизери на КППГ и членови на ЕЛАС, кои не се согласуваа со потпишаниот договор во Варкиза. Значи, сите иследувања на историските состојби на Граѓанската војна, се сведуваат без сомнение на идеолошките мотиви, од самиот напад на единиците на полициската станица во Литохоро во ноќта на 30 март 1946 година во 10, 30-11, 30 часот.

Но, сериозните историографи, посебно раководниот кадар и учесниците на ДАГ (само ние - Макдоните не, бидејќи ние веќе во таков вооружен отпор влеговме уште со формирањето на НОФ на 23. 4. 1945 година, а тоа значи една година прад тој датум м. з), си го поставуваа прашањето:

Зошто КППГ повикува на вооружен отпор, точно една година по договорот во Варкиза (12.02.1945)?

Досегашните оценки на грчките историографи, од политичко становиште и оценки на генерал штабовите на грчката владина армија и на ДАГ, Граѓанската војна (1946 - 1949) во Грција ја оценуваат како најголема историска грешка, бидејќи сето тоа се случило по Втората војна кога се беше договорено меѓу

⁹ На 12 февруари 1943 година, во Варкиза, одморалиште што се наоѓа близу до Атина, потпишана е спогодба меѓу раководството на движењето на отпорот на КППГ и ЕАМ од една и Владата на Пластирас и британскиот генерал Скоби од другата страна. Со таа спогодба на ЕАМ и ЕЛАС (војската на ЕЛАС во цела Грција броеше околу 70. 000) уште на 16 јули 1943 година, раководството на ЕЛАС и шефот на англиската воена мисија полковникот Еди Мајерс, потпишаа спогодба со која ја потчија својата команда под англиската на Блискиот Исток, со што практично и ја предадоа власта на десницата. Тоа беше крајниот резултат на ЕЛАСИТИТЕ.

големите сили на конференцијата на Јалта ¹⁰, со што се изврши поделбата на сфери на влијанија, а за државните граници на Балканот беше речено да останат меѓу државите : “Status quo”.

¹⁰ Конференцијата на Јалта траела од 4 до 11 февруари 1945годна. На неа присуствувале претседателите Черчил, Сталин и Рузвелт, во присуство на министрите за надворешни работи.

Воспоставена е власта во Грција и поставена железната завеса на границата спрема север. Државните граници на Грција и Југославија: “STATUS QUO”

По завршувањето на Втората светска војна, 1945 година е карактеристична по многу нешта што се случија во Грција, особено по потпишувањето на договорот во Варкиза и превземањето на власта од страна на десница, се смета, од грчката историографија дека е годината 1945 (посебно зимските и пролетните месеци), време во кое настанува прогонот на левите сили (КПП, ЕЛАС, ЕАМ и други), но сега организиран и координирани од страна на Англичаните¹¹ преку ново формираната грчка влада.

Резултатот од оранизираниот терор во времето од 12 Февруари до 31 Март 1946 година е објавен во извештајот подготвен од страна на централната комисија на ЕАМ, а го поднесе Михалис Киркос, на една од седниците пред Комисијата на специјалните надгледувачи од страна на ООН, во кој се регистрирани следните, односно се регистрирани следните случаеви:

Стрелани. 1. 284
Ранети. 6. 681
Интернирани. 31. 632
Апсени. 34. 931
Исчезнати. 151
Силувани. 165

И други околу 500 граѓани, по разни основи.

За историјата, нека се забележи и тоа дека извештојот на ЕАМ е напишан на француски јазик од Октав Мерлие, управител на францускиот Институт во Атина во 1945 година. (Види: Тасос Вурнас, 1981/32, Атина).

¹¹ Британската влада имаше ангажирано бројни сили: Во Солун била извршена концентрација на околу 80.000 луѓе и бројни моторни возила, тенкови и топови. На аеродромот Серес (12 км од Солун) имало околу 200 британски ловечки авиони и 60 бомбардери.

Развојот на силите на владината армија до 1946 година.

Развојот на воените владини сили до почекот на јули 1946 година се организирани и составени во четири ридски дивизии:

- 8-та дивизија во Јанина;
- 15-та дивизија во Кожени;
- 10-та дивизија во Солун и
- 7-та дивизија во Кавала.

Вкупните сили на владината војска до јули 1946 година се 104.000, од нив 45.000 се во пешадијата. Истите беа организирани во 80 пешадиски баталјони.

Влијанието на Америка и развојот на владините воени сили

Во периодот од 1946 до 1947 година, под влијание на западните сили се случија многу важни работи, но најважното беше постигнато уште на Техеранската конференција, кога Грција беше договорено да подпадне под свера на влијание на Америка и Англија.

1. Во февруари 1947 година, Велика Британија ја извести Владата на САД, дека од економски причини на 31 март 1947 година ќе прекине да ја помага Грција. Владата на САД, оцени дека доколку не ја наследи улогата на Велика Британиа, Грција неминовно ќе падне под влијање на Русија.

2. Во Атина меѓу Владата на САД и грчката Влада, е потпишана спогодба за помош на Грција и САД со што почна да се остварува американската доминација во Грција, истиснувајќи ја Велика Британија.

3. На 1 Март 1947 година, претседателот на САД Хари Труман објави решение со кое ја прокламира “Труманската доктрина” за ангажирањето на САД во Грција. На Грција и беше доделен кредит и современа воена опрема за опремување на владината војска (во текот на Граѓанската војна, војниите од Владината

национална армија беа нарекувани како Бурададес.¹² Истовремено на грчката влада и беше ставен на располагање американскиот генерал Ван ФЛИТ, специјалист за борба против герила (Во поетокот на 1947 година во Грција пристигна командантот на Американско-воено-советодавната и програмска група предводена од генерал Ван ФЛИТ.

Во целиот период на време на Граѓанската војна, со неговата стратегија и применетата тактика во последните битки на фронтовите на Вичо и Грамос (28 - 30 август 1949), беше ликвидирана ДАГ и исфрлена надвор од границите на Грција, во Албанија.

Од таквата глобална оценка се издвојуваат некои основни проблеми за историјата на ДАГ, но нас Македонците не не споменуваат воопшто, како народ што учествуваше со повеќе од 50% од воените ресурси на ДАГ. Оттука, време е и ние низ тие проблеми на историјата на ДАГ, да ги согледаме и нашите македонски проблеми и грешки од нашата политичка национална и историска бесмисленост и низ сето тоа да најдеме одговор на прашањето: Зарем било можно поради нивната пропаганда ние Македонците доброволно да им ги дадеме децата!!

1. Проблемот за аналитичарите и историографите на ДАГ е заземено т. н. историско решение, на Вториот пленум на ЦК на КПГ за вооружено востание, кое почна на 31 март 1946 година, точно една година по договорот потпишан во Варкиза (12.02.1945) кога левите сили ЕАМ и КПГ и ја предадоа власта на десницата. Тоа е оценето како историска грешка.

¹² “Бурандари” - беа наречени припадниците на грчката национална војска, формирана по Договорот во Варкиза. Поради познатите вандализми што ги вршеа врз демократското грчко население, а народот ги нарече со тоа име, што потсетуваше на познатите квишлински единици формирани и раководени од грчкиот полковник Костас Бурандас командант на градот Атина во времето на германската окупација.

Дали ние Македонците во овие договори бевме некаков фактор.
Одговорот е НЕ!

Зошто не? Затоа што до тогаш во Грција не се изборивме да
постанеме политички субјект.

За ова напишано доволно многу и се расветлени некои работи
отколку официјалните документи на КПГ и разните дела на
историографите и писателите. Но, да ја проследиме хрониката.

Хроника

(Прочитано во историографијата)

ВРЕМЕ НА ИСЧЕКУВАЊА И ЖЕЛБИ ПОСИЛНИ ОД ОКОЛНОСТИТЕ

Во втората декада на октомври 1944 година Леринско-
костурскиот баталјон се оддели од ЕЛАС и се префрли во
Вардарска Македонија (СФРЈ), каде што се организира во
бригада во составот на НОВ и ПО на Македонија-
Југославенската народна армија (ЈНА).

ПРОГЛАС ДО МАКЕДОНСКИОТ НАРОД ВО ГРЦИЈА

Комунистите (Македонци) кои ги напуштија редовите на КПГ,
ЕАМ и ЕЛАС, беа остро осудени, а беа прифатени од
КПМ/КПЈ. Сега со инструкции и помош на КПМ/КПЈ во Битола
беше конституирана ПОЛИТИЧКАТА КОМИСИЈА ЗА
ЕГЕЈСКА МАКЕДОНИЈА, на чии работни состаноци
претседаваше преставник на ЦК на КПМ.

Во слободна Битола на 18 ноември 1944 година беше
формирана Егејската бригада, од борците на пребегнатите
македонски баталјони и новопристигнатите бегалци од
Македонија под Грција.

Што ни покажува ова? Стара омраза, нови несогледувања. Но
историјата на сите осознаени луѓе има свое наравоучение, но не

и за нас Македонците. Повторливите трагедии како да ни се предизвик во патоказот на иднината.

СТАВОТ НА ФДМ (федерлна демократска Македонија):

“ЗОШТО НЕ НА СОЛУН?”

“...Политичкото и военото раководство на Македонија реално ја оцени, ја држеше и ја контролираше ситуацијата за време на јануарските настани, не дозволувајќи притоа да преовладаат емоциите над разумот, и на тој начин штотуку формираната и кривка федерална Македонија да биде вовлечена во нова војна, практично, против сојузниците од антихитлеровата коалиција, на која страна се бореше и самата таа во текот на Втората војна.”

ДИПЛОМАТСКИ ПРИТИСОК

На 9 декември 1944 година, шефот на Британската мисија во Белград, Меклеан, го посети Јосип Броз Тито и му го кажа својт заклучок дека формирањето на Бригадата (Егејска) открива територијални претензии врз грчката и бугарските територии и му обрна внимание да не се замеша во грчките работи, односно во судирот меѓу ЕЛАС и британските сили во Атина, што започнаа на 3 декември 1944 година.

Тито го убедуваше Меклеан дека Југославија нема никаква претензија на грчка Македонија и дека Првата егејска бригада нема да оди во Грција. На 22 декември 1944 година, Тито нареди Егејската бригада да не замине за Егејска Македонија, на ЕЛАС да не му се даде ветената помош, што се должи на директивата на Сталин до раководството на КПГ да ја прекине оружената борба и да побара мирољубиво решение за судирот со Англија.

Со специјална наредба под број 236 строго доверлива од маршал Тито, на 2 април 1945 година побара расформирање на “Егејската бригада.”

Но од нашите историграфи имаме друго тврдење: “Не цел месец по формирањето на Егејската бригата во Битола, КПГ и ЕЛАС побараа таа да се расформира и нејзините борци да влезат во единиците на ЕЛАС, со што не се согласија ниту егејските раководители, ниту Јосип Броз ТИТО”. (Види; д-р Ристо Кирјазовски, фелтон - низ борбените страници на Егејска Македонија: Илија Димовски-Гоче).

РАЗВОЈОТ НА НАСТАНИТЕ ВО 1945 ГОДИНА И СОЗДАВАЊЕТО НА ОРГАНИЗАЦИЈАТА НОФ

(Хаотична неизвесност на македонските перспективи. Настан за паметење. Голем исчекор во (не)познатото: 23 април 1945 година, беше ден (време) на асиметрични и болни судбински обрачи. Народот никој и за ништо не го прашува.)

1. Дали со чинот: оформувањето на НОФ и АФЖ, по Втората светска војна, сами не сме ја предизвикале кобната судбина на македонскиот народ под Грција?

Дали со познатите спротиставени политики и практики на комунистичките партии (Југославија, Бугарија и Грција) спрема макеонското национално прашање, идеолошки токму во оваа Граѓанска војна со умисла ни го ангажираа “македонскиот синдром” и не доведоа до: Македонецот - спроти Македонецот? По ова идеолошка збрка, за нас Македонците настана фатална дезорганизираност на македонските позиции.

Значи, ако досега сме го познавале:

- а) македонското движење со бугарска етничка историска - тенденција;
- б) македонското национално движење со македонска етничко историска - тенденција, сега по Втората светска војна се јавува и
- в) македонско движење со пројугословенска историска-тенденција.

Големиот политички превид што ни се случуваше пред нашите очи во 1945 - 1949 година, всушност, беше најтрагичен. Тоа беше особено време, во кое не само македонската историја ќе забележи дека ретко кој народ во историјата како нашиот самиот си ја посакувал толку злокобно својата несреќа.

Долги години иследувајќи го целото ова прашање (создавањето на НОФ и сите маки кои доаѓаат оттаму, што неможевме да бидеме сами со својата македонска правостојност), произлегуваат две клучни прашања:

Првото: како ова наше прашање (борба) им го покажавме на светот, конкретно на Големите сили, и нашата улога и визија со македонска опција во Граѓанската војна?

Второ: како ние Македонците, самите гледавме на ова прашање и дали низ целиот период на Граѓанската војна, бевме уверени дека ја остваруваме токму македонската опција?

Или, можеби ја почитувавме ленинската теза дека, комунистичкото движење, на националното прашање гледа, како на тактичко и во основа одговара на интересите што секогаш одговараат со државните интереси на доминантната нација, во нашиот случај на Грчката. Тогаш се поставува прашањето: Зошто така не пропагираа НОФИТЕ и АФЕЖИТКИТЕ, па ќе бевме сведоци на една сосема друга ситуација, а можеби и не ќе доживеевме таков национален пораз.

Трето: Зошто едно такво витално и национално прашање (големи жртви, изгубен македонски географско-историски простор и. т. н) не е третирано во интегралната македонска историја, туку како секторска – “Егејската”, а таквата не може да има рамен третман во изучување и презентација на националната историја.

Се до 1945 година македонскиот народ под Грција имаше цврсто духовно и национално единство. Постарите Македонци и нивните деца и внучиња живеаа со ист дух, и го негуваа македонскиот национален идентитет и единствени на таа стратегија, значи македонскиот човек, како стратегија за опстанок го прифати: “Културното затворање и затворањето на поединецот во идентитетот и во заедницата-македонска”. И, НОФ токму на таква почва најде доверба и над масите стана доминантен господар во пропагирањето на политиката што ја диктираа:

1. КПМ/КПЈ од 23 април 1945-до т. н “Братство и единство” до 21 ноември 1946 година. (Токму по овој чин настанува иронијата и многу елегантно КПМ/КПЈ, си ги измија рацете од

Македонците под Грција. Но, да ја проследиме ова добро позната историска приказна).

КПГ од 21 Ноеври 1946 година до ликвидацијата на ДАГ во 1949 и годините на емиграцијата.

КОИ БЕА ВСУШНОСТ НАШИТЕ СОЈУЗНИЦИ ВО ГРАЃАНСКАТА ВОЈНА?

Одговорот е: никој! Па дури ни КПМ, бидејќи и таа беше целосно потчинета на КПЈ.

Значи, македонски нихилизам, грешки, поданство и реки крв, но да се вратиме на фактите:

За нас Македонците како полувековен проблем е што не е докажано со каква национална стратегија на 23 април 1945 година е создадена во Скопје организацијата НОФ (Народно ослободителен фронт) за Егејскиот дел на Македонија, надвор и независно од КПГ и од било каков политички субјект во Грцијакој повеќе од година делува и се раководи од КПМ/КПЈ и Програмската.¹³ Цел на НОФ, беше: да се бори за извојување

¹³ Организацијата НОФ (дури во 1946 година ја донесува оваа програма се разбира корегирана, а каква програме имаше 1945 година нее позната но, највероватна усмена била.) и си ги поставила следните задачи:

1. Непомирлива борба на Македонците од егејскиот дел на Македонија за извојување на своите национални и социјални права;
2. Афирмација на македонскиот национален идентитет;
3. Актуелизирање на македонското национално прашание во политичкиот живот на Грција;
4. Организирање отпор против теророт и геноцидот што го наметнаа и плански го спроведуваа грчките реакционерни власти врз македонското население;
5. Јакнење на националното едеинство на македонскиот народ;
6. Разобличување на автономистичката активност на приврзаниците на Ванчо Михајлов и разбивање на нивната шпионска мрежа во овој дел на Македонија, кои како агент на англоамериканските диверзантски центри се бореа против националните права на македонскиот народ;
7. Разобличување на англоамериканските планови, кои имаа за цел егејскиот дел на Македонија да го претворат во база за шпионска и субверзивна дејност против НР Македонија и цела Југославија како и против сите балкански народни републики;

на националните права и правото на самоопределување на Македонците под Грција. За остварување на таа стратешка цел, беше применета и оружена форма на борба, за што раководството на НОФ по неколку дена, односно на 28 април 1945 година реши да формира македонски партизански единици. (Види: Кирјазовски, 1995/202)

Се поставува прашањето: Како сето тоа ќе го оствареше НОФ? Кога повеќе од јасно е дека еден дел од македонскиот субјективен фактор, не беше на ниво на барањата и целите на македонското национално-ослободително движење. Тоа се потврди зашто неуспеа да се соочи со многу сложените проблеми, што ги создаваа внатрешните и надворешните фактори. Ниту беше во можност да ги процени нивните сили, а уште помалку стратешките интереси и планови. Зошто до сега никои од тие стратегии во НОФ, КПМ и КПЈ не дадоа одговор? Зошто секој од учесниците во таа војна, остана да си ги поставува прашањата:

Ќе беше ли во состојба НОФ да го оствари самоопределувањето во една новосоздадена положба во Македонија под Грција со извршената етничка промена на населението во 1924 година, кога преку 600 илјади доселеници-колониисти беа населени на македонска земја и со тоа грчката држава од Македонците направи малцинство?

Еве Зошто?

По националност		%
Грци	711. 428	50,36
Македонци	240. 000	17

8. Јакнење на братството и единството помеѓу македонскиот народ и грчкиот народ и заедно со сите прогресивни сили на Грција, Македонците да се борат против заедничкиот непријател;

9. Организирање на борбата на македонскиот народ за премостување на вештачкиот јаз Македонците од сите делови на Македонија, особено со НР Македонија, која претставува “Пиомонт” за целото ослободување и обединување на македонскиот народ. Види: во органот на НОФ за Егејска Македонија “Билтен”, бр. 9, од 15 март 1946 година.

Караманли	210. 000	14, 87
Ерменци	80. 000	5, 66
Евреи	68. 206	4, 83
Власи	44. 414	3, 14
Роми	25. 302	1, 79
Разни	33. 127	2. 35
Вкупно	1. 412. 477	100%

Во рамките на грчкото население е опфатено и разновидното бегалско население дојдено од Кавказ. Грчкото население по потекло и јазик, всушност е под 50% од целокупното население што живееше во Македонија под Грција. (Види С. Киселиновски 2000/48.)

а) Ќе требаше ли некој од НОФ да ги праша тие доселеници дали би сакале да живеат во некаква балканска федерација, или со тоа ние Македонците си правевме непријатели од овие луѓе. Но, се поставува прашањето дали тие како комунисти Македонци реагираа, на таквите акции од грчката влада. Тогаш, на тоа прашање (менување на етничкиот состав на Македонија) гледаа како на правено и хуманост спрема тоа население?

б) Дали НОФ знаеше ли дека скоро тие колонисти се на чело на левите сили во Грција како ЕАМ и КПГ (кои не немаа во своите програми - С. К) како Захаријадис, Парцалидис, Иоанидис, Маркос и други, и како можеше да очекува поддршка за таквата оптимална програма за самоопределување на Македонците?

в) Зошто тоа го прави сега кога тие истите членови на НОФ, како учесници во редовите на ЕАМ и ЕЛАС не им даваа да добијат никаков политички субјект во годините на антифашистичката борба и зарем имаа заборавено дека беа прогонети кога побараа национални права и беа наклеветени и анатемисани како автономисти, сеционисти, комитации и славофони?

Но, да се вратиме на најголемата манипулација од раководствата на КПЈ и КПГ, кога на средбата на 2 април 1946

година Тито и Захаријадис во Белград без присуство на Македонците решија:

1. Македонското народно-ослободително движење од Егејскиот дел на Македонија предводено од НОФ, а раководено од КПЈ-КПМ, да се стави под раководство на КПГ и да се измени програмската цел на НОФ во која сега ќе гласи: НОФ ќе се бори во сојуз со грчкиот народ за спасување на Македонскиот народ од физичкото истребување.

Тоа е вистината, и можеби е дел од стратегијата на туѓинците кои посакаа преку манипулацијата на НОФ, да си ја остварат целта, бидејќи од таквото делување на НОФ, грчката држава имаше преземено законски мерки со невиден терор и прогон, таквите воени зафати наликуваа на физичко истребување. Народот беше принуден да ги напушта родните огништа и да бега во Југославија или владините сили за безбедност ги испраќаа по островите.

2. Договорено е слободна регрутација на сите пребегани луѓе за испраќање како борци на ДАГ од целокупната политичка емиграција во Југославија. Од луѓе кои еднаш веќе успеале да се спасат од теророт, но тие сега се мобилизираа од разни Ворјасовци и ги враќаа во пеколот. Значи; со Македонците се случуваше нешто необично и од грчката држава и од самите нас, па човек ќе запраша: Што е со нас Македонците?

3. За нас Македонците, коренито беа изменети условите по договорите меѓу Тито и Захаријадис, односно КПЈ и КПГ и импликациите од робувањето кон еден или кон друг беа катастрофални. Но, по сето ова НОФ за чудо станува погласен во паролите за тоталните мобилзации на Македонците. Ги повикува и ја прогласува КПГ како единствен спасител и добронамерник за разрешување на македонското прашање на Македонците под Грција, а такви беа и прапораките од КПМ/КПЈ. (Види: Директивите и препораките на Лазар Колишевски во книгата на Кирјазовски 1995/29).

Значи, на 23.04.1945 година, токму во Скопје, во просториите на ЦК на КПМ, формирана е организацијата НОФ¹⁴ (Народно-ослободителен фронт) на Македонците под Грција. Во составот на оваа организација се формирани АФЖ и НОМС. А со каква национална платформа? Платформата беше за остварување на туѓи интереси. Она што НОФ можеше да смета во перспектива, а сигурно и сметаше беше заштитата од КПМ/КПЈ.

Таквото погрешно сфаќање на националното прашање, веќе наплатено со жртви и со поништување на многу национални вредности, слепо се брани и денес по цена на тотално национално пропаѓање. Тешко беше да се излезе од лавиринтот на сите манипулации околу КПГ и КПЈ, зошто се работеше за едно добро разработена стратегија во која дури и оние луѓе со т. н “тврди националисти” пред агресивната катадневна пропаганда поткликнаа, во корист на т. н “класното”, а националното (посебно за нас Македонците) беше формално.

Но, од исходот на настаните се покажа дека за НОФ (За сите нас Македонците, посебно под Грција), беше лет во хаос?! А во хаосот кој е моќен, тој е праведен. Значи правдата не е во правилноста, туку во моќта. Тоа се потврди!

¹⁴ Како се оформи НОФ, раскажува еден основачите Павле Раковски: “Автобиографија (моите страдања)”, АЕА издавачи, 2000/ стр. 341: “Кон средината на април 1945 година добив порака од Џоџо Урдов. Веднаш да заминам за Скопје. Отидов. Политичката комисија веќе беше распуштена. Кон крајот на април, се формира Народноослободителен фронт - НОФ на Македонците од Егејска Македонија. Митревски добил одврзани раце да одбере уште четворица и да го состави централниот раководен орган-петчлено Биро. Ме повика и сам ми го соопшти тоа. Ме праша за мислење. Кои четворица други, освен него, мислам оти треба да влезат во ова Биро? Му ги предложив следните. Георги Урдов-Џоџо, Ило Димаков-Гоче, Наум Пејов и Махаил Керамициев.

Ми заблагодари и отиде. А Бирото го состави вака; Паскал Митревски, Георги Урдов-Џоџо, Михаил Керамициев, Танас Коровешов и Павле Раковски.

Јас веќе споменав дека Митревски високо стоеше пред моите очи поради довербата што му ја укажуваше партиско-државното раководство на СР Македонија. Го ценев и почитував едноставно и отворено. И тоа, ми сечини одлучи, за мојот избор во највисокиот раководен орган на НОФ.

По првата седница, петтемина тргнавме да ги удриме темелите на НОФ на терен: Во Костурско, во Леринско, Воденско, Ениџе-Вардарско и Серско...”

Значи, што се случи: народот ја предаде својата слобода бидејќи на тоа го принуди НОФ, извориштето на тоа идеологија, а тие луѓе, туѓинците ги имаа устолично да не водат, но до одреден период на време.

Сведоштва:

Види: “ДОКУМЕНТИ за борбата на македонскиот народ за самостојност и за национална држава” Том втори.

ДИРЕКТИВИ ОД ГЛАВНОТО РАКОВОДСТВО НА
НАРОДНООСЛОБОДИТЕЛНИОТ ФРОНТ ДО ОКРУЖНИТЕ
ПОВЕРЕНСТВА НА НОФ.

Септември 1945 г.

Да се рашири нашиот НОФ секаде каде што има Македонци во секое село, во секој град, квартал, колиба и земеделска кука. Ниту еден Македонец, Македонка или Македонче да не остане надвор од НОМС, АФЖ, НОФ и надвор од нивните влијанија. (стр. 721-722-723)

ПАРОЛИ НА НОФ, АФЖ и НОМС.

Уште на 22 Ноември 1945 година, покажуваат многу воинствено истрчување и тоа една година пред официјално да се објави Граѓанска војна во Грција:

“Ниту еден Македонец не треба да се најде надвор од антифашистичката организација НОФ.

Само така организирани ќе можеме да го уништиме фашизмот и да ги добиеме нашите права и право на полно самоопределување.”

Антифашистичка организација НОФ.

“Напред. Сите Македонки во Антифашистичкиот фронт на жените (АФЖ) за целосно уништување на фашизмот, за нашата слобода, за нашите права.”

Антифашистичка организација АФЖ.

(Само напомена, цел свет знае оти на 9 мај 1945 година беше прогласена тоталната победа над фашизмот, а по се изгледа дека нашите пароли беа излитени или погрешно позајмени. Несериозно кон нашите добри македонски селани од Костурско, Леринско, Воденско и. т. н кои бескрајно им веруваа - на валканите пароли - како на свои синови, оти, ако тоа го правеа Грците, нашиот човек не ќе беше влезен во тој геноциден зафат).

Народот ги знае кои се тие луѓе (кои го натераа да биде еуфорично среќен). Тие луѓе не беа малку вредни, и јас ги почитувам, оти нивната заблуда беше убава, но беше заблуда. Заблудата беше прекрасна, си го сакаа својот народ, од тоа немаше поубаво, но тие го сакаа на погрешен начин, го уништија: го натераа да се саможртвува, обездетија, обездомија и го фрлија по светот за никогаш да не може да се врати. А тие наши политичари од НОФ и АФЖ станаа апсолутни губитници, смешни и збунети во сибирските тундри.

Значи, ете како македонскиот народ се најде (стоеше) вчасен и разгромен пред овој последен, судбински повик, затоа што знаеше дека со дипломатски трампи исчезнаа неброени Македонци, а сега се бараа од нив масовно учество за да бидат сомлени во т. н. револуција, односно како ја нарекуваа активистите на НОФ и АФЖ: продолжување на Илинден.

Народот вели: “За да верува некој во мене, морам да кажам нешто во што јас верувам”. Како да се најде одговор; зошто овие наши луѓе нофити и афежити, толку многу им веруваа на тугинците?! Веруваа во војна со нејасна македонска цел. А ако се постави прашањето; Зошто им веруваше македонскиот народ на НОФ и АФЖ, а не на КПГ, тоа прашање е доволно апсолвирано. Народот велеше: “Нашчи се...” и дури толку им веруваше македонскиот народ, дека токму тие ја гледаат

реалноста на македонскиот национален идентитет па е потребносамо во една таква војна да влеземе и да не има што помасовно. Но, во целиот тој кобен модел на тугинците, единствена неизвесност беше и остана само неизвесноста...

Како што подоцна грчката влада и КПГ, отворено ќе кажат, Тито имал “завојувачки планови против грчка Македонија” (исто, с. 205), а преку НОФ, односно со помош на НОФ “ќе ја присоедини-анектира Егејска Македонија” (исто, с. 271).

РЕВИЗИЈА НА СВЕСТА

Можеби им дала повод тогашната изјава на Тито во Москва: Во Москва на 26 април 1945 година, Маршал Тито даде изјава за “Њујорк тајмс” во која вели: “Ако Македонците од грчките области изразат желба да се обединат со другите Македонци, Југославија ќе ги почитува нивните желби.”

Интервју:

“Со чисто срце и со мирна совест”

Но, многу непобитна и интересна е и изјавата на Колишевски¹⁵ во неделното списање “Старт” година 2, бр 62, стр 21, дадено на писателот Јован Павловски во интервју насловено “Со чисто срце и со мирна совест!” Во него Колишевски вели:

¹⁵ Врз основа на одлуката меѓу Тито - Захаријадис од 14 октомври 1946 година на КПЈ и КПГ, претставени од Караиванов и Јоанидис ја остварија следната спогодба: “Македонската организација НОФ (АФЖ и НОМС) и нејзиното раководство поминува во целост под КПГ, а вооружените единици на ДАГ под раководство на генерал Маркос. По постигнатата спогодба меѓу КПЈ и КПГ, по извесено време, членовите на Главниот одбор на НОФ на чело со Паскал Митревски беа примени од секретарот на ЦК на КПМ Лазар Колишевски, на кои им го рекол следното: ‘Вие сега одете долу (во Егејска Македонија), раководител сега на вашата борба ќе ви биде КПГ. Линијата на КПГ е исправна. Да имате доверба во неа. Борете се со сите расположливи сили против шовинизмот, сепаратизмот и локалните тенденции’...”

Старт: Кога сме веќе кај Ранковиќ: Неговото име тесно е поврзано со помошта што Југославија им ја пружаше на грчките партизани по завршувањето на Втората светска војна во 1945 година. А познато е дека меѓу партизаните имаше голем број Македонци од Егејска Македонија.

КОЛИШЕВСКИ: За тоа малку е зборувано од автентични извори. Можеби за првпат, еве, сакам да кажам: Се работеше за опстанок на егејските Македонци, на кои им се закануваше иселување, па се залагавме таму, во Егејска Македонија, да се формираат партиски организации и партизански одреди. Заедно со Ранковиќ и со неколку генерали, во крајна дискреција, ја водевме таа акција. Да, формиравме Покраински комитет и вооружени формации за одбрана на селата во Егејска Македонија. Ги снабдувавме со оружје партизаните и ги примаавме нивните ранети. Ги храневме, ги облекувавме, ги вооружувавме, ги префрлавме со камиони од оваа страна на границата, кога беа потиснувани. Објективно, тие во 1946 година водеа војна под мошне повољни услови: им го дадовме се она што нам, како партизани, во војната, ни недостигаше. Ќе раскажам една мала сторија, за која не сум зборувал досега: Кидрич во првата година по победата раководеше со стопанскиот живот на Југославија, па, во таа рамка, и со прехранувањето на луѓето во земјата. Беше одличен математичар и не можеше, а да не забележи дека јас, постојано, му барам следување на храна за Македонија, повеќе отколку што ни припаѓа-вишокот го дававме на Македонците од Егејска Македонија. Кидрич знаеше да се налути на моите постојани барања храна, и лут, знаеше да рече: “Аман, бе Лазо, па колку во Македонија има Македонци, кога постојано бараш толку храна!”. Ми стана не непријатно, па му реков на Ранковиќ дека треба да му ја откриеме тајната на Кидрич. Ранковиќ се согласи. А кога му раскажавме за што се работи, тој со смеење ја прифати нашата тајна и не правеше проблем, кога баравме повеќе брашно и друг вид следување. Дури откако му објаснивме и се избакнавме тој и јас. Групата за снабдување со оружје на македонските и грчките партизани ја раководеше генералот Јово Капичиќ.”

И ова акција на Колишевски со генералите ни покажува дека таа војна беше нечиста за Македонците под Грција и со тоа се потврдува дека НОФ беше заведена од туѓи цели и интереси од воинствениот Генералштаб на ЈНА и политиката на КПЈ.

Но, да се запознаеме со уште еден став на Колишевски:

“...Прашањето за обединување на Македонија повторно било актуелизирано во месеците непосредно пред донесувањето на уставот на Федеративна Македонија и одржувањето на Париската мировна конференција. За одржувањето на Првиот конгрес на Народниот фронт на Македонија одржан од 2-4 август 1946, Ф. О. (Форен Офис) бил известен на 13 август. Во извештајот се нагласува присуството на конгресот на Колишевски, како претседател на Народна Република Македонија и секретар на територијалниот одбор на Народниот фронт на Македонија, М. Нешковиќ претседател на српската влада, Фране Фрол, министер за правда на федеративната влада, делегација од делот на Македонија под Бугарија на чело со Крсто Стојчев, делегат на бугарското собрание, делегати од Грција “или како што овде се веле Егејска Македонија” и делегат од Трст, Еуџен Лауренти. Она што му дало посебен белег на конгресот била манифестираната желба на “македонскиот народ да биде слободен и обединет во Република Македонија во рамките на Федеративна Народна Република Југославија.” Остварувањето на таа идеја, можела да се оствари само со зајакнување на културните врски со Пиринската област и националното осознавање на народот што во тој дел на Македонија би создало услови за остварување на желбата за обединување на овие области со Република Македонија. Во однос на идејата за обединување се нагласувало дека дотогаш во печатот “малку или скоро никаков публицитет не им било дадено на тие идеи во Југославија до појавувањето на Манифестот” а “односот кон грчка Македонија е неодреден и е нешто повеќе од платонска симпатија. Но како и да е јасно што лебди во воздухот”.

Во својот говор Колишевски во Битола и тој се спротивставил на идејата за обединета и независна Македонија надвор од рамките на Југославија или под протекторатот на големите

сили. Тоа според Колишевски би преставувало “уништување на сегашната македонска федерална единица.” (Види: Т. Чепреганов, 1997/152).

Практично, прогласувањето на територијалниот интегритет на Грција, загрозен преку НОФ, се јави како повик до Грците во Македонија и цела Грција да се борат против НОФ, да ја спасуваат Македонија под Грција.

Значи, со појавата на НОФ, во регионот настана пекол. Со тоа се создаде сива зона, опасно место за живеење и поле за воено-стратешки натпревар меѓу идеологиите за туѓи цели.

Ако и малку ја анализираме таквата неповолна ситуација, посебно, од национален интерес, никој умен не би го дигнал на оружје македонскиот народ кој се наоѓаше во една најфлуидна (неизнасилена, но менлива) ситуација, а тоа го стори само НОФ диригиран од КПМ/КПЈ. За Македонците, Граѓанската војна, беше време без логика, посебно прогласувањето на НОФ Народноослободителен фронт, а тоа значеше мобилизација на целокупниот македонски потенцијал под Грција. ЗОШТО?!! Како ќе стигнеме до успех?

И ден-денес, секој страдалец си го поставува прашањето ЗОШТО?!

ЗНАЧИ, НОФ БЕШЕ ОФОРМЕН И ОРГАНИЗИРАН ОД КПЈ/КПМ, И СЕ ПОКАЖА ДЕКА МАКЕДОНЦИТЕ СТАНАА ЖРТВИ ЗА ТУЃИ ИНТЕРЕСИ

Прво: на 23 април 1945 година во Скопје во ЦК на КПМ, биле формирани организациите за Македонија под Грција НОФ, АФЖ и НОМС раководени од КПМ/КПЈ, се до ноември 1946 година. Програмската цел им беше извојување на националните права и правото на самоопределување на Македонците под Грција. (Види: Кирјазовски Ристо, 1966/181 и Раковски Павле, 1990/199).

Но и историчарот Лазар Лазаров, (1998/62), не упатува на извештаите испратени до француската влада на 26 септември 1945 година од страна на францускиот генерален конзул во Солун Жерар Раул Дувал, во кои вели:

“...Седиштето на организацијата НОФ се наоѓа во Скопје, на југословенската територија... посе ми се чини дека пропагандата на НОФ на Славофоните е остварување на идејата за автономна Македонија, а југословенската влада ја контролира ова организација и ја гледа грчка Македонија како сопствен дел на југословенската територија...” (стр.62).

Историчарот Ванче Стојчев (види: фељтон “Силите што го спречија обединувањето на Македонија” (Н. М. од 8. 9. 2001), потврдува: “...Во Скопје на 23 април 1945 година по иницијатива на КПМ било конституирано основачко биро на Народно-ослободителниот фронт (НОФ за Егејска Македонија). Со ова биро раководел ЦК на КПМ. Основна задача на оваа македонска организација била да застане на чело и да ја предводи борбата на македонскиот народ во егејскиот дел на Македонија. Во составот на НОФ биле формирани НОМС и АФЖ и сите нивни членови биле префрлени во егејскиот дел на Македонија. Покрај монархофашистичките и британските сили, присуството на НОФ го отфрлиле и ЦК и КПГ и ЕАМ кои тоа го прогласиле како загрозување на територијалниот интегритет на Грција. НОФ го покренал македонскиот народ во борба но, не успеал да се зацврсти како раководен орган. КПГ и КПМ исто така не биле во можност да им пружат позначајна помош на Македонците во Егејскиот дел на Македонија, додека КПГ ги штитела грчките интереси. Изјавата на Тито за “Њујорк тајмс” ако “Македонците од грчките области изразат желба да се обединат со другите Македонци, Југославија ќе ги почитува нивните желби...” дејствувала поттикнувачки за македонскиот народ и во ЦК КПМ но, исто така, и на противничките сили кои против силите на македонскиот НОФ во Грција применувале злосторнички мерки...

Значи, жртви на таквите состојби беа Македонците. И затоа, голема илузија е некој уште да мисли дека во меѓународните односи па и во југословенско-грчките односи важеа некои

определени принципи. Принципите беа во форма на гола политика, со цел да се замаглуваат очите на светската јавност и на жртвите. Ние Македонците, не бевме во состојба да сфатиме дека посилените секогаш се раководеа од правилата на нивните стратешки државни интереси не водејќи сметка за интересите на помалите во случајот ние Македонците. По влегувањето во нивната мрежа, ние можевме единствено да се надеваме само на божја помош.

Ова е период кога овие организации дејствуваа надвор и независно од КПГ и беа исклучиво раководени од КПМ/КПЈ. (Види: Кирјазовски 1995/10).

Нема сомнение, дека оптималната цел на НОФ (КПМ/КПЈ) и беше да ги опфати тотално сите Македонци под Грција и да ги стави во функција на сенароден фронт за реализација на програмската цел. Но, се поставува прашањето: Ако таквата стратешка цел беше прифатена како грижа од КПМ/КПЈ, тогаш, зошто само пред неполни три месеци овие највисоки тела на Југославија беа против паролата: “Да го свртиме оружјето кон Солун!”, односно: “На Солун, не на Сремскиот фронт?!”

Од таквата стратешка цел на КПМ/КПЈ, организацијата НОФ и АФЖ, беше организирано во 5 окружни, 10 околиски, 3 градски и 32 реонски раководства со 120 професионални кадри на НОФ, АФЖ и НОМС и беа организирани 220 села (половина од овие села се унуштени во времето на Граѓанската војна - м.з.), а функционираа 170 селски и градски организации. Во тој период биле создадени и воени формации - до баталјони. (Види: Кирјазовски 1985/143).

Од историски аспект, самите слогани (НОФ и АФЖ) си ја имаа завршено функцијата уште кога се прогласи пред светот победата над фашизмот, но за нас Македонците изгледа тоа не важеше. Но, со тоа грчката влада го озакони (донесе специјални закони, кои исклучиво важеа само за нас Македонците) насилството против таквите организации (НОФ и АФЖ) во Грција и власта се одзва со невиден терор до крајот на Втората светска војна. Ова, се правеше, уште пред да почне Граѓанската војна, бидејќи официјално таа е прогласена на 31 март 1946

година, со решение на Вториот пленум на КПГ, одржан на 12 февруари 1946 година.

Соодносот меѓу силите на левицата и на десницата во времето кога беше донесена одлуката за почнување на оружената борба беше следниот:

Владини сили - 44 баталјони; национална стража со вкупно 30.000 лица; 8.800 офицери и војници на ридски армиски бригади. Жандармеријата беше првата државна воена сила која беше реорганизирана пролетта 1946 година. Таа тогаш броеше 27.000 луѓе, од кои 14.000 во Северна Грција (во Македонија: Костур, Лерин, Воден и др. Покрај регуларните единици, беа организирани и паравојни воени формации, какви што беа: МАИ (единици за заштита на внатрешноста). МАД (единици за прогон) со околу 35.000 луѓе. Сите тие беа командовани од искусни армиски офицери. Истовремено, во цела Грција дејствуваа околу 166 вооружени терористички банди, организирани и раководени од најекстремната десница.

СТАВОТ НА ЗАПАДНИТЕ СИЛИ БЕШЕ ЈАСЕН, НО РУСКИОТ-СТАЛИНОВИОТ Е ЧУДЕН: “НЕКА СЕ БУРИЧКА ВО КАПИТАЛИЗАМОТ” И ПОДРШКА- САМО НА ЗБОРОВИ, А ЈУГОСЛАВИЈА ИМАШЕ ДВОСТРАНА ПОЛИТИКА-ЈАВНА, СО КОЈА ГО ПОЧИТУВАШЕ ИНТЕГРИТЕТОТ НА ГРЦИЈА И ТАЈНА-СО КОЈА ГИ ПОТИКНУВАШЕ МАКЕДОНЦИТЕ ОД ЕГЕЈСКИОТ ДЕЛ НА МАКЕДОНИЈА ЗА ВООРУЖЕНА БОРБА.

Значи, накратко, неправедниот поредок, наметнат во Јалта, го следеше еден неред, исто така суров и без сомнение уште по крвав за нас Македонците под Грција, кои се најдовме поделени во четири држави. Идејата за светскиот комунизам беше празна во значењето од кога и да било порано, и зачудувачки е да се констатира пред ова немоќ. Но, спрема нас по Втората светска војна, идеолошката пропаганда на тугинците успешно си го стори своето со нас кои толку многу им верувавме на сите тие наши стратегии.

Реакциите на КПГ и на владата во Атина - против формирањето на НОФ

Како организациите: НОФ, АФЖ и НОМС, создадени во СФРЈ - Скопје, беа пречекани во Грција од левите сили, на кои НОФ не натера да им бидеме верни и им го поверивме сиот македонски потенцијал, па дури и децата?

На 12-от Пленум на ЦК КПГ, кои се одржа два месеци по основањето на овие организации, прокламира:

“Решително се спротивставува на секое територијално барање од која и да е страна против Грција. Зачувувањето на територијалниот интегритет на државата е првостепена задача на секој грчки патриот”, (ТО ККЕ АП ТО 1931-1952, с. 110).

КОИ БЕА ИДЕЛОШКИТЕ ВОДАЧИ НА ГРАЃАНСКАТА ВОЈНА 1945-1949 ГОДИНА И ДАЛИ НИЕ МАКЕДОНЦИТЕ УЧЕСТВУВАВМЕ ВО КРЕИРАЊЕТО НА ПОЛИТИКАТА НА КОМУНИСТИЧКАТА ПАРТИЈА НА ГРЦИЈА

7-от (Седмиот) Конгрес на КПГ што се одржа на 1 октомври 1945 година, земаа учество 223 делегати од кои множинството припаѓаа на работничките партии и на земјоделската селска партија.

Во раководството на партијата, во централниот комитет и во Полит-бирото завладеа кадри на “генерацијата 30 годишници.” Такви беа кадрите, а Захаријадис - генералниот секретар на комунистичката партија, беше на четиресет и две години.

Составот на централниот комитет се состоеше од следните лица:

1. Постојани членови (30)

Анастасијадис Стергиос, Арамбасис Никос, Василијадис Аристос, Вутусјанос Мичос, Вафијадис Маркос, Вландас Димитрис, Грозос Апостолос, Еритријадис Гиоргис, Загурџис Никос, Захаратос Милтијадис, Захаријадис Никос, Зевгос

Гианис, Зографос Зисис, Иоанидис Гианис, Кацаврас Василис, Маркезинис Василис, Мавроматис Панагиотис, Музенидис Адам, Барџиотас Василис, Бланас Ахилеас, Парцалидис Мичос, Плумбидис Никос, Порфирогенис Милтијадис, Русос Петрос, Сјантос Гиоргис, Сукарас Сотирис, Стрингос Леонидас, Титилос Гиоргис, Хаџивасилиу Хруса, Хаџис Танасис.

2. Кандидати за постојани членови (15)

Вазванас Вангелис, Ветас Викос, Вонтисиос Гиоргис, Гифтодимос Костас, Димитриу Гиоргис, Теос Костас, Капета Алегра, Кату Роди, Колигианис Костас, Лулес Костас, Макридис Теодорос, Махараопулос Христос, Парцалиди Авра, Румелиотис Никос, Тсијанис Михалис.

3. Составот на централната контролна комисија (5)

Данијалидис Полидорос, Карагкицис Пантелис, Папаригас Мичос, Синакос Михалис, Фармакис Костас.

Еден ден по завршувањето на работата на 7-от конгрес на 7 ноеври 1945 година си свика првиот пленум и на него се избра Политичкото Биро на Централниот Комитет на Комунистичката Партија на Грција и се избраа:

1. Постојани членови (7)

Сиантос Гиоргис, Захаријадис Никос, Иоанидис Гианис, Хаџивасилиу Хриса, парцалидис Мичос, Барџиотас василис, Петридис тасос (Анастасијадис Стергиос)

2. Кандидати за постојани членови(3)

Стрингос Леонидас, Зевгос Гианис, Русос Петрос.

КППГ во десетилетниот период на 1940 година претставуваше од поглед на возраста еден млад организам од доста млади луѓе.

Групите на возраста на 7-от конгрес беа како што следи:

20-30 години	73 преставници
31-40 години	100 преставници
41-50 години	46 преставници

Забелешка: Значи, ние Македонците не бевме политички а ниту воен фактор.

Види: ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
1946–1949 τόμος 1 ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ, 2001, στρ. 136

Преглед: ХРОНОЛОГИЈА НА ПОВАЖНИТЕ НАСТАНИ ВО 1945 ГОДИНА

Датум	Опис на настаните или документ
12.02.1945	Во Варкиза, одморалиште што се наоѓа близу до Атина, потпишана е спогодба меѓу раководството на движењето на отпорот на КПГ и ЕАМ од едната и Владата на Пластирис и британскиот генерал Скоби од другата страна. Со таа спогодба се потчинува грчката команда под англиската за Блискиот Исток. (на 12 февруари 1945 година). ЕАМ и и ЕЛАС практично и ја предадоа власта на десницата.
23.04.1945	Во Скопје, во просториите на ЦК на КПМ, формирана е организацијата НОФ (Народно Ослободителен Фронт) на Македонците под Грција. Во составот на оваа организација се формирани АФЖ и НОМС. Од формирањето се до т.н “Братство и единство” помеѓу НОФ и КПГ НОФ дејствуваше спрема директивите на КПМ/КПЈ, а потоа

помина под команда на КПГ се до нејзиното расформирање.

26.04.1945

Во Москва маршал Тито даде изјава за “Њујорк тајмс” во која вели: “Ако Македонците од грчките области изразат желба да се обединат со другите Македонци, Југославија ќе ги почитува нивните желби.”

А на 20 јуни 1945 година во близината на Воден, Егејска Македонија, е одржана Окружна конференција на НОФ за Воденско. На конференцијата, на која зедоа учество 125 делегати од градот и од селата, реферат за идеолошките содржина на борбата и нејзините форми на борбата поднесе членот на Главното раководство на НОФ Павле Раковски, а за финасиската положба - секретарот на Окружното поверенство на НОФ Вангел Ајновски – ОЧЕ. Делегатите, покрај другото, побараа ликвидирање на терористичките селски полјаци. (Н.М/94)

28.06.1945

Се одржа ХИИ-от Пленум на ЦК на КПГ, а во одлуката се вели: “НОФ, со брзото омасовување и со неговите воени формации, опасно го загрозува грчкиот карактер на Македонија; грчките позиции и интереси во неа и територијалниот интегритет на грчката држава”.

29.06.1945

ПРОГЛАС од Окружниот комитет на КПГ за Воденско од членовите на КПГ и народот во Воденско, со кој се осудува организацијата НОФ.

1945	Грчката законодавна власт донесува закони против организацијата НОФ, АФЖ и НОМС. ЗАКОН 543/45: “Против организацијата НОФ и лицата што дејствуваат за отцепување на грчки територии”.
07.07.1945	ЗАКОН број 453 и ЗАКОН ТОД:/45 “За ред, мир и правда” За обезбедување на јавната безбедност.”
18.07.1945	ЗАКОН КЗ 43: “Против автономистичката дејност” и со кој закон македонските организации НОФ, АФЖ и НОМС се прогласени за автономистички, кои се ставаат надвор од Законот и нивните членови се прогласуваат за бандити и им се суди за Велепредавство.
20.07.1945	ПРИНУДНИОТ ЗАКОН (КЗ) 4124: “За кривично гонење на сомнителни лица”.
20.07.1945	ДЕКРЕТ “Г” И и други закони: ПЗ 433/45 “Околу илегалното поседување на оружје”, ПЗ 753/45 “Околу илегалното поседување и употреба на оружје.” “За вонредни мерки и за јавна безбедност.”
16.12.1945	Во Костур, започна судскиот процес против 106 Македонци од гратчето Хрупишта, Костурско, обвинети за соработка со окупаторот и покрај тоа што тие беа борци на ЕЛАС. Некои од нив беа осудени на казна доживотен

затвор, а други на временски казни.

РАЗВОЈОТ НА НАСТАНИТЕ ВО 1946

Развојот на силите на партизаните и андартите и итрата тактика на генерал Маркос за неомасовување на вооружените сили

Развојот на левите сили (КПГ и ЕАМ), низ политичките настани во почетокот на 1946 година се одвиваа спрема концептот за неомасовување на населението во вооружен отпор и од таквиот став беа враќани илјадници војници и офицери сите симпатизери и членови на КПГ и на ЕЛАС, кои беа жестоко прогонувани од новата власт на Атина.

Но, зачудува концептот на НОФ (КПМ/КПЈ) по кој уште во 1945 година беше реализиран и изврши масовна мобилизација на македонското население, зачленувајќи го во НОФ и АФЖ. Очевидно тоа покажува дека е внимателно испланиран идниот и другите концепти преку стратегијата и тактиката на тугинците.

Тоа го покажува и следното дека по предупредувањето и спречувањето на левите сили низ цела Грција да учествуваат во масовноста, а подоцна тие леви сили се преорентираа и настана наводно проблемот со резервите на воените сили на ДАГ. И, не е чудо тие од 25. 000 - илјадитата армија на ДАГ, во нејзините редови се најдоа насилно мобилизирани и ја сочинуваа 50% Македонци борци, а другите беа Грци. Тоа значи, од осуммилионското грчко население во единиците на ДАГ имаше nepoвeкe од 18-20 илјади борци на ДАГ, а од 300 илјадите македонско население во Грција имаше околу 15-20 илјади Македонци борци на ДАГ, низ целиот период на Граѓанската војна (1946 - 1949).

Според истражувањата на генералот Зафиропулос, силите на партизаните, во текот на 1946 година се развиваа по следната динамика:

- До април 1946 година. 950
- Мај. 1. 300
- Јуни. 2. 700
- Јули. 3. 500

- Август. 3. 600
- Септември. 4. 490
- Октомври. 5. 930
- Ноември. 7. 450
- Декември. 9. 285

Што значи односот на владините сили е 10: 1, а военото наоружување е неспоредливо.

Но, да ги проследиме фактите:

“... Кога пристигнав во Белград, вели Маркос, одма се сретнав со другарот Иоанидис во една канцеларија каде ме дочекаа и двајца лидери на Комунистичката партија на Југославија; Темпо (Вукмановиќ) и Ранковиќ. Ме прашаа што ќе треба за неопходно да сторат за да помогнат (за ДАГ). Им реков дека потребно е наоружување за 18. 000 борци. Само што слушна Иоанидис, дека барам наоружување за 18. 000, стана и ми вели: Маркос, да ли си во добрите: што ќе правиш со тоа наоружување за 18. 000 борци. Доволно е само за 4-5 илјади ниту за еден повеќе не треба.” (Стр. 94. Кисавос). Понатаму тој објаснува:

“... Тогаш јас го прашав Марко: - Зошто другар Марко, по враќањето од Белград во Грција, ја променивте линијата на Партијата. Беше присутен и лекарот Сакеларију. Ми одговори: - Ми ја промени партиската линија Иоанидис кога бев во Белград, другар Георги.”

Најсигурно е дека, таквата линија ја променија Југословените и Иоанидис и од тогаш Марко се здоби со особени симпатии од југословените и лично од Тито, кои се до ден-денес се забележливи тие симпатии.

Кисавос, во неговата книга потврдува дека Маркос, по враќањето од Белград во Грција, во својот Штаб, реши да ги враќа во своите домови сите што доаѓаа како доброволци во редовите на ДАГ, така на пример: околу 1. 500 - 2. 000 доброволци беа вратени и по нивното враќање непријателот безмилосно ги уништи како “кучиња”. Исто така, наведува и други примери, како што е со секретарот на Политичката

Комисија на градот Трикала, Костас Аридас кој заедно со поголема група кадрови кои имаа цврсто донесено решение во Околиската област на Тесалија дека треба да излезат во планина и да се борат, беа вратени и сите беа арестовани и стрелани. (Стр, 88.)

Кисавос, пишува за уште еден потрагичен, па дури и срамотен случај:

“Една група, околу 250 млади и наоружани доброволци, од околијата на Каламбака-Кастраку, кои се обидоа да ги вратат, тие се спротивставија. Но, тие по своја иницијатива се организираа во 2-3 чети и решија сами да се борат против непријателската владина војска, во време на најголемите воени операции што ги имаше преземено владината војска на тој терен.

На чело им беше Спирос Царас од с. Кастраки - Каламбака. Се покажаа најдобри борци (во тие жестоки борби) и без да имаат жртви во таа тешка и жестока борба. Раководството на маркосовите штабови, наместо да им честита за нивната храброст, тие беа изгрдени за непослушност, а долго време го имаа за сомнителен Спиро Царас.

Развојот на НОФ и АФЖ и политиката на КПМ/КПЈ за оптималното омасовување на целокупниот македонски народ

Значи, ако политичката стратегија и тактика на Маркос била за не омасовување на вооружениот отпор и тоа со искусни борци од ЕЛАС, тогаш каде да ја бараме логиката на таквите политички процеси. Тоа што го правеше НОФ со невидено галопирање во омасовувањето на македонците селани:

(Види-Извештај од главното раководство на НОФ од 9 февруари 1946 година, за организационата структура на НОФ во Егејска Македонија: Ам. Збирка “Егејска Македонија во НОБ 1945-1949”, АЕ: 86 и 87. Објавени во едицијата: “Егејска Македонија во НОБ 1946”, Т. Ш..., док 42 и 43. Стр. 97, 100, 103-106.)

Села / член на КПГ / член на НОФ / НОМС / СКОЈ / АФЖ

Костурски округ

1. Преспанска околија

А. реон Герман. 16 села
Б. реон Африка. 7 села

2. Околија Корештата

А. реон на Д’мбени. 9 села
Б. реон на Дреновени. 14 села
В. реон на Тиолишта. 14 села

3. Околија Полето

А. реон Жупаншта. 12 села
Б. реон Рупишта. 10 села
В. реон на Кастенаријата. 18 села
Г. Подреони на Калевишта. 5 села

Лерински округ

1. Леринска околија
 - А. Буфски реон. 13 села
 - Б. Которски реон. 15 села
 - В. Банички реон 6 села
 - Г. реон Овчарени. 9 села
 - Д. реон Турје. 6 села

2. Совичко-Кајларска околија

- А. реон Екши-Су. 5 села
- Б. реон Ајтос. 8 села
- В. реон Мокрени. 16 села

Воденски округ

1. Мегленска околија

- А. реон на Кронцелево. 13 села
- Б. реон на С'боцко. 11 села

2. Островска оклија

- А. островски реон. 7 села
- Б. реон на Месимер. 11 села

- В. реон на црно Мариново. 8 села

Во извештајот се нагласува, дека состаноците се одржуваат редовно во месец јануари. Повеќето села ја прифаќаат нашата линија и се борат под наше раководство. Во извештајот се наведуваат точно колку им припаѓаат на секоја од овие организации, а бројката е фрапантна и се добива претстава дека македонското население е целосно под влијание на овие организации. Има и други деталји.

За Организационото раководство - Секретар, с. р.

(Москва – Белград - КПГ)

Развојот на силите на НОФ и АФЖ - (Следните факти се клучни моменти во целата историја на НОФ)

На 2. 04. 1946 година, Захаријадис, генерален секретар на КПГ, враќајќи се од Москва во Белград се сретнал со маршал Тито и разговарал околу одлуката за поведување на оружена борба против десницата во Грција. Захаријадис од Тито добил целосна поддршка, односно, ветување за морална и материјална помош. На оваа средба било договорено и за следното:

1. Македонското национално ослободително движење во Егејскиот дел на Македонија, предводено од НОФ, кое од април 1945 година се наоѓаше под раководство на КПЈ-КПМ, да помине под раководство на КПГ.

2. Дел од составот на Политбирото на ЦК на КПГ на чело со Јанис Јоанидис, да се префрли во Белград со задача да раководи со оружената борба, да ја претставува во странство, да се грижи за снабдувањето на партизаните со оружје, облека, храна и други материјали.

3. Слободна регрутација на борци од редовите на македонската и грчката политичка емиграција во Југославија; организирање болници за ранетите и болните борци на ДАГ; Југославија да ја преземи улогата на организатор и координатор на помошта од други земји за ДАГ.

На 24. 08. 1946 година врз основа на договорот Тито - Захаријадис, еден дел од составот на ПБ на ЦК на КПГ на чело со Јоанидис Јоанис и потребниот апарат, илегално се префрли од Атина во Белград. Генерал Маркос Вафијадис кој во јуни 1946 година од Захаријадис беше назначен за организатор и раководител на партизанските групи илегално ја напушти Грција и се префрли во Белград каде што доби конкретни директиви и ветувања од делот на ПБ на ЦК на КПГ. Во септември се префрли во Егејска Македонија каде што на 28 октомври го формира Главниот Штаб на партизанските единици, односно ДАГ. Но, на 10 ноември Захаријадис од

Сталин доби директива вооруженото движење зимата 1946-1947 година да не се омасови, бидејќи тоа наводно го налага меѓународната ситуација, КПП на политичката борба да и даде примат и слично.

На 21. 11. 1946 година, врз основа на одлуката меѓу Тито - Захаријадис од 14 октомври 1946 година, КПЈ и КПП, претставени од Караиванов и Јоанидис ја остварија следната спогодба: “Македонската организација НОФ (АФЖ и НОМС) и нејзиното раководство поминува во целост под КПП, а вооружените единици на ДАГ под раководство на генерал Маркос. Зарем ние Македонците и во историјата треба да оспоруваме дека овој политички фундамент не беше поставен од тугинците (КПЈ - КПП)??!?”

На тугинците, целта им била од некои свои послушници да направи херои, таков лик, преку кого ќе се идентификува цел еден народ, а другите да ги сведе во најголема мера негативци (комитации и др.) и во такви услови да проработи кодошењето (што подоцна и се почесто и се случуваше меѓу членовите на НОФ ¹⁶ и така настана најпогубниот момент за Македонците под Грција.

По постигнатата спогодба меѓу КПЈ и КПП, по извесено време, членовите на Главниот одбор на НОФ на чело со Паскал Митревски беа примено од секретарот на ЦК на КПМ Лазар Колишевски, кој им го рекол следното: “Вие сега одете долу (во Егејска Македонија), раководител сега на вашата борба ќе ви

¹⁶ На седницата на Претседателството на организацијата “Илинден” на Македонците од Егејска Македонија формирана по иницијатива на Захаријадис, што се одржа на 4 јуни 1956 година, раководителот на организацијата полковникот Пандо Вајна во својот реферат во врска со прогонот на Македонците од КПП, меѓу другото, рече: “...Во периодот на борбата на ДАГ и после поразот, Захаријадис спроведувааше политка на клеветење и прогонување на еден добар дел од славомкедонските кадри и народни борци. Сосема неосновано и многу лесно на славомкедонските кадри и народни борци им ја лепеше етикета “агент на непријателот” итн. Врз основа на лажни обвинувања во 1948-1949 година и подоцна, повеќе Славомкедонци беа уапсени, а некои од нив и ликвидирани... “(Ам, Ф-21/1600.)

биде КППГ. Линијата на КППГ е исправна. Да имате доверба во неа. Боретесе со сите расположливи сили против шовинизмот, сепаратизмот и локалните тенденции...”

Ова заплеткано сфаќање со утешни илузии, покажува дека владееше зајдисонце (мрак) во македонското лидерство.

Сега генерал Маркос сме го овластиле за нашата судбина

Наредба Бр. ЕП 13 од 27. 12. 1946 година, генерал Маркос, гласи: “Сите партизански единици од денеска се ставаат во составот на ДАГ”.

Значи, НОФ од овој датум не претставуваше никаков воено-политички фактор, туку по т. н. “Братство и единство” на НОФ и се земени сите ингеренции. По ова настана деликатна рамнотежа, помеѓу НОФ и КППГ, но полека влегуваше во менгемето на КППГ, охрабрувано па дури и од македонскиот врв на КПМ и несомнено стануваше жртва на политичките игри. А, бргу потоа се најде во рацете на бескруполозната апсолутистичка власт на КППГ.

Дали некој помисли на фаталното дејство на омразата која никогаш не ја имаа заборавено спрема поранешни ЕЛАС (ИТИ), сега НОФ (ИТИ)?

Во анализите на историјата, таков случај не е регистриран.

1. Ако НОФ беше политички македонски субјект, требаше да каже: какви отстапки би можела да направи спрема КППГ, а притоа да не му нанесе трајна и неповредлива штета на својот народ - на национален план. Но, настана она другото: значи ако го создаде КПМ/КПЈ, тогаш таа и го предаде (продаде) на КППГ, а со какви и кои политичките цели?!!! Само тие знаеја (КПЈ и КППГ)!

И, така нашите надежи сега се најдоа пак на масата на КППГ, ние се најдовме во униформата на ДАГ, децата се најдоа по светот. Значи, добро соработувавме во ни целиот период за “мекото етничко чистение”.

Преглед:

ХРОНОЛОГИЈА НА ПОВАЖНИТЕ НАСТАНИ ВО 1946 ГОДИНА

Датум	Опис на настаните или документ
12.02.1946	Во Атина е одржан ИИ-от Пленум на ЦК на КПГ на кој е донесено решение да се апстинира на парламентарните избори и се донесе т.н. историското решение за оружено востание.
31.03.1946	Една од најкарактеристичните акции беше нападот на партизанските единици на Литохори, каде владините сили имаа 23 убиени војници. Ова како една од поголемите акции во грчката историја на ДАГ се цени за почеток на Граѓанската војна во Грција.
02.04.1946	Захаријадис, генерален секретар на КПГ, враќајки се од Москва во Белград се сретна со маршалот Тито и разговараше околу одлуката за поведување на оружена борба против десницата во Грција. Захаријадис од Тито добил целосна поддршка, односно, ветување за морална и материјална помош. На оваа средба било договорено и за следното: 1. Македонското национално ослободително движење во Егејскиот дел на Македонија, предводено од НОФ, кое од април 1945 година се наоѓаше под раководство на КПЈ-КПМ, да помине под раководство на КПГ. 2. Дел од составот на Политбирото на

ЦК на КПГ на чело со Јанис Јоанидис, да се префрли во Белград со задача да раководи со оружената борба, да ја претставува во странство, да се грижи за снабдувањето на партизаните со оружје, облека, храна и други материјали.

3. Слободна регрутација на борци од редовите на македонската и грчката политичка емиграција во Југославија; организирање болници за ранети и болни борците на ДАГ; Југославија да ја преземи улогата на организатор и координатор на помошта од други земји за ДАГ.

- 13.04.1946 РИЗОСПАТИС (весник) истакнува во одбрана на македонците против страшното и неверојатно малтретирање на Славомакедонците”. За гонењето на Македонците се вели дека е “Најголемо и најужасно гонење за какво што не знае и какво што не познава новогрчката историја...”
- 17.04.1946 Солунскиот десничарски весник “Неа Алитија” (Нова вистина) објави напис со наслов “Нашите Судети, во кој се зборува за Македонците и се квалификуваат како Судети и како такви, пишува весникот” во интерес на мирот и безбедноста во Грција, треба да бидат ликвидирани.
- 04.05.1946 Во Трсјанско - Турјанската планина, Леринско, беше формиран првиот партизански одред на чело со Петре Марков од селото Нерет, Леринско.
- 21.05.1946 Весникот “Етникос Кирикас” пишува: “Од Грција треба што поскоро да се

протераат 80.000 Славомакедонци”.
Истото се вели и во неделникот -
републички весник “Елефтерос типос”
од 28.01.1946 година во статијата: “Нека
си одат Славомакедонците од нашата
Македонија - нека си одат каде што
сакаат.”

27.07.1946 Воениот суд ја осуди на смрт и ја стрела
Ирина Гинова Мирка, учителка од с.
Росилово, Воденско, секретарка на
АФЖ за Воденскиот округ.

24.08.1946 Врз основа на договорот Тито -
Захаријадис, еден дел од составот на ПБ
на ЦК на КПГ на чело со Јоанидис
Јоанис и потребниот апарат, илегално се
префрли од Атина во Белград. Генерал
Маркос Вафијадис кој во јуни 1946
година од Захаријадис беше назначен за
организатор и раководител на
партизанските групи илегално ја
напушти Грција и се префрли во
Белград каде што доби конкретни
директиви и ветувања од делот на ПБ на
ЦК на КПГ. Во септември се префрли во
Егејска Македонија каде што на 28
октомври го формира Главниот Штаб на
партизанските единици, односно ДАГ.
Но, на 10 ноември Захаријадис од
Сталин доби директива вооруженото
движење зимата 1946-1947 година да не
се омасови, бидејќи тоа наводно го
налага меѓународната ситуација, а КПГ
на политичката борба да и даде примат
и слично.

21.11.1946 Врз основа на одлуката меѓу Тито -
Захаријадис од 14 октомври 1946
година, КПЈ и КПГ, претставени од
Караиванов и Јоанидис ја остварија

следната спогодба: “Македонската организација НОФ (АФЖ и НОМС) и нејзиното раководство поминува во целост под КППГ, а вооружените единици на ДАГ под раководство на генерал Маркос.

По постигнатата спогодба меѓу КПП и КППГ, по извесено време, членовите на Главниот одбор на НОФ на чело со Паскал Митревски беа примено од секретарот на ЦК на КПМ Лазар Колишевски, а кој им го рекол следното: “Вие сега одете долу (во Егејска Македонија), раководител сега на вашата борба ќе ви биде КППГ. Линијата на КППГ е исправна. Да имате доверба во неа. Боретесе со сите расположливи сили против шовинизмот, сепаратизмот и локалните тенденции...”

27.12.1946

Наредба Бр. ЕП 13 на генералот Маркос гласи: “Сите партизански единици од денеска се ставаат во составот на ДАГ”.

РАЗВОЈОТ НА НАСТАНИТЕ ВО ГОДИНИТЕ 1946-1947

Во февруари 1947 година, раководството на КПГ донесе одлука за промена на задачата на ДАГ, односно на стратешката цел на нејзината оружена борба - од борба на притисок врз атинскиот режим за мирољубиво решение на грчкото внатрешно прашање во борба за соборување на тој режим и заземање на власта. Владата на Атина строго реагираше и дури преку грчкиот парламент донесе низа закони, но, во исто време, се огласи и Кралот.

На 24. 02 1947 година, Кралот на грчката држава и грчката Влада јавно ги повикуваа борците на ДАГ да се предадат до 15 март 1947 година. Во повикот се вели, дека сите сторени дела против државата и народот ќе им се амнестираат, доколку до одредениот рок се придржуваат на повикот и се вратат во своите домови.

Американскиот министер за надворешни работи Г. Маршал, на 14 февруари 1947 година, изјави дека Владата на САД е задоволна од владината промена во Грција и дека во интерес на САД и на сите обединети нации е Грција да прими помош за да ги зачува својата независност и територијалниот суверенитет. (Види: Стејт департмент, Билтен, 23. 2. 1947, 341). Оваа изјава на Г. Маршал иницираше Грција да добие американска помош.

Решноста на двете западни земји - Соединените Американски Држави и Велика Британија по секоја цена да спречат грчките комунисти да ја заземат власта, резултираше со интервенцијата на САД во Грција изведена преку познатаат Труманова доктрина на 12 март 1947 година. Трумановата доктрина јасно го предупреди Сталин да не се надева на успех во Грција. Неограничената помош ја доби Грција преку Трумановата доктрина и во продолжение преку Маршаовиот план и овозможи да создаде бројна и модерно вооружена армија, оспособена и подготвена да ја порази ДАГ.

На 17 февруари 1948 година претседателот на САД Труман во месечниот извештај до Конгресот предупреди: “Ако се појави

потреба готови сме да и дадеме уште поголема и сестрана помош на Грција.”

Нашето, бесмисленото идеолошко ангажирање на македонскиот народ во катастрофата (туркајќи го безмилосно во “лизгав и опасен терен” во идните миграциони движења) може да се оцени од следните ставови на НОФ и од МЕМОРАНДУМОТ на Врховниот штаб на Демократската армија на Грција до Анкетната комисија на ООН кој гласи:

ДЕМОКРАТСКА АРМИЈА НА ГРЦИЈА - ГЛАВНА КОМАНДА

ШТАБ-одделение ИИ а, 14 март 1947 година.

МЕМОРАНДУМ

До Анкетната комисија на обединетите нации

I

За причините кои ја предизвикаа Граѓанската војна и нашето мислење за нејзиното прекинување.

Кратко објаснење: бидејќи материјалот е пообеман, тука ќе пренесеме само мало толкување и комплетна 4-та глава од меморандумот, за да се види; што и колку се однесува на нас Македонците и нашето (Само) жртвување и дали навистина Граѓанската војна беше македонско народно-ослободително движење и продолжување на илинденските традиции на Македонците учесници во ДАГ како што се манипулира во историјата за Егејците.

Кратко: (На договорениот состанокот од страна на Врховниот командант на Демократската армија на Грција генералот Маркос со советските и полските преставници на Анкетната комисија на Советот на безбедноста за Грција и со преставниците на Југославија, Албанија и Бугарија, на ден 21 март 1947 година во Главниот штаб на демократската армија во

селото Хрисомилија околија Каламбака, генерал Маркос им предаде опширен меморандум за Анкетната комисија.

Во меморандумот се даваат точни податоци за монархофашистичките банди во Тесалија, со назначување на сите места каде се наоѓат нивните штабови и имињата на сите тие офицери. Скоро сите тие офицери се од страна на народните судови осудени на смрт, поради соработката со окупаторот и поради нивните многу злочини, кои многу често лично ги извршувале. То се познатите злочици: Калабалитис, Сурлас, Зервас, Целиос, Каракисос, Биздас, Кундулис и други. Исто така во меморандумот се наведени и податоците за огромниот број на Еласитовите офицери, кои бес причини биле апсени, стрелани, или се наоѓаат во прогонство на островите. Во меморандумот во неколку наврати подцртуваат документите кои ги дава и преставникот на грчката влада дека монархофашистичките банди постоеле и биле наоружани од страна на Англичаните уште многу порано од кога се наоружа некој си партизан од левицата и избегал во шума. Целта на монархофашистичките банди бил да ги истребаат демократските жители, бидејќи ценеле дека ако некој демократ зборува за демократијата, него го ценеле како најголем злочин за Грција. Во архивите, кои ги има запленето Демократската армија од жандармериските станици или други државни институции, нема ни една наредба која би се занимавала со други прашања отсеп како да се уништа народнорепубликанското движење и Комунистичката партија.

Исто така е карактеристично дека во текот на 1945 година најголемите блокади и напади се вели дека биле извршени од англиските и грчките воени единици.)

IV

Демократската армија, надахната со духот за смирување и за нормално демократско решење на нашиот внатрешен проблем, кои виси како мора над грчкиот народ, до денес не пропушти ни во една прилика и секогаш ги предлагаше тие мерки со кои се може да се отвори патот за демократско решавање на овој проблем. Ставот на Демократската армија во потполност се

совпаѓа со желбата на демократското водство на нашето Народно републиканско движење кое претставува волја на нашиот демократски народ, а што се однесува до причините кои ја предизвикаа Граѓанската војна во нашата земја и што се однесува до нејзиното окончување, ги поновуваме и остануваме на тоа дека без да се разрешат следните зафати ќе нема мир:

1. повлекување на англиските војски од нашата земја;
2. учеството на ЕАМ во владата;
3. општа амнестија;
4. чистење на државниот апарат од воените злочинци и припадниците на "баталјоните за безбедност";
5. Воспоставување демократија и слобода во војската и во формациите на јавната безбедноста и
6. Спроведување на слободни избори, оти поинаку неможе да се смири нашата земја, не може да се обезбедат нормални прилики и народна слобода. Демократската армија и народ ќе ја продолжат борбата до конечното остварување на своите права и идеали, убедени дека сите демократски народи ќе не подржат во нашето дело.

Демократската армија, верува дека Анкетната комисија при Обединените нации-која ја претставуваат сите демократи и либерални народи кои поцена на неверојатните жртви се борат против фашизмот-чекорејќи по патот на своето објективно испитување на состојбата која постој во нашата земја, ќе ги пронајдат вистинските причини кои ја предизвикаа Граѓанската војна и дека ќе помогне во остварувањето на стремежот на нашиот народ, тие истите кои ги уживат сите демократски народи во светот-а тоа е слобода.

Главна команда на Демократската армија на Грција - Маркос, с.
р

Наскоро се одржа Првата конференција на НОФ ¹⁷ во 20 мај 1947 година, и ја потврди новата линија и задачите на организацијата, односно на македонското национално - ослободително движење, произлезени од ставовите на КПЈ и од КПГ, а тие се: целосно вклучување на македонскиот народ во борбата што ја води ДАГ за победа на народната демократија во Грција. Се друго и беше подредено на таа цел. (Види: Крјазовски 1998/232-233).

Тоа што го доживеа македонскиот народ беше од еуфорија до разочоравување и со јанса да живее низ ветриштата на војната.

Ете, такви беа нашите успеси кои дојдоа како резултат на исполнувањето на ставовите на КПЈ и КПГ.

Зарем не беше тоа опасна стратегија и итра тактика на тугинците кои не подготвуваа за поход во еден правец??!!

Интересно е и прашањето: дали НОФ знаеше каков е ставот на генералниот секретар на КПГ Никос Захаријадис. (Види: Василис Барџиотас , 1987/91.) “...Никос Захаријадис, уште од 2-от Пленум на ЦК во 1946 година сакаше воената борба, и тоа уште на почетокот да биде притисок за мирољубиво решение и за демократски развој, а не за ја земеме (освоиме) власта.

Оваа идеја, не ја напушти и после септември 1947 година кога се одржа 3-от Пленум на ЦК, каде што одговорноста на Партијата беше посветена на борбата. Да, секако Захаријадис, ја поддржуваше таа идеја (став) се до 1948 - 1949 година, кога се водеа конкретни разговори во ООН, со предлог и подршка на

¹⁷ Пролетта 1947 година македонската организација НОФ постигна крупни политички и организациони успеси. Во редовите на НОФ, АФЖ и НОМС членуваа 16. 349 лица. Во регуларните единици на ДАГ се бореа повеќе од 6. 000 Македонци и Македонки. Слободната територија што беше создадена главно на територијата на Егејскиот дел на Македонија, беше претворена во работилница каде што стари и млади, жени и мажи, работеа за потребите на ДАГ.

Советскиот Сојуз, за мирољубиво решение на грчкото прашање...”

Но, да видиме како ги дочекаа и се одозваа на нашите пароли: “Уништување на англоамериканските окупатори”, - рак рана - во агитацијата на НОФ и АФЖ.

Американскиот министер за надворешни работи Г. Маршал, на 14 февруари 1947 година, изјави дека Владата на САД е задоволна од владината промена во Грција и дека во интерес на САД и на сите обединети нации е Грција да прими помош за да ги зачува својата независност и територијалниот суверенитет (Види: Стејт департмент, Билтен, 2. 2. 1947, 341.)

Предвидувањето на Американците за развојот на настаните во Егејскиот дел на Македонија во пролетта 1947 година, го искористија грчките власти уште повеќе да го зајакнат и да го омасоват прогонот против Македонците. За да му дадат правна основа на теророт, донесоа повеќе закони и други прописи. Покрај другите, донесени следните закони и законски прописи: ПЗ 511/47, “За организирање на концентрациони логори”, “Закон за присилно евакуирање на населението од внатрешноста во градските центри”, Декрет Л-3 “за лишување од грчко државјанство на лица кои дејствуваа антидржавно”, ПЗ 509/47, “За мерки за безбедност на државата, уставниот поредок и заштита на граѓаните”.

Но, и според таквите драконски мерки, ние и понатака верно обрзани спрема ставовите на КПЈ и КПГ, си ја исполнувавме туѓата задача...

ДЕМОКРАТСКА АРМИЈА НА ГРЦИЈА (ДАГ) - ЗАПОВЕД

Главен штаб
Штабно биро 1
Број на проток.722

Во врска со број 132/25.8.1947 година и А.П. 307/25.9.1947 година, заповед:

1. Ги повикуваме да служат под оружјево редовите на Демократската армија мажи и жени...

2. Погоре мобилизираните, каде и да се наоѓаат ќе треба да најдат начин да се јават во своето местожителство во најблиските во единиците на Демократската армија. Оние од мобилизираните кои не ќе се јават на оваа заповед во редовите на ДАГ, ќе се сметаат за непријавени.

3. Штабовите во областа да издадат соодветни наредби. Да се превземат мерки за навреме да се известат сите повикани.

Главен штаб, 30.9.1947 година.
Генерал Маркос.

Втора наредба, на 23. 11. 1947 година.

Главниот штаб на ДАГ нареди само за реонот на Вичо (Е. Македонија) да се мобилизираат сите мажи и жени од 17 до 35 години; повеќе се однесува на мажите кои беа оставени за изградба на фортификациите или поради болест. Со оваа мобилизација, практично беа мобилизирани сите Македонци од костурскиот и леринскиот реон.

Таквата доверба, послужи како мобилизационен успешен фактор. Но, потоа, се случи она што не се очекуваше: илјадници наши Македонци се најдоа (беа испратени) по налог на Маркос во длабината на Грција, а каква им беше судбината, тоа е посебна приказка, оти се знае дека тие исчезнаа како во жив песок. Само ќе наведам дека и јас сум едно од тие млади момчиња (сите бевме на возраст од 17 - 18 година), кога на 5 - 10 октомври 1947 година, околу 350 деца бевме регрутирани (од селата Турје, Бапчор, Вишени, Кономлати и др.) од Македонија за штабовите во Епир и антихашија, за кои по борбите во Коница не останавме ниту една третина. Но, да видиме, како го има оценето таквиот зафат нашата историја:

“Македонските воени формации, сега единици на ДАГ беа испратени во внатрешноста на Грција со цел - да се омасови и таму партизанското движење. И НАВИСТНА МНОГУ ПРИДОНЕСОА ЗА РАЗВОЈОТ НА ВООРУЖНАТА БОРБА И ВО ТИЕ ПОДРАЧЈА. “(Види: Кирјазовски 1985 /166).

Ете зошто ние Македонците во Граѓанската војна не можевме да му наметнеме, ни политичка ориентација, ниту воена ориентација или некаква стратегија и требаше да сватиме дека татковина не се брани со уривање на домовите и искоренување на човекот.

А по таа војна што не снајде ние Македонците по војната за државата Грција не постоеме, ниту пак комунистите, пола век не не побараа и не не заштитија...

На 27 септември 1947 година, Главниот Штаб на партизанските единици на Маркос (бидејќи уште не беше прогласена Демократската влада, а тоа е незаконито и недозволено) издава наредба да се изврши мобилизација од 17 до 35 години. Но, и по оваа мобилизација, бидејќи се спроведе само во македонските села одвај ја достигна бројката од 15. 000 до 17. 000 борци учесници во ДАГ. Само за споредба: пролетта 1946 година кога почна Граѓанската војна, Владата на Грција располагаше со следните оружени сили:

Од 15 до 17 септември 1947 година е одржан ИИИ-от Пленум на КПГ, на кој се расправало за воените прашања. На пленумот е истакната паролата: “Сите на оружје, се за победата!” Решено е да се создаде слободна територија на Кожанската висорамнина, која е опкружена со планинските масиви на Пинд, Пиерија, Каракемен, Кајмакчилан и Вичо.

а. 27.000 милиционери од кои 14.000 имаше во Ворија Елада (Е. Македонија);

б. Парадржавни организации околу 5.000;

в. Национални воени единици 17.000 (околу 40 баталјони);

г. Редовна војска од 75.000 војници (7 армии и 2 слободни бригади), (Види: “ДАГ - стратешките прашања и тактиката на раководењето”, од Г. Малтезос - Џумеркиотис стр.60). Тој понатаму пишува: “Познато е дека во 1947 година ДАГ, не само што го немаше решено прашањето за воените резерви, туку го немаше решено и прашањето на вооружувањето со обичните бојни пушкомитралези и други бојни средства, но и муниција и тоа останува необјаснето, зошто од една страна Захаријадис му даваше на Маркос наредба да го зголеми бројот на силите во единиците на ДАГ до 60.000, а Иоанидис на Маркос му даваше (обезбедуваше) вооружување само за 4.500 илјади борци, а пак тој Маркос се до крајот на 1947 година враќаше илјадници симпатизери-војници кои сакаа доброволно да стапат во редовите на ДАГ” (стр.354). Се поставува прашањето: Зошто генерал Маркос само во Македонија вршеше незаконски мобилизации, од старо до младо и направи пустош од Македонците?

Проблем за грчките аналитичари е и решението на 3-от Пленум на ЦК на КПГ што се одржа во Белград, во септември 1947 година, и како што пишува Гусиас (стр. 251), на пленумот присуствуваа само шест членови на ЦК на КПГ и неколку воени лица, но ниту еден Македонец.

Пленумот реши и го задолжи Главниот Штаб на ДАГ да почне со мобилизација во целата земја и до март 1948 година наоружаните сили на ДАГ да нарасне на 60.000 борци. На истиот Пленум е донесено решение, од централното тежиште на самоодбрана да се премине во напад, во борба за власт. За постигнување на таа цел беше изработен воено-оперативен план “С”, односно познат како “Езеро”. На овој Пленум се истакна и паролата: “Сите на оружје, се за слободата!” Решено е да се создаде слободна територија на Кожанската висорамнина, окружена со планинските масиви на Пинд, планината Пиерија, Каракамен, Кајмакчалан и Вичо, и со тој план требаше да се ослободат градовите Лерин, Воден, Негуш, Сobotско, Коница и други. Тоа би било како прва етапа за ослободување на Грција.

Ете, сето ова ни потврдува и е уште еден непобитен факт, дека се сакало Граѓанската војна да биде лоцирана во Егејскиот дел на Македонија, а тоабило решено во Белград на тој пленум, без никаков обсир спрема македонскиот народ и неговата судбина, туку се во интерес на туѓите политички цели.

Мобилизации надвор од границите на Грција на сите луѓе кои имаа пребегано од теророт во Југославија

На 27. 09. 1947 година, Главниот штаб на ДАГ издаде наредба за мобилизација на сите мажи од 17 до 35 години. Со не помал интензитет, веќе за неколку месеци (од 4 - 9 месеци) се вршеше мобилизација на бегалците Македонци (политичката емиграција во Југославија) низ Скопје, Велес, Штип и Битола, од разни Ворјасовци и се испраќаа во единиците на ДАГ (Види: Ф.М во ИНИ, СК. 4 - 271/60, стр. 73-76).

Во согласност со одлука на ПБ на ЦК на КПГ на 23 декември 1947 година, формирана е Привремената демократска Влада на Грција а се самораспушти на 15 отомври 1949 година.

Врз основа на решеијата на Третиот пленум на ЦК од 12 - 15 септември и на ПБ на ЦК на КПГ од 2. 12. 1947 година на 23. 12. 1947 година е формирана Привремената демократска влада на Грција (ПДВГ). Формирана е во Преспа, во Асамати (Н.Р. Македонија-Југославија), во зградата на предвоената пристанишна капетанија. Седиштето на Владата требаше да биде во грчкиот град Коница (како што тврдеше генералниот секретар Захаријадис дека признавањето е обезбедено: “...Ќе ја заземеме Коница, ќе ја формираме владата и веројатно ќе не признаат”).

Единиците на ДАГ водеа тешки борби, со големи загуби, за да го освојат овој град, но безуспешно. Поради тоа, изостана формирањето на Владата во овој град. Доаѓањето на членовите на Владата во Преспа го обезбедуваше потполковникот на УДБ Слободан Крстик-Учо Југословен, офицер на ЈНА. Види на крај во книгата: прилози, негово интервју во списанието – Дуга - Игра око македонског живлја). Владата првобитно беше

составена од осум членови и тоа: за претседател е поставен Маркос Вафијадис, а за членови: Јанис Јоанидис, Петрос Русос, Милтијадис Порфирогенис, Петрос Кокалис, Василис Барциотас, Димитриос Вландас и Леонидас Стрингос. Исто така со декрет се унапредени 25 лица во чин полковници на ДАГ, но ни во владата, ни во овие офицери, кои претставуваа военополитички фактор на ДАГ, нема ниту еден Македонец.

Привремената демократска Влада на Грција (ПДВГ-во планина), беше еднoпартиска и еднoнационална, односно беше составена исклучиво од Грци комунисти. И покрај тоа што повеќе од 50% до 60% од слите на ДАГ беа составени од Македонци, а ги стретнуваме само во историјата за “Егејска Македонија” дека НОФ бил военополитички фактор. Зошто?

Реакции:

1. Грчката влада побара од САД и од Велика Британија да ги предупредат Советскиот Сојуз и источноевропските земји за последиците од нивното признавање на ПДВГ.

Свесна за последиците од признавањето на ПДВГ американската влада веднаш реагираше. На 30 декември 1947 година интервенираше кај источноевропските земји да не ја признаат ПДВГ, предупредувајќи ги дека ако го сторат тоа ќе имаат сериозни последици. Балканската комисија на ООН побара од државите членки на ООН, да не ја признаат ПДВГ.

2. Владата на Маркос нема... Ништо од основните карактеристики на една влада на која и даваат белег, барем нешто од типичните референции, кои се нужно потребни и дефинирани по меѓународното право. Уште нее ни застапена и ополномоштена, спрема воените нормативи и права и сите акциите и се нелегитимни. И уште нешто повеќе од тоа, таа нема ништо што може да дојде до признавање како политички субјект и легитимна влада.

Партизаните, кои се командовани од Маркос, немаат усвоено ништо конкретно и со тоа, легитимно да располагаат со право, а кое би претставувал грчки државан простор. Седиштето на

нивната Главна команда, се уште не им е извесно, но и тоа го држат во многу тајност и самите се во постојано преселување. Единствени такви центри им се наоѓат во областите кои понекогаш им припаѓаат под нивна контрола, а тие се во планинските предели во дивите ридски достапни реони. Немаат никакви суштински владини комуникации. Воглавно тие се организирани во групи и се во постојано движење, а кога се под притисок на воена потеря, се повлекуваат во најнепроодните планински реони. Тоа го потврди и Комисијата на Обединените Нации, па дури, понекогаш и се повлекуваат во туѓа погранична територија.

КАДРОВИТЕ НА ДЕМОКРАТСКА АРМИЈА

Наредбата на Привремената Демократска Влада за наменување на офицерскиот кадар на ДАГ.

По оформувањето на ДПВ на 23. 12. 1947 година, врз основа на Постапката со одредбата бр. 11 на главната команда и Законот бр 1 на Пвремената Демократска Влада го донесувам следното решение:

Именуваме офицери на Демократската армија на Грција со чиновите во ги наведуваме по редоследото:

Генерали:

1. Вафијадис Маркос

Генерал полковници:

1. Протопапас Сарандис-Кикицас

Генерал мајори:

1. Вонтисиос Гиоргиос-Гусиас,

2. Гкениос Танасис-Ласанис,

3 Гканациос Василис-химарос,

4. Теохаропулос Никос,

5. Канакаридис Никос,
6. Бланас Гиоргиос.

Полковници - Пешадија:

1. Венецанопулос василис,
2. Калјанесис Гиоргиос,
3. капетаниос Еврипидис,
4. Катемис Гиоргиос,
5. Малтезос Герасимос,
6. Самаридис Гиоргос

Артилерија:

1. Килисманис Гианис,
2. Папагиаснис Стефанос

Кавалерија:

1. Скандалис Ираклис

Авијација:

1. Макридис Савас,
2. Маниас Гианис

Полит-комесари:

1. Вутусианос Мицос,
2. Еврипидис Георгиос,
3. Зографос Зисис,
4. Колигианис Костас,
5. Барџиотас Василис,
6. Стрингос Леонидас,
7. Хаџис Танасис.

Полковници – Пешадија:

1. Александру Гианис-Диамандис,
2. Георгијадис Георгиос,

3. Гиакoглу Никoс,
4. Гиaнулис Гeоргиoс,
5. Зигуpас Димитpис,
6. Илијaдис Сoфијaнoс,
7. Кукулидис Гeоргиoс,
8. Кaлинос Тeодopoс,
9. Кaнелoпулoс Кoстaс,
10. Кaриoфилис Гиaнис,
11. Кoннтaлoнис Гeоргиoс,
12. Кoнтaкcис Aнaстaсиoс,
13. Киpaнcопулoс Димитpис,
14. Пaпaдимитpиу Илиaс,
15. Пaпaстepгиу Лeвтepис,
16. Пpeкeзeс гиopгиoс,
17. Paфтиc Кoстaс,
18. Pocioс Aлeкoc-Ипcилaнтис,
19. Cпaнoс Тoмaс,
20. Cтaтaкис Maнoлиc,
21. Cфaкaнoс Гeоргиoс,
22. Тepзoглу Никoс,
23. Тцeлифис Тoмaс,
24. Тoмбyлидис Пaвлoс,
25. Тpијaндaфилу Никoс,
26. Фoлpaкис Хaрилaoс

Аpтилepијa:

1. Иocифидис Кoстaс

Авијaцијa:

1. Гepoгaкoпулoс Гeоргиoс,
2. Ндpeнaс Лeoнидaс.

Пoлит-кoмeсapи:

1. Bacвaнaс Baнгeлиc,
2. Bетaс Фoкиoн,
3. Ѓyзeлиc Cтeфaнoс,
4. Maндилaс Нoкoс,
5. Poгaкoс Baнгeлиc,
6. Тиpумидис Киpијaкoс

Санитарци:

1. Сакелариу Епаминонтас

Мајори - Пешадија:

1. Асурас гергиос,
2. Ваис Хронис,
3. Кардасис танасис,
4. Белоглианис Никос,
5. Пападопулос вангелис,
6. Флору Архимидис

Артилерија:

1. Маргас Костас

Кавалерија:

1. Стилјанопулос Василис

Саботер:

1. Агелулис Антонис-врацанос

Полит-комесари:

1. Акритидис Никос,
2. Грисонас Костас,
3. Куцомаркос Георгиос,
4. Пектадис Михалис

Санитарци:

1. Скуфис Такис

Капетани: - Пешадија:

1. Адамис Алекос,
2. Гецос Панделис,
3. Захаријадис Аврам,

4. Зокас Зисис,
5. кавресис Костас,
6. каминарис Василис,
7. Кондорос димитриос,
8. Корологос гианис,
9. Кохлијадис Гианис,
10. Ламбракис Панос,
11. Мацис георгиос,
12. Бацис Одисеас,
13. Милонас георгиос,
14. Николакопулос Спирос,
15. Форфолиос вангелис.

Саботер:

1. Витулкас Никос.

Капетани прва класа - Пешадија:

1. Георгијадис Стелиос,
2. Ексархос леонидас,
3. Илјадис Костас,
4. Пападимитриу Томас,
5. Згуромалис Манолис,
6. Стефану Ставрос

Саботер:

1. Самаракис Агисилаос,
2. Солјас Михалис,
3. Сиулас василис.

Потпоручници - Пешадија:

1. Витос Христос,
2. Влаху Димитриос,
3. Галацос Костас,
4. Калину Гергија,
5. Канакис димитрис,
6. карагианис пантелис,
7. карастатис Танасис,
8. Кацунис Димитрис,
9. кукумплјакос Клеантис,
10. Костопулос Христос,

11. Порлиарас Савас,
12. портокилидис Гианис,
13. тастанидис Ахилеас,
14. Терзопулос Теодорос

Оделение за радио врски:

1. Караџас василис,
2. понирос Стелиос

Санитарци:

1. Ктена Лефтерија

Полит-комесари:

1. Михопулос Никос

Во базата на Привремената демократска Влада, 28. декември
1947 година

Претседател и воени министер на ДАГ - Генерал Маркос

Напомена: Во военото раководство-офицерите на ДАГ, од горе
именуваните офицери има само еден Македонец унапреден во
потпоручник, а тоа уште еднаш се потврдува дека ние
Македонците не бевме воено-политички фактор, како тоа што
го тврди нашата историографија.

Се поставува прашањето: Како сме можеле да дозволиме ние
Македонците да учествуваме повеќе од 60% од воените ресурси
на ДАГ без свои такви штабови?

Преглед:

ХРОНОЛОГИЈА НА ПОВЖНИТЕ НАСТАНИ ВО 1947
ГОДИНА

Датум

Опис на настаните или документ

- 2.1947 Велика Британија ја извести владата на САД, дека од економски причини на 31 март 1947 година ќе прекине да ја помага Грција. Владата на САД, оцени дека долгот не ја наследи улогата на Велика Британија. Грција неминовно ќе падне под влијање на Русија.
- 20.02.1947 Во Атина меѓу Владата на САД и грчката влада, е потпишана спогодба за помош на Грција и САД и почнаа да ја остваруваат доминацијата во Грција, истиснувајќи ја Велика Британија.
- До 01.01.1948 Воена опрема и помош дадена од Југославија на ДАГ. (Види: список на комплетна опрема во книгата “Македонците и односите на КПЈ и КПГ, 1945-1949”, стр.263 од д-р Ристо Кирјазовски), “Преглед на воената опрема и друга материјална помош за ДАГ.
- 24.02.1947 Кралот на грчката држава и грчката Влада јавно ги повикува борците на ДАГ да се предадат до 15 март 1947 година. Во повикот се вели, дека сите сторени дела против државата и народот ќе им се амнестираат, ако до одредениот рок се придржуваат на повикот и се вратат во своите домови.
- 01.03.1947 Претседателот на САД Хари Труман објави решение со кое се прокламира “Труманската доктрина” за ангажирањето на САД во Грција. На Грција и беше доделен кредит и современа воена опрема за опремување на владината војска. Истовремено на грчката влада и беше

- ставен на располагање американскиот генерал, специјалист за борба против герила господинот Ван ФЛИТ. Со неговата стратегија и применетата тактика во последните битки на фронтите на Вичо и Грамос, беше ликвидирана ДАГ и исфрлена надвор од границите на Грција.
- 15.09.1947 Од 15 до 17 септември е одржан ИИИ-от Пленум на КПГ, на кој се расправаше за воените прашања. На пленумот е истакната паролата: “Сите на оружје, се за победата!” Решено е да се создаде слободна територија на Кожанската висорамнина, која е опкружена со планинските масиви на Пинд, Пиерија, Каракамен, Кајмакчалан и Вичо.
- 27.09.1947 Главниот штаб на ДАГ издаде наредба за мобилизација на сите мажи од 17 до 35 години. Со не помал интензитет, за веќе неколку месеци (од 4-9 месеци) се вршеше мобилизација на бегалците Македонци (политичка емиграција во Југославија) низ Скопје, Велес, Штип и Битола, од разни Ворјасовци и се испраќаа во единиците на ДАГ (Види:Ф.М во ИНИ, СК.4-271/60, стр.73-76).

КОБНАТА 1948 ГОДИНА И РАЗВОЈОТ НА НАСТАНИТЕ

До 1. 01. 1948 година, воена опрема и помош дадена од Југославија на ДАГ. (Види: список на комплетна опрема во книгата “Македонците и односите на КПЈ и КПГ, 1945 - 1949”, стр. 263 од д-р Ристо Кирјазовски), “Преглед на воената опрема и друга материјална помош за ДАГ.”

НОФ и “историските” решенија, донесени на Првиот конгрес на НОФ

На 13 јануари 1948 година во црквата на село В’мбел, Костурско, беше одржан Првиот конгрес на македонската националноослободителна организација НОФ. беше речено: “Првиот конгрес на НОФ претставува најсветла етапа на македонската поинлинденска историја... и стои на интернационални позиции и со искрена намера да помогне во развитокот на грчкото двожење, НОФ се согласува три четвртини од македонските партизани да се борат во редовите на ДАГ јужно од Олимп, односно во сите краишта на Грција...”, и беше констатирано дека во единиците на ДАГ се мобилизирани повеќе од 20.000 Македонци. Во тоа време според податоците на ГШ на ДАГ, низ цела Грција немало повеќе од 25 - 28.000 борци на ДАГ.

Да ти се многу години генерале! Да живее генерал Маркос и мудро то раководство на КПГ!

Смислената стратегија на туѓинците, потпомогната со паролите на НОФ (несвсно, поданичко: преку синдромот на идеолошкото верување, се за Партијата, се комунистичките вождови, да се крене и старо и младо), имаше голем “емотивен набој”, но за интересите на нацијата беше од “секундарно значење”.

Кога се изарчија паролите, привршија значајните конгреси, луѓето станаа рамнодушни на тревогите. Бескрајна едноличност. Тежи и притиска сивилото, оловното небо над Македонија, за кое допринесовме токму тука (по препорака) да

ја лоцираме војната. Се си има своја цена. Политичарите на НОФ и АФЖ, лесно како искусни (поучени) гимнастижари на разбој, се префрлуваа на другата страна, ја менуваа бојата.

Ѓулињата и бомбите фучеа, заканувачки, како диви сверки. Ги уриваа сидовите од куќите, во коишто се раѓале и живееле генерации. Луѓето бегаат, стегаат заби, збивтаат. Лицата им беа влажни, облеката натопена со крв, очаени и принудени да си ги дадат децата-родот македонски (и пак со измама)... и така во недоглед.

Се сеќава ли некој од ноф(итите) и афежитите што се случуваше? Накусо, се се преобразува во својата спротивност, но НОФ и АФЖ (КПМ/КПЈ) и КПГ тврдеа(ат) дека тоа на Македонците само им се причинувало(ва)??!!

Навистина, по долгодишните истражувања, човек повеќе на знае(ше) кому во што да верува. Освен во една вистина: Македонците беа терани да се борат за да ја изгубат Македонија под Грција, тоа го потврди и генералот Маркос по враќањето од СССР во Атина.

Зарем, нели е тоа деградација на човековото достоинство, кога се знае дека војската со која командуваше овој генерал (деклариран комунист), беше од илјадници Македонци и дека се дадени илјадници жртви. Таквиот став, спрема Македонците (НОФ, АФЖ и КПМ) не е само цинизам...

МОТИВИ ЗА ЧЕДОСОБИРСТВОТО

КАКО ЗАШТИТАТА НА НЕБОРБЕНОТО НАСЕЛЕНИЕ И ДЕЦАТА СТАНАА ПРОПАГАДИСТИЧКИ ПОВОД СПРЕМА ПАРТИЗАНИТЕ?

1. Мотивите и програмата што ги имаше владата на Атина за отселувањето на децата.

Госпоѓите на Кралицата, како што ги нарекуваа (72 аatineјки) ги оставија своите семејства, и безбедни домови, за да ги спасат децата (во северните околии). Тие патуваа со саати качени на мазги, не гледајќи на опасностите од боиштата, само со цел да ги пронајдат децата по селата и да ги земат пред тоа да го сторат комунистите. Тоа претставуваше една разочарана и страшна борба, одејќи по тие патишта кои по некогаш и го губеа тој пат, но и поред сите тие стравотии битката ја добија.”

Грчката Кралица Фредерики, “Мерки за постигнување разумност”, стр, 137.

Ете како ја објаснува програмата на владата на Атина за “Педомазома”, Кларс Барентзен:

“И двете завојувани страни во Граѓанската војна се базираа на тоа дека сите отселувања (миграции) на деца од воената зона, настануваа од нужност и причините за “одземњето” секоја страна го правела истото, како што го правела и другата страна.

Од сето иследување произлегува дека и за двете страни, многу е тешко да се откријат точните мотиви и да се каже: Кој, зошто и кога прв почнал.

За комунитичката страна, информациите што се присобрани од UNSCOB и од други извори, покажуваат дека масовните иселувања не биле почнати во март 1948 година, иаку неколку групи деца биле земени уште во јануари (Види: ЦЛарс Барентзен: Извештај на UNSCOB a/574. 30; “Се објави дека

иселувањета почнале уште во јануари, но активно продолжија во март”.

За владината страна, во спомените на кралицата Фредерика се тврди и многу јасно е дека “борбениот пат”, за “одземание на децата пред да ги земат комунистите”, почна одма по создавањето на Кралското Здружење за Грижа на деца, во јуни 1947 година, но расположивите писма со поплаки, потврдуваат дека многу покасно се принудени на таква специјална програма за отселување на деца, приближно се совпаѓа со истиот период на време, кога и владината пропаганда почнала да ги обвинува комунистите дека вршеле “Педомазома”. Веројатно изјавата на кралицата се однесува на некоја збрка со општата преселба на села од воената зона и кога владината војска ја имаше почнато уште во 1947 година и што требаше, природно, да прими илјадници деца и немоќници.

Да напомниме дека комунистичкото министерство за надворешни работи, својата декларација со датум од 7 март 1948 година се вели дека: “За последната наредба на Фредерика” за собирање на сите деца во детски логори со едно оправдување дека сега тие тоа го прават исклучиво за тоа што тоа го прави истото и кралицата.

Можеби тоа имаше врска со едно објавување што имаше објавено и грчката влада на Атина, предходниот ден, на 6 март 1948 година дека бројноста на одземени деца се движи околу 14. 000 деца од Северните “бандитски” реони. (Согласно информациите на Британија од Солун од дописите на архивот на американското министерство за надворешни работи: 868. 00/3-1948).

Оваа вест, која доаѓа по осум дена од почнувањето на пропагандистичката операција против комунистичкото “Педомазома”, изгледа дека произлегува прва официјална вест за една таква работа од атинската влада. Ова се совпаѓа со веста дека весниците во Атина почнаа во март да објавуваат написи за мали групи деца кои беа иселени или имаа избегано од северните села на Грција со цел да се спасат од насилното одземање.

Слично, во истото време, комунистичкиот печат објави и првата жалба за една веројатна владина акција за “земање на деца од мајките”.

Согласно едно американско соопштение кое зборува за времето од јануари - март 1948 година потврдува:

“Окружните управители, војската и морнарицата се сложија на соработка, на планот од кралицата Фредерика за отселување на деца. Целта им е да отселаат 10. 000 до 12. 000 деца. До 31 март имаа отселено 6. 240 деца. (тоа го потврдува: Програмата за надворешна помош на ИПА - Foreign Relief Program), Грчка мисија, јануар - март 1948 година, стр. 14).

Американската мисија за помош на Грција (А. М. Г) објави, во месечната мисија за април 1948 година, дека мисијата ја пратеше владина (експедиција на оддалеченост) и дека “Со препорака на истите во назначените места останаа спречени да контролираат, но Мисијата, оцени дека бројот на одземените деца е околу 10. 000.”

Иаку и UNSCOB не се занимаваше, официјално со претпазливоста што ја земаше грчката влада, комисијата испрати на 19 април 1948 година, еден лист прашалник до грчкиот претставник-довереник, за да прибере информации во врска со бројот на децата за грижување на отселените деца од страна на грчката влада, токму од северните реони на Грција. Грчкиот претставник, одговори на 23 април 1948 година и кажа дека има 5. 500 деца на возраст од 3-14 година и беа отселени од целокупните реони на Македонија и дека приближно 2. 150 деца беа сместени во разни центри во Солун. Но, исто така околу 5. 000 деца беа собрани и од Серес и Тракија. Ова дело го извршија под надзор (налог) на министерството за општествена грижа (Извештај на UNSCOB A/754(1948), стр. 19. Атинскиот печат почна да објавува подробности за владината акција за иселување на деца од 1 април 1948 година.

Со наслов: “Денес пристигнува во Атина првата група деца” и понатака пишува “катимерини” дека “1. 000 деца од реоните во

кои владеат бандитите (партизаните на ДАГ) беа пренесени со еден брод од Солун во селото Кастри, на Кифисиа. Една втора група ќе пристигне “Утринава”, значи на 2 април, во Пиреа и уште една трета група ќе пристигне “по неколку дена.” Овие деца ќе се пренесат во Патра и во Сиро.

Во истиот лист на “Катемерини” се објавија и опишаа две средби кои се остварија во вчерашниот ден: “Кралицата, вчера во 11 часот го прими потпредседателот на владата господинот Цалдарис и господинот Гкрисгулнт и се задржа на подолг разговор. Во текот на разговорите, кралицата ги запозна господата Цалдарис и Гкрисгулнт со постигнатите успеси и соработка што ги имала за постигнатото денес за акцијата од собирањето, преселувањето и згрижувањето на децата кои беа откинати од бандитските северни реони (се мисли на Воденскиот, Леринскиот, Костурскиот и др.”

Новината пишуваше, дека нужни се оваквите средби и треба да продолжат, а едно такво советување се одржа и во министерството за надворешни работи, под председателство на Цалдарис, на кое имаа земено учество многу грчки министри и Американски мисионери, но тука беше и специјалнио назначен на чело на американската воена мисија, генералот Ван ФЛИТ (Van Fleet)

Согласно репортажата за ова советување, беа именувани “повеќе комисии и поткомисии” и имаа почнато со истото дело за собирање на децата “со помош на воените каманданти кои биле во тие реони”.

На советувањето се реши да се отпочне една нова комисија од председателството на министерството за Грижа. Ова комија ќе требаше да има “Исклучителна задача и да изработи целосен систем за згрижување на иселените деца”.

На крајот, статијата завршува со тоа дека се разговарало за две опции на грижа за таквите деца. Едната беше за сместување на групи деца во хуманитарните здружења “каде ќе ги имаат целосно школување и грижа”, другата опција беше сместување во одредени семејства, во кои веќе имало најавено дека

одредени семејства се спремни да примат голем број деца и да им пружат гостоприемство. Со таквата акција, државниот буџет не би се оптоварил премногу од овие програми, бидејќи парите беа депонирани од касата на кралицата Фредерика и биле сума:

“Се одредила сума пари за згрижување на децата за потполно покривање на трошковите за време од околу шест месеци.”
(Види весникот: “Катемерини 1. 4. 1948 година).

2. Мотивите и програмата што ги имала Привремената Демократска Влада (ПДГ) - ДАГ и КПГ

Од печатот на ДАГ и КПГ (партизаните-андартите):

Многу брзо, по првите жалби на грчката влада, раководството на ДАГ(КПГ), потврди дека навистина имало таква акција за собирање на деца со цел да ги оддалечи од Грција. На 3 март 1948 година, радиостаницата на “Слободна Грција” го потврди следното:

“Партизанската (Андарската) Радиостаницата објави дека согласно ‘договорот’ помеѓу земјите кои беа членки на коминформ, Грчиња на возраст од 3 до 14 години ќе се испратат во Бугарија, Југославија, Албанија, Романија, Унгарија, Полонија и Чехословакија. Согласно со ова објавена вест, во ‘Слободна Грција’ (Значи во реоните под контрола на партизаните - (Андартите) имало барања од народните одбори во овие реони за со молба за згрижување на нивните деца и бараа организирано да им се овозможи испраќање во демократските земји кои веќе дадоа согласност за прием и гостоприемство на овие деца, бидејќи тие ќе бидат жртви на америкамскиот окупатор. Тие таму ќе можат да си го продолжат своето школување.

“3 март 1948 година”

Реакцијата на вториот човек на ДАГ:

“Вистинскиот, достоинствен и човечки потфат на ДАГ, е окарактеризиран од владата на Атина како... ‘насилно собирање

на деца’... ‘чедоубиство’ и ‘Јаничарење’. Но вистинското насилно собирање на деца и јаничарење тоа го направи истата држава на Атина, бидејќи многу деца на партизаните на ДАГ, со невиден терор и со измама се најдоа во нивните раце, каде ги имаа затворено во разни т.н. школи на кралицата Фредерики во Лерос, каде навистина ги воспитуваа за јаничари и ги учеа децата дека нивните родители им се предатели и треба да ги потскажуваат на органите за прогон и државна безбедност!”

Василис Барциотас, висок дејател на КПГ и политички комесар на ДАГ. “Борбата на Демократската Армија на Грција”, стр, 128.

На 15. Март 1948 година, весникот ‘Ексормиси’ што го печатеше: Демократската Армија на Грција во реонот на планината Грамос, објави едно попозно известување на министерството на Надворешни работи на Привремената Влада, со датум од 7 март 1948 година. На почетокот се објаснува за првичните зафати на прагматичниот потфат:

“Народните и други организации за згрижување на деца од ‘Слободна Грција’, и многу илјадните родители и ополномоштени, се обратија пред извесно време со апелирање до човекододетелските организации на народно-демократските земји и побараа од нив да ја земат грижата за грчките деца и детска младина, која е на работ на гибелот од варварството на монархофашизмот.”

“...Човекодобродетелските организации и покровителите на детските организации, како и други разни организации на младината на овие земји, со особена радост и задоволство ги прифатија молбите на овие родители и изразија поддршка за грчките деца, па дури и иако треба да ги задржат на подолг период на време.”

Значи: по ова “гаранција”, од овие организации; КПГ и Привремената Демократска Влада: “Реша да ги прими сите молби на народните одбори (организации) и на родителите и да ги задоволи со тоа што ќе го одобри заминувањето (иселувањето) и останување во тие земји на децата, се додека

условите во нашата земја не бидат безбедни за нивното враќање.”¹⁸

Понатака во весникот не се даваше некоја поконкретна информација за хронологијата за важноста и опстојателствата на ова решение, но од искажаното се објаснува со изопштвеност за создадената положба:

а/ Катастрофата што се создаде од политиката на “монархофашизмот”,

б/ Проблемот е се поголем со храна за децата,

в/ Скитањето по патиштата на градовите и селата околу 150.000 и повеќе деца од кои секојдневно умираат по десетина,

г/ “Последниот указ на кралицата Фредерика, која им нареди на потчинетите да ги соберат сите деца, без разлика да ли се во центрите на градовите или било каде, за да ги претворат во Јаничари и да ги стават со сила во хитлеровската организација на младината” и на крај,

д/ “Најсуровите и најстрашните бомбардирања на незащитените жени и деца, од кои во последно време беа убиени околу 120 деца.

Истиот лист од весникот “Ексормиси”, објави еден новинарски напис од еден овластен на “Ексормиси” и се вели дека посетил повеќе реони на “Слободна Грција” со наслов: “Жените и децата се заблагодаруваат на Привремената Демократска Влада на ДАГ”. Тој во својот напис објаснува дека има уште многу

¹⁸ Моја забелеша: навистина КПГ и ДПВ си го задржаа објегането пред светот и се изборија по војната да ги врати, но само децата “Грци по род”. Оттогаш половина век, се слуша само лелекот на македонските родители и на тие деца и се прашуваат: зошто не се погрижи оваа КПГ за Македончињата да ги врати. Зошто заборавила дека на илјадници од ни: нивните тактовци и мајки ги имаат оставено коските на Грамос, борејќи се, за и само за интересите на КПГ??!!

родители и од селата кои се под контрола на Владата од Атина. Тие дојдоа до “Слободната територија” во слободните села и напишаа молби до Народните Совети, да ги замолат и да им дозволат да ги примат и испратат и нивните деца, бидејќи во тоа време се вршеше попис за масовно иселување на децата од овие слободни села. Едноставно се молеа и тие да им ги запишат (стават во нивните во тие спискови): “Од половината на февруари до 5 март, од 59 села, родителите ги имаа дадено своите деца и бројката изнесуваше 4. 784 деца”. Весникот ги дава истовремено дури редоследот на броевите под кои се запишани децата, а тоа го прави за деца од повеќе села кој ги именува со името, и во тој ист напис објаснува за уште “стотици” телеграми од родителите кои ја изразуваат благодарноста кон Привремената демократска Влада ¹⁹ .

Две недели подоцна, на 1 април 1948 година, весникот “Ексормиси” напиша дека:

“Во волски коли и на мазги, коњи и магаринија беа натоварени деца, многубројни фаланги (конвој од мали деца се движеа пешки кон разни правци.” Пристигнувајќи на еден таков конвој во едно село, доцна во ноќта, се опишува со детали: “неколку одеа пешки. Други качени на коњи, мазги, магаринија и покрај нив одеа нивните мајки. Тие беа од селата Загоричани, Куманичево, Бомбаки, Тиолишта, Кондораби... Најмалите беа позаспани качени на магаренцата. Кога децата се поделија и се оддалечија во приквечерината: “Истите мајки кои ги претеа своите деца останаа да ги гледаат од далеку” тие се повеќе се одалечуваа. Ги отпоздравуваа со мајжински солзи и болка и со една неописива омраза кон англоамериканските окупатори и монархофашисти, кои беа виновно за децата што не им ги оставија на своите мајки да си ги радуваат своите деца!”

Потоа следуваат неколку статистички податоци:

¹⁹ Паризанскиот весник (ДАГ) “Ексормиси” излегуваше на секој петнаесет дена. Се уредуваше и се печатеше во планината Грамос.

“До моментот се испратени пет групи. Се иселија околу 1. 884 деца со околу 100 жени кои ги надгледуваат децата. Во овие денови се припремаат уште 3 групи од 1. 150 деца.

Во истата статија се тврди дека:

“Во заробената Грција, монархофашистичката влада на Атина објавила една дива војна Против Грчињата и на нивните мајки.

Војската и милицијата дејствува и врши воени експедиции по селата и ги грабат малечките деца од преграатките на своите мајки”.

“Од 150 дечиња кои ги грабнаа монархофашистите од селото Буф, Леринско, многу мајки успеаја од скришум да си ги одземат своите 25 децаа тоа се случи токму во центарот на Лерин. Потоа сите мајки заедно отидоа и се пожалија и си ги добија назад своите одземени деца.”

На крај статијата потврдува дека во реоните на Александруполис, владини агенти им се заканија на група родители, ако не им ги предадат нивните деца кои посакуваа да ги соберат и однесат во логорите на кралицата Фредерика.

Весникот “Ексормиси”, кој го издаваше ДАГ во реонот на Грамос, објави сопштение на министерството за надворешни работи на Привремената Демократска Влада на Грција со датум од 7 март 1948 со наслов “Родителите и децата ја молат владата” и понатака се вели дека “Од средината на февруари до 5 март, од 59 села на слободната територија родителите дадоа 4.784 деца”, а исто така на 20 март привремената влада донесе решение за евакуација на сите деца што се до возраст до 14 години да се испратат во Југославија, Унгарија, Романија, Чехословачка и Полска и, според податоците биле испратени околу 28.000 деца.

3. Мотивите и програмата што ја имала организацијата на НОФ и АФЖ

Дали нас Македонците не водеше некаква верба во сопственото револуционерно искуство и сега посакавме да отвориме нов период во развојот на македонските револуциони традиции или нешто друго.

Но, се поставува прашањето; дали НОФ и АФЖ имале сознание за границите на можното, што всушност можеше Македонскиот народ да добие од таа Граѓанска војна, или несвесно ја прифатија лекомисленоста за таков голем исчекор. Говорот на веродостојните факти, кажуваат за некоректност и за непрофесионалност во водение на политиката и способност за додение еден народ, оти сите исходи на настаните тоа го потврдуваат. За нас Македонците, за време на НОФ се уриваше едно да се “сошије” друго.

Повикувањето на Сенароден Фронт, значи, да претпоставиме дека тоа беше повик за спас од кризата на нашиот македонски идентитет во Грција, а факт е дека македонскиот човек во 20-от век беше по потрага по својот идентитет. Но таквата агресивна агитација на НОФ (потсилена од тугинците), за жал стана матрица и нужно поведение кај широките македонски слоеви, кое се усмери кон само: “Уништување на англоамериканските окупатори” и таквата насока на агитација, стана рак рана во македонскиот обичен селанец. Тука, ама баш тука го истроши и својот интелектуален ум и својот живот и си го отвори патот за прогонството.

Борба со злото??

И така, НОФ, со својата ропската послушност и сега како и во 1946 година со не спласната еуфорија го презема водството во организиран мрачен поход и не доведе до најновите страдања.

Треба отворено да се каже, дека по ова акција (со децата), НОФ повеќе не претставуваше ништо. Со судбината на овие деца располагаше КПГ и ДАГ, како што беше и со нивните татковци и мајки.

Но, што е најважно; НОФ ниту презеде, а и ниту можеше да преземе било каква акција во полза на македонските деца, со нив сега располагаше КПГ и раководителите на ДАГ.

Се поставува прашањто:

Што би било ако 28. 000 деца останеа во Грција и ќе имаа можност да се вратат во своите домови? Дали такво прашање си постави НОФ? Денес имаме илјадници примери кои насила се вселуваат во туѓи земји, а ние се иселувавме под пропагандата на КПГ! ЗОШТО?

Сведоштва: Говор на НИКОС ЗАХАРИЈАДИС на вториот конгрес на народноослободитениот фронт.

25. март. 1948 година

“...Илјадници деца се спасија и се обезбедија во земјите со народна демократија. Така словеномакедонскиот народ е мирен од ова гледна точка.²⁰

Како да се протолкува ова утешување од вождот на КПГ (Граѓанската војна) за обездетување на Македонците...??!!

Впрочем, “крупните чекори”; на македонскиот народ и не му беа потребни. Од таквите преамбициозни народни водачи (тука вклучувајќи ги и НОФ и АФЖ), кои секогаш преземаа “крупни чекори” на секој план, една од заостанатите прегазени жртви е и децата кои до ден-денес остааа по светот, чие “Спасување” како феномен на едно време, веројатно трајно ќе остане како непријатен спомен во македонската историја.

Во тој дух, да ја проследиме: “Нова Македонка”, весник на АФЖ од септември 1948 година, пишува:

²⁰ На 16. 06 1949 година. Извршниот одбор на АФЖ на жените Македонки од Е. Македонија усвои резолуција за активирање на жените Македонки во одбрана на фронтовската линија Вичо.

“...Денеска сите се насолзивме. Се трогнавме како никојпат. Седевме во сенката под една топола. Никој од нас уште не спиеше. Се стемнуваше и ќе тргнувавме на работа, ноќе работевме. И...еве ја другарката Цвета од АФЖ. Само што иде, ние се радуваме. Кога е со нас, не знам зошто не се плашине нит од топот.

Овојпат ни донесе писма од нашите деца, коишто се наоѓаат во народните републики. Ги читаме писмата, рацете ни се тресат. Срцето ни чукаше силно, но нашите ластари беа далеку. Што убаво ќе беше да ги бацевме малку!

Но тука идат аероплани. Алтилеријата фрла гранати по нашите села. Колку е убаво што нашата Влада ги испрати таму нашите деца за да се спасат.

Сега ни се наполнија очите со солзи. Ни пишуваат дека живеат добро... Само за вас мислиме, ни велат, вашите маки, војната...

Кутрите. Кога ќе си ги видиме пак? Ќе ги видиме кога ќе се ослободиме. Што убаво... Но за да се стори тоа ќе треба да го победиме фашизмот. А за да го победиме поскоро сите треба да се бориме. И ние во рововите се бориме.

Ванош напревивме повеќе три (3) бункери. Тоа го правиме за да ни се вратат побргу нашите деца, за да си одиме дома ние и нашите мажи...”

Читаме:

...Не, јас не го оставам мојот другар, мојата сестра и брат ми да се борат овде, а јас да заминам со децата. Знаам дека тие ќе бидат безбедни, имам полна доверба во избраните афежетки, а јас овде ќе можам повеќе да придонесам за борбата.”

Зарем ова не значи тотална подредување на волјата на поединецот кон некоја надворешна сила (идеолошка сила)?

Невидени злоупотреби на идеолошката моќ.

Ете, така обземени од масовната еуфорија, поверувавме во раѓањето на еден нов ден. Непознавајќи ги условите на постојаното спротивставување меѓу капиталистичката империја на Запад и комунистичката империја на исток. Таквото контролирано агресивно однесување може да се види и од паролите со кои го повикуваа народот.

Трагични и катастрофални последици врз нацијата.

Историјата познава трагични случаи на разделби, одземање и откинување на деца од родителите. Независно од мотивите, судбината на откинатото дете секогаш носи белег на трагизам. Разделбата не едно дете од родителите е несреќа, немерлива трагедија и за детето и за родителите, но разделбата на илјадници деца од родителите и татковината претставува веќе трагедија на нацијата. Оттука раселувањето на македонските деца од Македонија под Грција е и дел од најновата историја на македонскиот народ.

Преглед:

ПРЕГЛЕД НА ПОВАЖНИТЕ НАСТАНИ ВО 1948 ГОДИНА

Датум	Опис на настаните или документ
13.01.1948	Во црквата на селото В'мбел, Костурско, одржан е првиот конгрес на НОФ и е констатирано дека во единиците на ДАГ се мобилизирани повеќе од 20.000 Македонци. Во тоа време според податоците на ГШ на ДАГ, низ цела Грција немало повеќе од 25 - 28.000 борци на ДАГ).
24.02.1948	Во Грција пристигна командантот на Американско-воено-Саветодавна и програмска група предводена од генерал Ван ФЛИТ.
15.03.1948	Весникот "Ексормиси", кој го издаваше ДАГ во реонот на Грамос, објави

сопштение на министерството за надворешни работи на Привремената Демократска Влада на Грција со датум од 7 март 1948 со наслов “Родителите и децата ја молат владата” и понатака се вели дека “Од средината на февруари до 5 март, од 59 села на слободната територија родителите дадоа 4.784 деца”, а исто така на 20.март привремената влада донесе решение за евакуација на сите деца што се до возраст до 14 години да се испратат во Југославија, Унгарија, Романија, Чехословачка и Полска и, според податоците биле испратени околу 28.000 деца.

29.04.1948 . На слободната територија на Вичо е одржан и конгрес на АФЖ на жените од Егејскиот дел на Македонија.

01.06.1948 Политбиро на ЦК на КПГ донесе решение со кое се суспендираат
Михаило Керамитчиев од претседател на НОФ и Паскал Митревски од секретар на Главниот одбор на НОФ,
27.08.1948 “Поради непринципиелна фракционашка борба”

Заседаваше ПБ на ЦК на КПГ со дневен ред:

а/ Борбата на Грамос која се нарече:

“Епопеа на Северен Пинд, политички и воени прашања и укази.”

б/ Отстранувањето на Маркос

Вафијадис од генерал и водач на ДАГ, поради болест и неговото заминување за Москва.

в/ Новиот воен Совет ќе го сочинуваат:

1. Никос Захаријадис-Претседател и

врховен командант на ДАГ.

2. Георгиос Вондициос-Раководител на воените битки.

3. Василис Барциотас-политички Комесар на Главниот Штаб.

4. Мичос Вландас-Одговорен за воените ресурси.

5. Леонидас Стрингос-Државната управа.

Г/ Реорганизација на Главните Штабови по околии и создавање на воени дивизии. Унапредување на офицери во воени високи чинови на ДАГ.

Прилог

Наредба (27 август 1948 година)

Имајќи во предвид на ново создадената ситуација на 23 декември 1947 година и предлогот на Главниот Штаб на Демократската Армија на Грција

Решаваме:

1. Разрешување и реорганизација на Главните околиски штабови и создавање на дивизии.

2. Дивизиите се наименуваат како што следи;

I Дивизија: Тесалија

II Дивизија: Румели

III Дивизија: Пелопонес

VIII Дивизија:Епир

IX Дивизија: Македонија

X Дивизија: Македонија

XI Дивизија: Македонија

Во седиштето на Привремената Демократска Влада 27 август 1948 година.

Претседател и Министер на воените

сили на ДАГ - Генерал Маркаос.

- 15.11.1948 Политбирото на ЦК на КПГ донесе одлука да ги исклучи и да го суспендира генерал Маркос од функциите главен командант на ДАГ и член на ЦК на КПГ.
- 23.11.1948 Главниот штаб на ДАГ нареди само за реонот на Вичо (Е. Македонија) да се мобилизираат сите мажи и жени од 17 до 35 години; повеќе се однесуваше на мажите кои беа оставени за изградба на фортификациите или поради болест. Со оваа мобилизација, практично беа мобилизирани сите Македонци од костурскиот и леринскиот реон.

ПОД КАКОВ ИДЕНТИТЕТ СЕ ЗЕМАА И СЕ ИСЕЛУВАА МАКЕДОНСКИТЕ ДЕЦА?

Едно од најзначајните прашања што се запознав со чедособирството а на кое не му е дадено соодветно внимание е разликата на ставот помеѓу славофонските и грчкофоните села во Северна Грција.

Извештајот на UNSCOB известуваше за настроението на селаните во славофонските области и реони, дека воопшто, биле многу спремни да им дозволат на своите деца да заминат, но никогаш официјално не се дозна колку од 25. 000 - 28. 000²¹ деца припаѓаа на ова славофонска група. Ова никаде не е одбележано, и најверојатно дека ова прашање изгледа се негирало сосеме кај грчките извори. Грчката влада во Атина, ја истакнуваше грчкоста кај сите овие деца, иаку ова прашање е нешто кое помалку зачудува и кај комунистичката страна која уверено (цврсто зборува) за Елинопула (Грчиња), дури и по завршувањето на Граѓанската војна, е сторено многу за Грчкото образование во комунистичките земји на овие деца. Извештајот на Црвениот Крст, кој дава изобилје од информации за проблемот на спознавањето на децата, но не кажува ништо за некаква славофонска група. А е многу јасно дека сите деца кои иаку зборуваа на славофонски јазик, тие беа преставувани како Грци спрема правната регулатива на евиденцијата и официјалното мислење. Но, во моето истражување ќе беше

²¹ Бројката е се поконкретна и поприфатлива, спрема извештајот на УНСЦОБ, од август 1949 (А/935, стр. 16) во кој се потврдуваше: “Во периодот на време во 1948 година, околу 25. 000 Грчиња се иселени од Грција и се сместени во териториите на Северните соседи на Грција и во друи земји.” Во јануари 1950 година, еден претставник на Грчкиот Црвен Крст, му поднесе извештај: “За збирниот број на Грчките деца кои добија азил во северните земји на Грција и ека бројката во јануари 1950 година, достигна до 28. 296”. Истовремено, тој даде и една прегледна анализа за збирниот број на децата и во кои земји се стационирани: “Албанија: 2. 000, Бугарија: 2. 600, Унгарија: 3. 000, Полонија: 3. 000, Романија: 3801, Чехословакија: 2. 235, Југославија: 11. 600.” (Извештајот на УНСЦОБ А/1307, 1950, стр. 23.). Во книгата, за воспитувањето на децата, од Танасис Мицопулос, вели дека: “имаше и повеќе од 25. 000 деца.” Но и Василис Бархиотас, прокоментира, дека сме иселиле 25. 000 деца, а владата во Атина, тој број го покачува на 28. 000.

мног поинтересно да слушневме колку од децата беа славофони?

ИДЕНТИТЕТОТ СО ЛИКОТ НА МАРКОС

“Кон павилјоните во Тулѓеш тргнавме како надојдена река, се испомешавме на плочникот во големиот двор. Се баравме еден со друг, но најтешко им беше да не пронајдат нашите “мајки”. Во домот имаше многу деца на кои не им се знаеше ни името ни презимето, ни родното место. Едноставно биле собрани во збеговите преку граница и така со години, како сенки, ги бараа своите најблиски, својот идентитет...

Најверојатно за да бидеме рамноправни, или којзнае зошто, во Калиманешти ни ги одзедоа имињата. Тоа беше последно што го имавме, тоа наше основно национално обележје. Потоа, околу вратот ни врзаа метални плочки, на кои од едната страна беше гравирани ликот на генерал Маркос, а од другата - бројки што требаше да ни го заменат нашето име. Јас добив број 521 и кога ме прозиваа на романски, требаше да се јавам на зборовите: “Чинч суते доузеч ши уно”.

Кон крајот на 1948 година, пак со воз тргнавме за Полонија. На границата не пречекаа Полјаци со комплетни послуги, медицински персонал. Во возот лекарите ни извршија детален преглед, а на секое дете по потреба, му одредуваа кај треба да оди на лекување. Луѓето беа многу љубезни со нас, а истовремено беа вцашени е како тоа партизански деца, чии родители се уште водат борба на Вич и Грамос, да немаат имиња?

Кога стигнавме во домот “Барбурка”, не облекоа во нови руби, а што соблекоа со се плочките што се фрлаше на куп личеше на ослободена логорска војска. Животот често беше полн со суровост и жестоки поигрувања. Полјаците ги викавме добри чичковци, а најмногу го сакавме пан Пјотр Пшежински. Не сакаше и тој, не викаше “потомци на една мртва војска”. Стар опитен Полјак, поранешен бизнисмен и филантроп, долги години бил по логорите. Многу не сожалваше и ни велеше дека по судбина сме исти, бидејќи и тој во логорите имал број, но

без лик на некој водач. “Вашата судбина е потешка, зашто ви го обесија на врат да го носите генерал Маркос.”

Дополнителни факти: Види Фани Буцкова 1998/76 - ...Плочките во Романија од едната страна го имаа втиснато ликот на генералот Маркос, а од другата старна бројот, додека во другите земји го имаа само бројот. Формата на плочката беше тркалезна и обесена се носеше на врат, а некаде и на рака. Некои од тие што носеле такви “медалјони” дури и попедесет години си ги помната броевите, а некои од нив ни посведочуваат и со фотографии. На пример Ахил Петровски, сликан во Чехословакија, имал број 288, што јасно се гледа на сликата од мај 1948 година, Димитра Карчицка го добила бројот 1048, а нејзиниот брат Илија - 1053. Кога кон крајот на 1948 година заминаа за Полонија, таму им беа земени плочките. Томија Цуцулова, “мајка” воспитајка, во Унгарија имала број 112, а нејзината мала ќерка - 111. Олга Петкова во Полонија го имала бројот 555, а Спаса Петкова - 425. За “таквите медалјони остана само споменот и сеќавањето на добрата меморија”.

Ете македонското дете во срцето на Европа и светот се најде заведено под број на место ИМЕ и ПРЕЗИМЕ. (Види: “Незабавар” бр. 15, стр. 7 јуни 1998 и Фелџонот “Автентични сведоштва за раселувањето на македонските деца од Егејска Македонија” во “Вечер” 20 мај 1986.)

ВО ЧИИ ДУХ СЕ ВОСПИТУВАЛЕ ДЕЦАТА?

ЕТЕ ШТО ОСТАНОЛО ВО СЕЌАВАЊЕ НА ЕДНО ДЕТЕ,
ЗБОРУВА САМИОТ АВТОР НА КНИГАТА:

“...Им се воситував и со голема почит кон тие луѓе, можеби затоа што имаа една подзаскриена добрина, една аристократска благородност. А како да не им е восхитувам на тие луѓе, кои во најешките мигови во Детските Стационари (домови) го слушавме нивниот глас во преполните “Трпезарии”, во Салоните на Детските живеалишта и ни даруваа неповторливи мигови на радост и живост. Во совршена тишина и дисциплина, си ја (ги) спомнувам на 1949 година, влегувавме подредени во строј, во салоните на Детските живеалишта: Тулгеш, Синаја,

Орадеа, Роман, и Клуз на Р. Романаија и ги слушавме ненаситно хронографиите на Апостоли Спилиу, коисе пренесуваа со кристален глас од сите мои другари. На крајот од секое емитување избувнувавме со чудна одданост и викавме:

“Да живее Д. А. Г!”

“Да живее Маркос!”

“Непријателот нема да стапне на Грамос и Вичо!”

“Чив е Маркос?!”, викнуваше некој, а ние одговаравме во еден глас:

“Наш е Маркос!”

“Ние чиви сме?!”,

“На Маркос!!”, одговаравме пак во еден слеан глас.

По сменувањето на Маркос Вафијадис од главнокомандувач генерал на главниот Штаб на ДАГ, на негово место сега во нашите усти небаре ни го поставија Никос Захаријадис, генерален Секретар на КПГ и пак викавме со исто возбудување и живост, но и фамнатизам како што викавме за Маркас... тоа ни беше секојдневна молитва. Партијата, за нас децата и обичните членови на партијата беа престорени во фетиш, на што им придававме магична и надприрона сила. Си спомнувам декане ја разликувавме партијата од раководството, таа невидена моќ, таа надсила и невидимото мудро раководство, со својот механизам... за нас партијата беше во многу случаи, небаре сите членови на П. Б. (Полит-Бирото) и на тоа раководство како главен бог е главен Никос Захаријадис...”

По измените (ликвидацијата на ДАГ).

“ Се за Борбата на народот наш! (се мисли на грчкиот).

“...Изменија работите, се измени името на родно-станицата... Ќе слушате од сега по јасно и по чисто, но не “Гласот на слободна Грција”, таа отиде, сега ќе продолжиме да ја слушавме “Гласот на Слободата...”

ДАЛИ АКЦИЈАТА ЗА ОДЗЕМАЊЕ НА ДЕЦАТА ОД СТРАНА НА КПГ-ПАРТИЗАНИТЕ НА ДАГ, БИЛА ДЕКА ДЕЦАТА СЕ СМЕТАА КАКО ЧОВЕЧКА СИЛА НА ВОЕНИ РЕСУРСИ НА ДАГ?

Во март 1949. UNSCOB покрена многупати петиции за деца кои од раководството на КПГ и ДАГ, беа вратени на бојното поле во единиците на ДАГ. Во 1948 година кога ги собраа децата, најверојатно очекуваа дека војната ќе продолжи повеќе години и така многу од одземените деца ќе мораат да се вратат за да војуваат во Грција. Истражувајќи го оваа прашање, можеби најдобар одговор ќе ни дадат следните прилози од самите луѓе кои беа на врвот.

Првиот: член на ПБ на ЦК на КПГ и политички комесар на ДАГ Василис Барџиотас, односно втор човек од високото раководство на ДАГ. Да проследиме едно типично историско маскирање во неговата книга. Еве што пишува:

“...Зимата во 1949 година се враќавме од една задача во Грамос и од далеку забележавме една група од мали девојченца што ни направија голема впечаток. Беше снежно и навлегувавме во еден сињак и вијулица. Доста студено. Им се доближивме на тие девојчиња за да видиме што се случува со нив. Беа околу 55 - 60 девојчиња на возраст од 10 - 13 години, облечени во страри палтенца и наместо чевли на нозете имаа завиткано со крпи. Бидејќи се тресеа од студ ги однесовме до најблжната борбена единица на ДАГ каде борците жени им понудија да се напијат топол чај, а потоа ги облекоа со привремени облеки и потоа ги запрашавме: - Зошто дојдовте... соборкини во такво време на Грамос. Што ви се случи? Одговорот им беше: -Дојдовме да се бориме. Кога јас им се обравив со олку мек глас и со чувство на болка дека сеуште се мали и дека во редовите на ДАГ служат борци и боркињи кои се поголеми од 16 години и им реков дека ќе ги испратиме во некоја школа да учат, за да научат писмо и потоа по неколку години ќе им дадеме пушки за да се борат, настана несогласување и почнаа да се жалат.

- Па кој сте вие; Зошто не ни дозволувате да се бориме?

Едното велеше: “Мене ми ја убија мајка ми пред моите очи”. Другото зборуваше и за двата негови убиени родители. Секое од нив имаше по еден или два родители убиени и бараа да се најват и да ги прими Политичкиот Комесар на Главниот Штаб на ДАГ оти само тој би можел да им ја разбере нивната болка.

Кога им кажав дека јас сум тој Политичкиот Комесар на Г. Ш на ДАГ, се смирија малку но не можевме да ги убедиме. Организиравме една мала чета покрај нашето седиште и ги оспособивме за селефонискини. Неколку од овие девојчиња... Самоволно ја напуштија школата и доброволно отидоа во борбените единици. Секакои таму не им дозволија да се борат. Ги спасивме сите. Кога си ја спомнувам ова сцена, ми поминуваат пред очите со сликата на гладните, босите и слабо облечени овие девојчиња кои трхтеа од студот со со тешкотија си ги задржувам солзите. За тие херојски девојчиња кои дојдоа да се борат во ДАГ за да се одмаздат за крвта на нивните родители! Ете зошто борбата на ДАГ беше оправдана, национална, демократска и антифашистичка. Кога зборуваме за херојте паризани ќе треба да се навраќаме и кон учеството на младите во ДАГ, кои беа многу и беа интересни. Тогаш 70-80% од борците и боркините беа млади и младинки, кои се одликуваа со смелост и борбеност на најборбените истурени позиции во единиците на ДАГ.

Но отсеп тоа што имавме и посебни воени состави од млади чети пополнети од млади наоружани со автомати, пушкотметралези и топови и како што беше полкот на демократската омладина под командата на младинецот Шумади, кој се смело се нафрлуваше во најкритичките точки во битките на борбата.

ДАГ, се состоеше во основа од млади и младинки. Тие... постарите над 25-30 години беа многу малку и тоа помалку од 15-20% во составот на ДАГ и во главно беа и постари борци...

ДАГ, се состоеше од младинци и младинки и тие беа со таква младост што сите ние се гордеевме кога одеа во борбата напред исполнети со задоволство и уверение во победата. Затоа нема да

напишам посебна глава за младината, ми се чини сето тоа за младината тука го кажав.

Полиички Комесар на ДАГ
Василис Барџиотас

Коментар не знам да ли треба, но знам дека во светот никој не наоружа деца во такви воени формации и со такво наоружување и да ги стви на првата линија на фронтот.

Вториот: Паскал Митревски е првиот секретар на НОФ, се обраќа со писмо до ПБ на ЦК на КПГ, во врска со прашањата што настанаа како резултат на мобилизацијата на малолетните деца. Види: АМ, збирка: “Егејска Македонија во НОБ 1954-1949”, АЕ: 47/б. Документот е на грчки јзык, во ракопис. Објавен е во едицијата: “Егејска Македонија во НОБ 1949”, Т. 6..., док. 100, стр. 211-213.

Еве што пишува:

“Другари,

Сериозно не окупира прашањето на децата што дојдоа од народните републики и што се мобилизираат. Меѓу тие деца има (машки и женски) кои се 12-13 годишна возраст и сега се наоѓаат во регрутниот центар во село Штрково. И другите деца не се повозрасни од 16 години. Вкупно се 35. Повеќето деца се од село Желево.

Нивното доаѓање се дозна во селата и ни создаде сериозен етнички проблем, а посебно за децата (машки и женски) што се на 12-13 годишна возраст. За возраста на тие деца направивме проверка и констатиравме дека навистина се на таа возраст.

Ова прашање и другпат не преокупираше, но во консултација со вас тогаш беше најдено решење.

Се разбира во случајот не станува збор за тешкотиите што кај нас ги создаде Прашањето. Тие со голема работа, што ќе ја развие нашата организација, сигурно ќе бидат надминати. Но,

тука се работи за еден принцип, за еден етички проблем, што сме принудени да го земеме предвид. Се создава една морално-политичка ситуација кај народот, кој поставува прашање, се оформува негативен морален впечаток, ги отежнува базите и изворите за пошироко активирање и за развој на силите на движењето. Разбирливо е дека 10-15 деца не можат да го решат проблемот и да ги задовола потребите што ги имаме. Изгледа одговорните по домовите погрешно ги толкуваат некои работи. И што е полошо, нивниот однос спрема децата не е добар.

Конкретен е случајот на Тимјос, одговорен во домот на “Тулгеш”, Романија. Неговиот став не може да се окарактеризира никако како добар. Тој врши еден недозволен психолошки и морален притисок врз децата со што создава една тешка атмосфера.

Еве што му рекле децата на другарот Малио, кој беше испратен од ЦК на НОФ да ги посети:

Тимјос ги собра децата во домот и на еден насилнички и недозволен начин им викаше: “Да одете долу и да се борете. На сите оние од вас кои не ќе сакаат да одат, ќе им ставам на челото по еден печат со крст за да се разликуваат дека се гадови и да се жигосуваат.”

Ова им го велел на деца од 12-15 годишна возраст.

Исто така за ситници им се заканувал со зборовите: “Јас ќе ве научам. Со она што правите, личите на ајкулите на Труман...” итн.

Исто така не им дозволувал да пишуваат писма на македонски јазик. Им ги задржувал парите и чековите што им ги испраќале родителите и роднините од Америка и од други земји. Децата изјавуваат дека тој им ги порошил.

Еден друг случај, 12 годишниот Алеко Стефо, со солзи на очите му рекол на малио дек еден Тимјос, бидејќи не го исчистил дворот, го разголил и го оставил да стои надвор 4 часа гол, само по гаќи, при страшен студ во декември. Исто така го оставил

гладен 24 часа. Истото дете го тепал со сета сила и го туркал со клоци. Детето раскажувало дек рацете на Тимјос му биле отечени од она што ги тепал децата.

Другпат соблекол и други деца и ги принудил да одат голи амо по гаќи. Ги оставал и гладни.

Сигурно дека децата понекогаш можат да направат некој наивен истап и други детски грешки. Меѓутоа, односот и предходно изнесените мерки што ги применувал спрема децата покажуваат нешто најмалку психолошко и методско позитивно, односно нешто најнегативно во однос на воспитувањето.

Најлошото е што децата штом пристигнале, сето тоа го разнеле и разгласиле меѓу селаните. Ние што го дазнавме тоа од луѓето, го испративме др. Малио да ја провери таму ситуацијата и врз основа на неговите констатации да ги ограничине таквите гласови.

Потребно е да ги испитате таквите лучаи и нашето мислење е споменатиот Тимјос што поскоро да биде отстранет за да не би направил и други штети. Исто така предлагаме, децата што дојдоа а се на 12-15 годишна возраст да се вратат.

При такви случаи, сметаме за потребно да ги извастиме родителите преку специјално соопштение, се разбира усно или не некои друг начин што ќе ни го посочите.

Исто ака сметаме дека во иднина треба да се ограничи испраќањето на деца од народните републики што е помали од 15 годишна возраст.

Во врска со тоа прашањ сигурно ќе ви зборува и другарот Којчев, со кого зборувавме вчера.

Ве молиме да ни одговорите по ова прашање или подобро да не повикате горе, за да подискутираме за тоа, па и за други прашања, при што подобро ќе се соочиме со прашањето на детските домови, со поставувањето во нив словеномакедонски

кадри, кои ќе ги согледат и ќе помогнат практично во решавањето на прашањата на Словеномакедонците.²²

²² СЛАВОМАКЕДОНЦИ?! Дали ние Македонците по воља наша или на КПГ прифативме да се викаме од Македонци во “Славо-Македонци”? Зошто и како се сложивме со таквиот племенски атрибут кој важеше за идентификација на Македонците Словени. Дали тоа грчките комунисти го направија со умисла и во најголем дел го внесоа и во целокупната историска документација од Граѓанската војна (1945-1949), а ние тоа го прифативме и го правевме на сиот глас, па дури и сегордеевме дека пишуваме историја на Славомакедонците.

Се поставува прашањето: Дали овој прв човек на НОФ, за што историографијата вели дека НОФ претставуваше воено политички фактор, тоа го прави од незнаење? Тоа неможе да биде, бидејќи тој истиот беше прв човек при формирањето на организација СНОФ во Костурско (20 октомври 1943 година), но исто така и прв човек на организација НОФ во Скопје (23 април 1945 година) и добро знаел зошто е избришана бук-вата “С”, што значи не “Славо”.

Грчкото општество (држава) по поделата на Македонија (1913-1919) година, односно со етничките промени од 1920-1940 година, изработи повеќе или помалку експлицитни правила и модалитети за политичко интервенирање со цел да се справи со културната разнообразност и плуралноста на идентитетите кои настанаа по етничките промени од две поголеми групи:

1. “Вистинските национални припадници со корен-Македонците” и
2. “Лажните национални припадници со доселеничко потекло-Махирите (Пондии). Ставот и целта на грчките влади низ целиот то период на време им била и останува до денденес: Да се скрши историскиот спој Македонија-Македонци. Ине случајно Македонија под Грчка, беше именувана во Ворија Елада

Грците, добро знаат дека: Именувајќи не во “Славомакедонци” тоа претставува племенски атрибут на идентификација на Македонците Словени и одговара на периодот пред 4-от век кога се случи големата преселба на народите од старата татковина на Словените и дека немаме ништо со античките Македонци и со нивните атрибути. Значи, целта им е да му кажат на всетотим дека древна Македонија не е татковина на овие-СЛАВОМАКЕДОНЦИ. Тоа и денеска некои од светските медиуми го пропагираат во таа на-сока и во корист на грчката пропаганда.

До сега, од таквите пропаганди сме доживеале разни толкувања за **КОРЕНИТЕ НА МАКЕДОНСКИТЕ ИДЕНТИТЕТИ** и тоа: за националниот идентитет има берем три видувања меѓу самите Македонци. Едни ги наоѓаат своите корени во античка Македонија; други, во автоктонасловенска струја од деветнаесеттиот век на АСНОМ; додека трети зборуваат за бугарски корени. Види: повеќе информации во мојата книга: “Идеолошкиот активизам над Македонците во Грција” издавач “Матица македонска”, Скопје 2000 година.

14. 06. 1940 година. Со другарски пздрав, Паскал

За таквите зафати на раководствата на КПГ и ДАГ во “АМ, Збирка Егејска Македонија во НОБ 1945-1949”, АЕ: 476/49 и АМ, Ф-7/108, се вели:

“Регрутацијата на децата се вршеше со широка пропаганда и со примена на притисок. За таа цел беа издадени соодветни директиви, наредби и беа испратени специјални емисари. Регрутацијата на децата се вршеше не по возраст, туку по висина, и на тој начин беа регрутирани деца на 12-13 годишна возраст. Од романија, Чехословачка и беа регрутирани неколку стотици деца. Исто така, беа организирани центри за обука на децата и по неколкудневено обучување тие беа испраќани на првата линија на фронтот, каде повеќето и загинаа.”

Таквиот потфат го потврдува и тогашно евакуирано дете: Томе Миовски, Секавања “Мобилизирањето на Мекедончињата од Чехословачка”. Види: Весникот “Незаборав”, стр. 7. Од 1 јули 1995 година.

“Точно една година од нашето заминување од родните села, кога Привремената демократска влада (ПДВ) не собра и не испрати по демократските држави за да се спасиме од сигурната смрт, од непријателските бомби и од гладот и болестите, ете пак истата сака да не врати во пеколот на војната, во пеколот на смртта. Тоа беше вака: На 17 април 1949 година во 8,30 часот, директорот на Домот ни соопшти, дека денеска по ручекот ќе допатува во нашиот детски дом делегација на Политбирото на Комунистичката партија на Грција (КПГ).

Точно во 16 часот пред домот се појави еден црн “татраплан”, голема лимузина и уште невлезен во главната врата, почнавме да викаме пароли и да го пееме партизанскиот марш. Штом запре колата, излезе Милтијадис Порфирогенис, член на Политбироти на ЦК на КПГ и министер во Привремената демократска влада за правосудство.

По свечената вечера која мина во радосно расположение и апсолутна тишина, директорот ни соопшти, дека младичите и

девојките од 15-16 годишна возраст со гостинот во 20 часот ќе имаат состанок, а другите во 19,30 треба да одат на спиење.

Во 20,15 часот, гостинот влезе во салата, а ние сите станавме и со долг аплауз го поздравивме со паролите: “Да живее Маркос, да живее КПГ, да живее Слободна Грција...” Седна и сите по него седнавме и пак се исправи како гигант пред нас децата и со тивок глас почна да ни раскажува за борбените успеси што ги достигнуваат единиците на ДАГ против монархофашистите: “ДАГ ја има во свои раце 25% од целата територија на Грција”, рече тој. Во секое село има народна власт народни одбори, народни судови, селски задруги, основани се народни болници, културно-уметнички и фолклорни друштва, народот се чувствува слободен и веќе за неколку дена во наши раце ќе падне Лерин, Костур, Воден и другите градови и дека 1949 година ќе биде година на победата.”

Ние од радост станавме и почнавме да викаме: “да живее Слободна Грција, Маркос победа. Маркос победа!” Не утеши гостинот и продолжи: “Младии и младинки, синови и ќерки на нашите борци на херојската Демократска армија, јас сум испратен од Политбиро на ЦК на КПГ и од нашата Привремена демократска влада за да ве повикам и вие да одите долу во татковината, бидејќи нашата света борба има потреба од млади луѓе, млади борци, достоини на своите татковци и мајки кои секојдневно достигнуваат борбени успеси против нашиот непријател-монархофашизмот. Исто така ќе се си ги видите вашите убави и сега слободни села, вашите родители, роднини и домашни. Затоа ве повикувам сите кои сакате “доброволно” да се вратите во Слободна Грција, да станете и тука да се запишете”. Тој го држеше списокот, што го имал кај себе со нашите имиња.

Еден по еден се запишавме 31 младичи и 8 девојки и откако се запишавме, гостинот, ни рече: “Знајте, дека доброволците од Романија и Бугарија, веќе се вратија во “Слободна Грција” и во многукратко време одлично го овладаа оружјето и овие денови стануваат редовни борци на славната ДАГ, а другите деца од другите демократски држави се на пат за татковината, а пак вам во најкратко време ќе ви биде соопштено. Но за вашето враќање

во татковината на никого ниту збор, ниту на тукашните, ниту на домашни, на никого, разбирате, бидејќи кој од вас ќе каже или напиши, тој е непријател на нашата борба”.

Следниот ден, во понеделникот по ручекот, не собра нас “доброволците” директорот и ни рече: “Од денес до 20-22 часот до вашето заминување, ќе имате секоја вечер ноќно тренирање на теренот за да се учите на ноќни борби. Од денес нема на никого, а за враќање во Грција на никого ниту збор, ниту на вашите помали браќа и сестри. Кој од вас се осмели да каже, ќе биде протеран од домот”.

После седум дена, во неделата на 24 април 1949 година во 18 часот, директорот не собра нас ‘доброволците’ и ни рече: “Утре, понеделник, 25 о. м., во три часот раното, ќе замините со воз во братислава со воспитачката Ирина. Ќе добиете студена храна за еден ден и ќе тргнете пред да почне движењето во селото. Таму ќе се сретнете со повеќе ‘доброволци’ и оттаму ќе заминети за “Слободна Грција”.

Во понеделникот на 25 април 1949 година во два часот наутро, не разбудија и на брзина се измивме, се облекохме, ги дигнавме куферите и точно во 2.30 часот тргнавме во редовенстрој во придружба на директорот и воспитачката Ирена, без да се видиме со нашите помали браќа и сестри, тргнавме со брз марш до железничката станица, која беше на еден километар оддалечена од домот и во три часот, се качивме на возот и тргнавме за Братислава. По целото патување бевме добро расположени и весели и целото време пеевме партизански и револуционерски песни.

По десет часа патување, коиизминаа многу брзо, околу еден часот по ручек, стасавме во Братислава на железничката станица каде што не чекаше придружба, се поздравивме со воспитачката Ирина, која требаше да се врати, бидејќи не и беше дозволено понатаму да патува со нас.

Околу 14 часот стасавме пред влезот на касарната, каде што имаше стражар. Откако го прегледаа камионот, тој ги отвори вратите и влеговме во големиот двор, каде што се движеа

војници. Малку понатаму запре камионот и сите слеговме и одма околу нас се собраа неколку групи деца, кои беа пристигнати пред нас. Со многу од нив се познававме уште од првите денови во Чехословачка, кога во декември 1948 година беа испратени во автомобилскиот завод “Татра” - Копривница на техничко училиште, а еве сега и нив ги мобилизирале.

Се одморивме малку и во 8 часот веќе беа пристигнати и другите и така сите се собравме во големиот двор и таму се запознавме и со одговорните, кои беа испратени од КПГ., односно од партиската организација од Булкес, а тоа беа Никола Стојановски, родум од село Герман, Прспанско и Никос Зафиридис и Геогиос трендафилидис, обајцата Маџири од Костурско.

По вечерата во воената менза. Одговорните направија општ список од сите нас 250 деца од кои 200 Макеончиња, а другите Влашиња и Маџирчиња, настојувјќи по наредбата на КПГ сите нас Македончињата да не запишат со грчки имиња и презимиња, иако ние одамна ги имавме подребано грчките имиња и презимиња, уште кога се отворија училишта во слободните села, но тие упорно настојува велејќи ни: “Утре кога ќе одите во Грција за да се борите против фашизмот, ќе вели непријателската пропаганда, дека во Грција се дојдени југословенски и бугарски доброволци, а не грчки.

Ние, едногласно и најстрого протестиравме против таа велкогрчка теорија, одбивајќи ја и сите се запшавме со своите имиња и презимиња и наредбите и заповедите ги вршевме на македонски јазик, а Грчињата беа одделна чеа и ги вршеа на грчки јазик.

Другио ден, одговорните не одделија на три чети, две македонски и една грчка...”

Понатаму објснува, дека на 4 јуни 1949 година ги посетил членот на ПБ на КПГ Петрос Кокалис-министер за просвета и култура во ПДВ и им соопштил: “Другари другарки, дозволетеми да ви ги пренесам бобените поздрави од борците

на ДАГ, кои секојдневно достигнуваат борбени успеси,
...Борбата нема нужда од нови борци.”

Продолжува да раскажува: “Ние, сите како што бевме построени за еден момент онемевме, бидејќи ни дојде ненадејно, не можевме да разбереме зашто не не пуштат, кога веќе 41 ден деноноќно тренираме и сме готови, а сега владата реши да не одиме? Дали е кон крај ослободувањето или во што е работата? Самите одговорни не знаеа што станува. Бевме толку разожарани, ниту јадевме, само скитаавме по дворот и се прашувавме...”

Ако тогаш не се знаеше, сега се знае, дека токму во тоа време беше повикан во Москва Захаријадис и од советското раководство и му беше наложено и наредено на ДАГ да ја прекине оружената борба и да се повлече, а ПДВ да поднесе апел до Генералното собрание на ООН за мирољубиво разрешување на конфликтите. Но, истотака се науираше и ликвидацијата на ДАГ.

Но, откако ќе се прочита овој текст од сакавањата на ова тогашно евакуирано дете, нависти човек неможе да остане рамнодушен, спрема постапките на еден таквите:

Трговци со човечки судбина.

Што правеле “Во името на народот”. Тој збор беше задолжителен дел од политичкиот вокабулар, мотив и алиби за многубројни идеолошки преслекувања, воени цели, територијални освојувања и етнички чистења.

Овој министер (Порфирогенис), повеќе личи на трговец со судбината на детските души, отколку министер за правда во ПДВ, која раководеше со ДАГ, а во таа армија со 60% од воените ресурси беа Македонските селани. Неговата агитациона дрскост спрема овие деца дека ќе си ги видат родители, убавите села, пријателите, слободната прадедова земја... “Но за вашето враќање во татковината на никого ниту збор, ниту на тукашните, ниту на домашни, на никого, разбирате, бидејќи кој од вас ќе каже или напиши, тој е

непријател на нашата борба.” ја дава сликата на целокупната ситуација во која се најде македонското дете, под тој комунистички идеолошки инжењеринг, но не помалку и македонскиот борец.

За нив (тие што ја раководеја војната) не постоеја идеали, не постоеја свети нешта, не постоеја морални ограничувања. Се можеше да се стави во функција на сопствената кариера, се можеше да се каже во сопствената корист, се да се направи за сопственото јас. По завршувањето на војната се покажаа како духовно инвалиди кои ја држеа власта во војната на чуден диктаторски начин за можат до бесвест да повторуваат зборови како: патриотизам, лојалност, идеал, традиција и посветеност на раволуцијата.

Секој ќе се запраша: дали за ова се боревме??!! Каде беа НОФ и АФЖ, да не заштитат? Имаа ли моќ? НЕ!

ГРИЖАТА И ПОПЛАКИТЕ НА ГРЧКАТА ВЛАДА ЗА ОДЗЕМЕНИТЕ ДЕЦА ОД СТРАН НА КПГ И ДАГ

На 27 феврури 1948 година, грчката влада вложи официјално писмо до: United Nations Special Committee On the Balkans (UNSCOB) - Специјална Комисија на Обединените Нации за Балканот, за следното:

“Дека Елинопула (грчки деца) се преселуваат насилно од страна на андартите (партизаните на ДАГ) подалеку од границата, кон Албанија, во Бугарија и во Југославија. Истотака и во други држави кон источна Европа и се задржуваат во овие држави.”

Дополнително, поткрепувајќи уште со следното:

“Агентите на ‘генералот’ Маркос имале почнато од поодамна, со попис на планираните деца, од возраст 3 до 14 години, во Северна Грција.

Сета оваа акција се претпоставува дека имала за крајна цел:

“(а) Да ги тероризираат грчките семејства за да ги помагаат андартите;
(б) Да ги воспитат грчките деца со комунистичка идеологија;
(в) да им ја уништат грчката национална свест и сознание, и да ги оттуѓаат;
(г) да го разорганизираат полјоделското стопанство (аграрот), принудувајќи ги селаните со нивните семејства да избегат (емигрираат) од надворешноста кон градовите за да ги заштитат своите деца.”²³

ДАЛИ НАВИСТИНА ГРИЖАТА ЗА ОДЗЕМЕНИТЕ ДЕЦА
БЕШЕ ТАКВА КАКО ШТО ЈА ПРЕТСТАВУВАШЕ ГРЧКАТА
ДРЖАВА ИЛИ КАКО КРАЈНАТА ЦЕЛ АКЦИЈАТА И БИЛА
ЕТНИЧКОТО ЧИСТЕНИЕ?

²³ Извештај на Специјалната Комисија на Обединените Нации за Балканот. Генералното Собрание. Официјални Протоколи. (*Report of the United Nations Special Committee on the Balkans. General Assemblies, Official Records*): Трето Заседание прилог бр. 8(A/574) со даум 30 јуни 1948, стр. 18 и 29.

На основа решението на министерството 106.841/5-1-83, се дозволи слободното репатрирање на “Грци по род”.

Зарем нели со овој закон, се потврдува дека и зафатот “ПЕДОМАЗОМА” е дел од планираните миграциони движења и претставува дел од стратешките прашања што ги имала грчката држава по (1913) за иселување (насилните миграциони движење) на Македонците?

Создавањето на UNSCOB и нејзината улога во истражувањето на проблемот “Педомазома”

Грчкото прашање конечно пристигна во Советот на Безбедноста на Обединените Нации по трет пат во текот на 1946 година. Првите две седници кои беа дочекани со остри жалби од Советскиот Сојуз и Украина, логично завршија без резултат.

Третата дебата продолжи по едно обраќање на грчката влада, кое беше одржано на 3 декември 1946 година, и после опширните советувања со САД, дека треба генералниот секретар што побрзо да го стави на дневен ред прашањето на Грција за спорот што го води со соседните земји. (Извештај на UNSCOB A/574-1948, с. 1. Извештајот на Комисијата е ставен на дневен ред на 174-от состанок на Советот за безбедност.)

На 19 декември 1946 година, Советот за Безбедност предложи една истражувачка комисија²⁴, со извештај во кој се

²⁴ Извештај на Истражната комисија до советот за безбедност во врска со инцидентите на грчката граница: “Пред да дадеме нашите предлози, Комисијата чувствува дека би било корисно, накусо да ја рекапитулира состојбата долж северната грчка граница, а нашите предлози се насочени кон ублажување и поправање на ваквата ситуација. Прво, од страна на грчката влада беа изнесени обвинувања дека нејзините три северни соседи ја помагаат герилската војна во Грција. Второ, денес во Грција постои една нарушена ситуација што претставува наследство од минатото, а чии причини можат да се пронајдат во грчкото трагично искуство за време на војната, во нејзината окупација од страна на Италијанците, Германците и Бугарите, во герилската војна што се водела за време на окупацијата, во политичката жештина и економските тешкотии предизвикани од војната. Следното што треба да се спомене, е одбивањето на најголемиот број од споменатите земји да ги прифатат како конечни нивните граници, на начинот на кој тие се дефинирани денеска. Некои од таквите барања на сесема легитимен начин биле покренати пред форумот на Обединетите нации или пред другите надлежни меѓународни тела, но нивното зголемување несомнено ја влошува и без тоа веќе опасната ситуација. Натаму, во случајот на Македонското прашање, барањата не се истакнати пред Обединетите нации, туку во говорите на одделните влади или во органите на печатот контролирани од страна на владите. Искористувањето на Македонското прашање на ваков начин, според мислењето на Комисијата, претставува позитивна закана за мирот на Балканот (автор.

подвлекување) и само може дополнително да придонесе на постојните тензии и сомневања и да ги зголеми националните страсти, кои беа оглед на воените искуства, не само што воопшто не се намалени, туку дури и се заострени поради нивната идентификација во голем број случаи со политички идеи.

Исто така, како нешто што треба да се спомене, е присуството во Грција, од една, и во Југославија, Бугарија и Албанија, од друга страна, на политичките бегалци од различните територии, кои во голем број учествувале во политичките борби што биле водени во нивните земиј за време и по војната. Некои од тие бегалци се сместени во близината на границите на земјата од каде што тие побегнале. Некои пак, за време на нивниот егзил, се ангажирале во политички и воени активности и преголем број од нив, живеат во надеж дека некој насилен обрт на ситуацијата ќе им овозможи да се вратат во нивните домови, под услови што тие ќе ги изберат. Други бегалци се жртви на паниката што се шири и ако ним им се даде слободен избор, тие со задоволство би се вратиле во своите домови. Меѓутоа, постојаното присуство на сите нив под условите под кои тие живеат во моментот, сосема јасно, сериозно претставува сериозен фактор што придонесува за постојаната ситуација.

Конечно, насилството и нивото на пропаганда што се користи од некои од протагонистите во нивните меѓусебни односи не можеше, а да не биде забележано од страна на комисијата за време на нејзиниот престој во четирите земји. Ваквата пропаганда секогаш служи за разгорување на страстите, што и онака, се попролично разгорени. . . Комисијата сугерира Советот за безбедност да и стави до знаење на Грчката влада дека тој е подготвен, ако таа влада тоа го бара, да и ги стави на располагање своите добри услуги за да се изнајдат сите можни средства за реализација на таа мерка.

Комисијата даде и свои предлози:

А. Комисијата му предлага на Советот за безбедност тој да им предложи на владите на Грција, од една, и на Албанија, Бугарија и Југославија, од друга страна тие да направат се што е во нивна моќ за да воспостават нормални добрососедски односи, да се воздржат од сите директни или индиректни акции... Комисијата верува дека во сферата на нејзината истрага, натамошните случаи на поддршка на оружените банди формирани на територијата на една држава, што преминуваат на територијата на некоја друга држава или одбивањето на владата и покрај барањето на засегнатата држава, да ги преземе сите можни мерки на својата територија за да ги лиши таквите банди од секаков вид помош или заштита, Советот за безбедност треба да го третира како закана за мирот во смисла на Повелбата на Обединетите нации.

Б. За да се обезбеди ефикасна машинерија за регулирање и контрола на нивните заеднички граници, Комисијата предлага Советот за безбедност да им предложи на засегнатите влади тие да склучат нови конвенции по примерот на Грчко-бугарската конвенција од 1931 година, земајќи ги предвид потребите на постојната ситуација. (тнр. Грчко-Бугарската конвенција за размена на населението). Значи се предлагаше ТРАНСФЕР НА МАЛЦИНСТВАТА.

В. За да се реставрираат нормалните услови долж границите по меѓу Грција, од една, и Албанија, Бугарија и Југославија, од друга страна, и со самото тоа да се помогне во воспоставување на добрососед-ските односи, Комисијата препорачува формирање на посебно тело...

Делегацијата на Советскиот сојуз приговара на изнесените предлози - за Грчкото прашање:

“1. Горе наведените предлози на ниту еден начин не произлегуваат од фактите и документите што ги собра Комисијата за време на истражувањето на ситуацијата во Северна Грција и на нејзините северни граници, туку тие се втемелени само на некои незасновани претпоставки на грчката влада во врска со пружањето помош на герилата од страна на северните соседи на Грција.

2. Предлозите ја прифаќаат можноста за постоење на гранични инциденти, конфликти, па дури и акти на агресија, во иднина во односите помеѓу Грција, од една, и Југославија, Бугарија и Албанија од друга страна, и покрај тоа што Комисијата нема никакви основи за давање на предлог од ваква природа.

3. Предлозите предвидуваат мерки што се однесуваат не само на Грција, туку на Југославија, Бугарија и Албанија исто така, иако од документите што и беа на располагање на Комисијата, сосема е очигледно дека тензична ситуација постои во Грција и дека тамошните нереди не се случуваат само во северниот дел, туку во цела земја и така тензичната ситуација и нередите во Грција се последица на внатрешни причини.

4. Воспоставувањето на постојана гранична комисија или на тело што би го преставувало Советот за безбедност, на начин како што се предвидува со пред-лозите, како и склучување на конвенции и договори меѓу Грција, Југославија, Бугарија и Албанија, во огромна мерка претставува ограничување на су-верените права на тие држави во решавањето на нивните меѓусебни односи.”

21. Полската делегација ги изнесе следниве приговори на изнесените предлози од Комисијата за Грчкото прашање:

“1. Мерките во целост се жината неефикасни, бидејќи тие ги земаат предвид само симптомите, а не и прижините за неприликите што постојат во северна грција и долж нејзините северни граници. Фактот, што предложените мерки се неефикасни, може лесно да го загрози престижот на Обединетите нации.

2. Некои од предложените мерки се чини дека не го земаат предвид фактот што не постојат дипломатски односи по меѓу Грција, од една страна и Бугарија и Албанија, од друга страна.

3. Во врска со предлогот изнесен под Б, во кој се сугерира формирање на постојано контролно тело, оваа мерка се чини несоодветна заради следните прижини:

(а) таквото контролно тело ќе ги загрози суверените права на Грција, како и на Албанија, Бугарија и Југославија.

(б) тоа ќе претставува мерка на присила во однос на Албанија, Бугарија и Југославија. Оваа мерка, на ниту еден начин нема да биде оправдана со резултатите до кои дојде истрагата на Комисијата. Токму затоа, наместо да

посакуваше да се создаде едно тело донајдоцна 23 мај 1947 година. Но кога го престапија ова тело, со кое се подржуваа мисленијата на Грција, претставниците на Советскиот Сојуз ²⁵ и на Полонија ²⁶ ги негираа таквите мислења на целото тоа

доведе до подобрување на постојните тешкотии, таа сосема добро може да доведе до сосема спротивни резултати.

²⁵ Делегацијата на Советскиот сојуз приговара на изнесените предлози - за Грчкото прашање:

“1. Гореве наведените предлози на ниту еден начин не произлегуваат од фактите и документите што ги собра Комисијата за време на истражувањето на ситуацијата во Северна Грција и на нејзините северни граници, туку тие се втемелени само на некои незасновани претпоставки на грчката влада во врска со пружањето помош на герилата од страна на северните соседи на Грција.

2. Предлозите ја прифаќаат можноста за постоење на гранични инциденти, конфликти, па дури и акти на агресија, во иднина во односите помеѓу Грција, од една, и Југославија, Бугарија и Албанија од друга страна, и покрај тоа што Комисијата нема никакви основи за давање на предлог од ваква природа.

3. Предлозите предвидуваат мерки што се однесуваат не само на Грција, туку на Југославија, Бугарија и Албанија исто така, иако од документите што и беа на располагање на Комисијата, сосема е очигледно дека тензична ситуација постои во Грција и дека тамошните нереди не се случуваат само во северниот дел, туку во цела земја и така тензичната ситуација и нередите во Грција се последица на внатрешни причини.

4. Воспоставувањето на постојана гранична комисија или на тело што би го преставувало Советот за безбедност, на начин како што се предвидува со предлозите, како и склучување на конвенции и договори меѓу Грција, Југославија, Бугарија и Албанија, во огромна мерка претставува ограничување на суверените права на тие држави во решавањето на нивните меѓусебни односи.”

²⁶ Полската делегација ги изнесе следниве приговори на изнесените предлози од Комисијата за Грчкото прашање:

“1. Мерките во целост се чинат не ефикасни, бидејќи тие ги земаат предвид само симптомите, а не и прижините за неприликите што постојат во северна Грција и долж нејзините северни граници. Фактот, што предложените мерки се неефикасни, може лесно да го загрози престижот на Обединетите нации.

2. Некои од предложените мерки се чини дека не го земаат предвид фактот што не постојат дипломатски односи по меѓу Грција, од една страна и Бугарија и Албанија, од друга страна.

3. Во врска со предлогот изнесен под Б, во кој се сугерира формирање на постојано контролно тело, оваа мерка се чини несоодветна заради следните прижини:

множинство. Како последице на разговорите во Советот за Безбедност, гласањето на двете страни се доведе до вето и прашањето се доведе до безизлезност.

Тогаш прашањето се најде пред Генералното Собрание, каде неможеше да има советско вето, па така на 21 октомври 1947 година Генералното собрание (со 40 гласа за и против 6 и 11 воздржани) се изгласа решењето за создавање на Специјалната Комисија на Обединените Нации за Балканот (The United Nations Special Commission on the Balkans: UNSCOB).

Сега UNSCOB беше претставена од претставници на Австралија, Бразил, Кина, Франција, Мексико, Холандија, Пакистан, Англија и САД. Беше решено без никакво дополнување на претставник од Советскиот Сојуз и од Полска, кои се беа и откажале да соучествуваат.

Главната дејност на UNSCOB беше да изврши истражувања на сите поплаки кои ги имаше доставено грчката влада дека партизаните во Грција примаа помош од Албанија, Бугарија и Југославија.

Овие држави, не само што не сакаа да сработуваат, туку и не им дозволија на посматрачите на UNSCOB да влезат во нивната триорија. На 1 декември 1947 година UNSCOB ги лоцира своите централни канцеларии во Солун. (Извештај на UNSCOB A/575 -1948 с. 1-3). Беше решено да се создаат околу 6 групи на посматрачи, каде скоја ќе претставува од по четири посматрачи и по едно помошно лица. Се определија во шест зони во Северна Грција и до крајот на февруари 1948 година овие групи: 1, 2, 3, 4 и 6 се наоѓаа во споменатите зони (Извештај на UNSCOB, A/574-1948, с. 3).

(а) таквото контролно тело ќе ги загрози суверените права на Грција, како и на Албанија, Бугарија и Југославија.

(б) тоа ќе претставува мерка на присила во однос на Албанија, Бугарија и Југославија. Оваа мерка, на ниту еден начин нема да биде оправдана со резултатите до кои дојде истрагата на Комисијата. Токму затоа, наместо да доведе до подобрување на постојните тешкотии, таа сосема добро може да доведе до сосема спротивни резултати.

Групата 4 во извештајот за јуни 1948 година со наслов “Движења и задржувања на грчки деца” поврдуваше во својот извештај за конкретни случувања:

1. Во одредени реони на Северна Грција кои се под контрола на партизаните, направија попис на деца. Има докази дека овој попис е почнат од поодамна.
2. Поголем број деца беа одземени од реоните на Северна Грција и спратени во Југославија.
3. Некои од родителите дадоа согласност, дури откако им ги имаа запишано децата и навистина има многу деца кои се насилно одземени и имаше големи спротивставувања од своите родители...

Во врска со реоните, се вели дека пописот на деца беше направен во две главни реони кои беа под контрола на комунистите:

а) Во славофонските реони на западна Македонија беа: оклу езерото Преспа, во Леринските села и во Костурските каде населението се грчки граѓани но зборуваат славофонски јазик. (Извештај на UNSCOB A/574 -1948 с. 29 - одел 2).

...Еден сведок од реонот на Костур вели дека: “многу деца од селото најдоа скривалиште во Костур за да не ги земат партизаните и дека спрема неговото мислење само 10% од родителите се сложиле да им ги дадат своите деца. Но, исто така UNSCOB потврдува дека дојде до вистински докази дека многу деца, посебно од словенските реони на западна Македонија ги зедоа со согласност на нивните родители.

Еден друг сведок од реонот на езерото Преспа вели дека многу родители беа благодарни кога ги гледаа децата да заминуваат во Југославија.

Накратко во сите овие искази има и тоа дека постоела голема разлика во решавањето дали да ги дадат или не децата помеѓу славофонските села и грчките села.

Во грчките села, осудата беше голема и наликуваше како на акција за насилна мобилизација и се правеа големи напори да ги убедуваат таквите родители, но имаше и такви случај кога децата беа земени и без да ги прашат нивните родители.

Се тврди и тоа дека во североисточните земји дека беа испратени деца на партизани или на луѓе кои беа симпатизери на партизаните. (Види: Извештај на UNSCOB A/574-1948, с. 31)

Американските реакции по жалбите од грчката влада за вршење “Педомазома”

Грчката влада употреби најсилна и решителна фразеологија во критиката на одземанието и иселување на децата од страна на КПГ и ДАГ. Цалдарис, минисер за надворешни работи, укажа и посака со пример дека на 27 март 1948 година, дека “Одземањето на грчките деца не е нешто едноставен прекршок спрема обрските на спогодбата за човечки права туку е злочин спрема човештвотот.”

Владата зборуваше за “Национално убиството” и “наивностпростота” (Извештај на UNSCOB A/574 (1948 стр. 18).

Се разбира, владата на Атина беше убедена и очекуваше дека Американците ќе пристапат со ист интензитет и позитивно ќе се искажат, но многу видни американски авторитети во кои се вбројуваше и министерот на Надворешни работи Џорџ Маршал, продолжуваа да не веруваат во значењето на таквата силна пропаганда и обвинувања за таквото “Педомазома”.

Тоа како што се гледа, повеќе изврши влијание за порешителна акција со што би и се извршило притисок на Обединените Нации, да го разгледат предметот за насилното “Педомазома” од комунистите.

Во почетокот на кои Американци во Атина мислеа дека ова прашање може да биде од голема полза на пропагандата. Карл Ранкин (Карл Ранкин), на амбасадата на САД, напиша до министерството за надворешни работи дека на 10 март 1948 година “амбасадата е уверена дека одземањето на грчките деца од ген. Маркос... е психолошки гаф на против тежа, кој ќе треба да се искористи во пропагандата, како објавен притисок против САД и да се осведочи со тоа светската јавност.” На 3 март 1948 година Ранкин, мислеше и тоа дека “проблемот може да се преиначи и во антикомунистичка пропаганда”, но некои Американски почнаа да се запрашуваат дали ползата од таквата

пропаганда може да премине како варијанта и на страната на комунистите.

Водачот на АМАГ, Дњигхт Глисњолд, велеше во една телеграма, испратена во Вашингтон, со датум 23 март 1948 година дека неодамнешната вест на комунистите за одземање на деца “се покажа како необична смислена психолошка војна против владата на Атина” (Лањеренце Њитнер, - 162).

Глисњолд, веруваше, истотака дека и кралицата се имаше “спротиставено со прекумерен начин” но многу добро се знаеше дека иселувањето на деца беше сторено и од истата влада беа одземени илјадници деца, некогаш под притисок од “партизанските реони”, а тоа ќе може да го засенчи значењето, за кое сега, грчевито се бори пред светската јавност грчката влада.

Во Солун, главниот конзул на САД покажуваше дека иселувањето што го прават партизаните “тоа е како резултат на војна со невите” што по неговото мисление, целта им беше да покажат дека грчката армија е неспособна да ја гарантира безбедноста.

Во Вашингтон, Џорџ Маршал, веднаш објави сомнение за проблемот што го дебатираше грчката влада: иаку неколку младинции деца беа “земени во со сила од легални семејства” пишувааше Маршал на 24 април 1948 година, но мнозинството беше од реоните каде беа вгнездени партизаните, и тие деца преставуваа проблем на општествена грижа за ген. Маркос, и така заминуваа со помала или поголема доброволност во согласност на словенското малцинство или беа деца од комунистички радители.

Покасно, кога Грчката амбасада во Вашингтон, побара американска помош за поддршка во Обединените Нации, за наредната седница на Генералното Собрание, и се даде одговор дека американското министерство за надворешни работи, смета дека прешањето за децата била “најслабата алка” и дека во емиграцијата можеле да се претворат како такви вооружени борци против државата Грција.

На 14 август 1948 година, американската мисија во Грција се запозна подетално со прашањето, но тоа го имаше искажано и во телеграмата и Маршал, во која пишуваше дека имаше такви со “непотполни наводи сведенија” со тврдење дека голем број деца беа насилно одземени и наоружани.

Само, и само истите грчки партизани можеа да бидат одговорни за одземање и иселување на деца и една таква протесна осуда на Генералното собрание на Обединените Нации “не би им служела и неби имала никаква цел”спрема мислението на Маршал.

Во една неодамнешна, повнимателно обмислена студија, американскиот историчар (Види: Honiard Jones, “The Diplomacy of Restraint: The United States’ Efforts to Repatriate Greek Children Evacuated during the Civil War of 1946-1949”, Journal of Modern greek Studies.), го анализира американскиот став спрема одземанието на деца “педомазома”.

Хоњард Јонес, потврдува дека имаше две основни претпоставки за конкретниот став што го заведе американското министерството за Надворешни работи и Маршал лично: Прво Маршал “осведочувањето дека грчката влада ја имаше покажано жалбата за иселувањето на деца” и оти, за ова прашање “немаше друг излез (решение), отсем да побара враќањето само на тие деца кои се земени под силен притисок, а тоа на основа етиката и моралот за вистината на непобитните факти во името на човештвото”.

Друга причина, согласно искажувањето на Џонес, беше дека “Вашингтон се трудеше да одбегне секако заладување на односите со југослвија, која беше согласно со грчката влада, главен виновник”.

Многу е сигурно дека јазот кој се повеќе се длабеше помеѓу Југославија и Советскиот Сојуз, можеби од таквите случувања, зависеше иставот на САД, бидејќи тие сега беа основни прашања и можеби затоа Маршал, решението на

“педомазома”го ставаше на втор план, но тоа е само претпоставка за што нема американски докази.

Било каков друг мотив, иаку се претпоставува дека имаа американците практичен резултат на дејствувањето на САД, како концепт, многу верно тоа го кажува Џонес: “Искусната дипломатија на Маршал, му успеваше во безизлезните ситуации од кои не ќе добиеше никој, ги оставаше отворени прашањата на Американците и Југословените и дозволуваше на владата на Вашингтон да се концентрира на прашањето на Западна Европа кои беа значајни за американската безбедност”. (Види: Насловот на оригиналот: “Studies in the History of the Greek Civil War, 1945-1949, edited by L. Baerentzen, J.O.Smith, “Museum Tusculanum Press”, Copenhagen, 1987.)

Улогата на Обединените Нации и на Меѓународниот Црвен крст

“На третото Генерално Собрание на Обединените нации, во ноември 1948 година, прашањето на грчките деца, се одлучи да се разгледа посебно од севкупното прашање на Грција.

По долгото траење на перлиминаторните разговори за проблемот во Грција за наводите на Првата Комисија за (Политичка и Безбедност), пред четирите сили: Кина, Франција, Велика Бритања и САД, се предложи и план на резолуција за наводната надворешната помош, што ја добивале грчките партизани од соседните земји.

По ова, претставникот на Грција предложи едно дополние на тотаа резолуција, додавајќи го барањето за враќање на сите одземени грчки деца (тука не се одвојуваа Македончињата) во Грција.

Белгискиот претставник, кој беше председател, дискутираше и рече дека ова барање ќе треба да се измени (модифицира и дополни) со додавка: “кога таквите деца ќе ги побарат нивните родители.”

По извсни дебатирања, белгискиот председател изјави (на 9 ноември 1948 година) и “пројави (покажа) усилби за постигнување согласност по прашањето за репатријација на грчките деца” и од таква гледна точка се предложи да се испита ова прашање од “аспект на чисто човечки погледи, на една одделна седница, сосема независно од политиката, со решење на четирите сили”.

После многу долги дискусии, се побара од председателот да одреди план резолуција за една наредна седница и тоа беше прифатено.

Сега Првата Комисија (во изменета форма) на 11 ноември 1948 година, белгискиот предлог почнуваше со следниот параграф: “Генералното Собрание го препорачува (одобрува) враќањето во Грција на грчките деца кои се наоѓаат сега далеку од своите

домови, кога таткото или мајката - родителите, но ако тие се отсутни, тоа можат да го сторат луѓето кои им се блиски роднини и кои ќе покажат; желба и грижа за тие деца”.

Југословенскиот претставник имаше забелешка на тие зборови “...ако родителите им се отсутни, тогаша тој што ја зема грижата за тие деца”, истакна дека грчката влада ќе мора да ги одреди таквите луѓе, кои би имале таква намера и да оцени дека не биле спротивставени со намерите на нивните родители.

Ова безизлезност се реши, конечно со австралискиот предлог, согласно со тој предлог Генералното собрание реши; “Го препорачува (одобрува) враќањето во Грција на сите Грчиња (не прави разлика на Македончиња и Грциња), кои се наоѓат сега далеку од своите домови, кога тие деца ќе бидат побарани од таткото и мајката, но ако тие се отсутни, тогаш, може тоа да го стори овластен нивен роднина, ако изјави таква желба за тоа.”

Во таква форма се изгласа резолуцијата и се одобри со 45 гласа за, а против немаше ниту еден. Таквиот предмет се “дистрибуира” и се инсистираше на тоа дека треба сите држави да си ги преземат неопходните мерки за да се остварат целите на резолуцијата и “даваше упатствија” на генералниот секретар да побара од заинтересираните држави да ги известат носителите кои беа одговорни за таквата резолуција, исто така да побараат и помош од Меѓуна-родниот Црвен Крст. (Yearbook of the United Nations), 1948-1949, стр. 239-244.

Тој план (Предмет) влезе во процедура на гласање и во дневниот ред на Генералното Собрание на 26 и 27 ноември 1948 година. Предметот се заведе едногласно како: <<(Резолуција 193 (III) С >>. Додека Советскиот Сојуз и неговите сомисленици, како што беше познато, беа против ова решение, уште кога се презентираа наодите од UNSCOB (Обединените Нации, Генералното собрание - (United Nations, General Assembly, Official Records, Plenary Meetings). Трети оддел, место 1, 1948, стр. 661-662.)

Грчкиот Црвен крст, објави веднаш веста за резолуцијата на Обединените Нации и почна со работа за примање молби за репатријација на децата. Како што минуваше времето, прашањето за грчките (се мисли на општо земените деца, но тука треба да се каже: досега, се изнесуваа факти дека Македонците - славофоните, деца ги давале доброволно.) Деца кои беа земени и насилно иселени, се претвори, главно, како грижа на Црвеното Крст.

На 11 јануари 1949 година, Трпсве Лие, генерален секретар на Обединените нации, побара официјално од Меѓународната Комисија на црвениот Крст и од здружењето и подружниците на Црвениот Крст во Женева (во продолжеток од Црвениот Крст) да ги воспостават неопходните врски директно со грчката влада и со Грчкиот Црвен Крст, и начелно со влдите и со здружњата во нивните земји, т. е. во чии земји се наоѓаат грчките деца и да ги испитаат можноста за реализација на резолуцијата која ја едногласно ја одобри генаралното Собрание на Обединените нации на 28 ноември 1948 година и им ја препорачуваше на државите и владите (и не ги делеше децата на Грци и Македонци) туку за репатрирање на сите деца од Грција.²⁷

Како прв чекор на Црвениот Крст беше тоа што испрати една мисија во Грција. Господинот Р. Њ. Ротх (ја преставуваше меѓународната комисија) и господинот Гаиле Галуб (го претставуваше здружењето на Црвениот Крст) и останаа во грција од 10 февруари до 11 март 1949 година, за да го проучат проблемот за репатријацијата.

Во текот на посетата на грчкиот црвен Крст им предочиле 3. 445 молби кој пристигнале за репатријација на децата. Овие ополномошници имаа неколку состаноци и со грчката влада и

²⁷ “Репатрирање на Грчките деца”- “Repatriation of Greek Children”. (First Joint Report by the International Red Cross and the League of Red Cross Societies), Geneva, 5 октомври 1949, стр. 2.

со UNSCOB, но исто така беа примени и од кралот и кралицата на Грција”.

...Ополномоштените ги проучија и условите под кои децата ќе треба да се врши репатријацијата и беше навистина добро подготвена целата акција за да бидат примени децата во Грција.

Грчкото нинистерство за надворешни работи им даде и една официјална напишана гаранција дека нема да се превзема никаква мерка со подозревање кон сите тие деца, било по религиозна вера или идеолошка припадност на нивните родители или била од каков вид друг разлог за примена на некаква пресија.

Исто така, како важен податок се наведува, дека од април 1949 година бројот на грчките деца кои имаа поминато низ Југославија во други источноевропски земји беше 13. 500 деца. (Црвениот Крст. Прв опширен извештај, стр. 19. Извештајот содржи, истотака, една аналитика за местата каде и во кои земји се упатени децата. Од април 1948, домарт 1949 година:

за Чехословакија.	3. 550
за Унгарија.	3. 050
за романија.	6. 400
за Полонија.	500

Збирно: 13. 500 деца.

Грижата наша - македонска

(Во комуникацијата со високото раководство на КПГ и ДАГ, дури мајчиниот јазик не си го запазивме).

Навистина, грижливо во истражувањето, барав документ на македонски јазик, било каков, испратен до некое високо партиско тело на КПГ или воен штаб на ДАГ, со кој документ на македонски би покажале дека НОФ како воено политички фактор стоел до тој македонски став и така им се обраќал (барем во нашата историја НОФ е така нарекувана), но за жал нема ни траг, бидејќи целата кореспонденција или било каква комуникација е водена на Грчки јазик. Барав документ, кој го третираше и проблемот на одземените деца, но нема. Зошто?!! Зарем за НОФ и АФЖ, јазикот не беше политичко стратешко прашање?

Ако еден од основните национални атрибути е јазикот, тогаш како можеле организациите НОФ и АФЖ, по т. н. “Братство единство” (1946), да се “откаже” од националниот идентитет и да ги прифати таквите услови од КПМ/КПЈ и КПГ (а во нашата историографија се вели дека биле договорени сите услови меѓу НОФ и КПГ), или тоа можеби сега се правеа таквите отстапки за атар на Комунистите.

Но, по овој чин на “Единство” на стапи копмплетната разузнавачка мрежа која беше добро организирана од КПГ и сите нофити и афежитки поранешни (еласитки) ги поминуваше по најситното идеолошко сито, со цел да им ја одреди вината и казната за гревовите од минатото, а на нашите нофити и афежитки, мачно беше да им се гледаат бесрамните додворувања кон раководителите на КПГ и ДАГ, посакувајќи да им се избрише вината за непокорноста кон КПГ, ЕЛАС и ЕАМ.

Ете, по овој чин многу лефтерно ја прифативме грчката асимилација, но сега по познатата комунистичка теза: во интерес на партијата, државата и мнозинскиот народ.

Значи, нечујно се вклучивме во процесот на елинизацијата, но сега без никаков отпор, а за што до вчера најмногу се бореше македонскиот народ и страдаше од грчките власти.

За правда, треба да се каже, дека во т. н. “Слободна Грција” (Котурско и дел Леринско и Грамос), можеа луѓето да зборуваат колку што сакаа, но скоро во селата ги немаше, сите беа мобилизирани и ставени во единиците на ДАГ. Но дали тие Македонци во единиците на ДАГ кои беа рагрутирани и испратени во длабината на Грција можеа да зборуваат Македонски? Тие таму беа предупредувани дека: “Името и презимето, нужно треба да бидат на грчки, а јазикот треба да се говори само грчкиот, зашто грчките борци ќе помислат дека вие сте: “Бугари? или Југословени?”(прашалките мои - С. К). И, следеа оправдувања дека: “КПП нема сторено доволно објаснување на грчкиот народ, за да знаат Грците кои сте вие Славомакедонците....” Но, едно е вистина, дека сите регрутирани Македонци во ДАГ, по насилните мобилизации што следеа во (1947-1949) беа заведени со грчки имиња и презимиња, а тоа се правеше (ги покануваа преку одборите на НОФ и АФЖ) спрема книгат на родените. Таквите книги беа воведени од грчките поранешните влади на Атина.

Највероватно, сите овие прашања беа оставено, за после слободата, како и многу витални други прашања во интерес на Македонците кои гинеа во името на КПП.

Но, да се вратиме на проблемот со одземените деца, бидејќи официјално не најдов кој беше овластен за извршување на таквата злокобна акција и по чии налог се земени децата (отсем дека се знае за пропагирањето на НОФ и АФЖ, спрема она познатото од нашата историја дека: НОФ и АФЖ биле воено-политичка сила - апсолутни владетели” на соопствениот простор, но што се однесува до нивното владеење, тие биле целосно обврзани само да ги спроведуваат наредбите на КПП, која располагаше со огромна моќ на идеологијата и најверојатно тие им дале на КПП целосен кредибилитет, дури да не располагаат ни со децата на својот народ.

Ако и ова што го трди д-р Кирјазовски е историски точно, тогаш станува се појасно дека ние Македонците соработувавме во миграционите процеси, но останува да се истражува под какви идеолошки обрски имале НОФ и АФЖ спрема налодавците, а спрема сопствениот народ никакви: Тој вели: “...За успешно извршување на оваа акција беа ангажирани органите на народната власт. Народната милиција, политичките организации и другите институции. Посебна улога за целосен успех на акцијата во подрачјето на Егејскиот дел на Македонија одиграа Македонските организации НОФ и АФЖ, кои притоа го мобилизираа целокупниот свој кадровски потенцијал.

За успехот на акцијата придонесе и тоа што евакуираните деца потекнуваа главно од подрачјата на Егејскиот дел на Македонија каде што се водеа најжестоките и најкрвавите борби, па префрлувањето во странство беше мног полесно, бидејќи тие подрачја се наоѓаа под контрола на ДАГ. и, што беше најважно, родителите на децата, претежно Македонци, целосно беа на страната на ДАГ и лесно се убедија и се согласија за евакуација на своите деца... “(Види: Кирјазовски 1989/36-37).

Така размислуваше и така пропагираше елитата на НОФ и АФЖ, со своите заеднички илузии па дури и мислејќи дек силно ја држат власта и се на правилен пат во животот и дека можеа да решат се за судбината на македонскиот народ. Елитата, размислуваше тогаш кога требаше поинаку да размислува. Тогаш имаше крупни не совпаѓања меѓу тој тип на размислувања и реакции на обичниот македонски селанин, но беше дочекуван: “Ти не си наш!” и со тоа омразата му ја исполнуваше душата, а таквата беспрекорност стана судбина, а животот без смислен.

За жал, од таквото размислување, сведоци сме на полувековното марширање низ Балканот и по светот.

Ете, со такви покорувања станавме нација со туѓ патриотизам, односно идеолошки војници. Македонскиот патриотизам, чувството на љубов и верност кон своето татковинско дело, беше лишено. А, то го потврдува иследното: Низ сите високи состаноци и донесувањето на судбински решенија не е

забележано присуството на Македонци. Зошто? Затоа што НОФ од секогаш беше во инфериорна (потчинета, подредена, помалку вредна и спрема кадрите на НОФ се гледаше со некаков инфантилизам) положба спрема КПГ, а тоа го дозволија во своите преговори и КПМ/КПЈ, кога го договорија т. н. “братството и едениството” по меѓу нив и КПГ.

Но во сета ова трагедија е и нашето полувековно колективно замолчување на свеста и најболното е тоа што го измачува човека: како можевме ние Македонците да замижеме пред очигледното, дека се посега токму по нашиот корен и разделбата на тие деца од местото на раѓањето се прогласува за иден состанок само со историјата.

Светот, знае малку за трагедијата на Македонците под Грција, најголемиот дел од таа трагедија, погрешно ја знаеме, па дури и ниесамите. Тоа е сурова вистина, но...

Македонската држава и државност со своите институции, како вековен идеал на македонскиот народ, и по полавек, не се ни одзва.

Во ваквиот вител на спротивставувања околу “Историската правда и историската вистина” навистина е тешко да се најде одговор, но види заради волјата на вистината: Архив на Македонија (АМ), збирка: “Егејска Македонија” во НОБ 1945-1949, АЕ: том 1, 2, 3, 4, 5, сите документи се преведени од грчки јазик.

Со ова и ќе го завршам историското сведочење за однесувањето на НОФ и АФЖ.

РАЗВОЈОТ НА НАСТАНИТЕ ВО 1948-1949

На 1. 06. 1948 година, Политбирото на ЦК на КПГ донесе решение со кое се суспендираат Михаило Керамитчиев од претседател на НОФ и Паскал Митревски од секретар на Главниот одбор на НОФ “Поради непринципиелна фракционерска борба”.

Ова покажува на еден типичен потфат од КПГ: како максимум го користи СИНДРОМОТ НА НАЦИОНАЛНО КОДОШЕЊЕ - стана погубен за Македонците.

На 27. 08. 1948 година, заседаваше ПБ на ЦК на КПГ со дневен ред:

а/ Борбата на Грамос која се нарече: “Епопеа на Северен Пинд, политички и воени прашања и укажи”,

б /Отстранувањето на Маркос Вафијадис од генерал и водач на ДАГ, поради болест и неговото заминување за Москва,

в/ Новиот воен Совет ќе го сочинуваат:

1. Никос Захаријадис - Претседател и врховен командант на ДАГ.

2. Георгиос Вондисиос - Раководител на воените битки.

3. Василис Барџиотас-политички Комесар на Главниот Штаб.

4. Мичос Вландас - Одговорен за воените ресурси.

5.Леонидас Стрингос - Државната управа.

г/ Реорганизација на Главните Штабови по околии и создавање на воени дивизии. Унапредување на офицери во воени високи чинови на ДАГ. (Без ниеден Македонец. б. м).

Прилог

Наредба (27 август 1948 година)

Имајќи во предвид на ново создадената ситуација на 23 декември 1947 година и предлогот на Главниот Штаб на Демократската Армија на Грција

Решаваме:

1. Разрешување и реорганизација на Главните околиски штабови и создавање на дивизии.
2. Дивизиите се наменуваат со своите команданти, како што следи:

I Дивизија: Тесалија, командант - Харилаос Флоракис (Гиотис),

II Дивизија: Румели, командант - Гианис Александру (Диамандис),

III Дивизија: Пелопонес, командант - Стефанос Гјузелис,

VIII Дивизија: Епир, командант - Колигианис

IX Дивизија: Македонија - Траки, командант - Танасис Гениос (Ласанис),

X Дивизија: Македонија, командант Никос Теохаропулос (Скотидас)

XI Дивизија :Македонија, командант - Пандо Вајна

Во седиштето на Привремената Демократска Влада 27 август 1948 година.

Претседател и Министер на воените сили на ДАГ.

Генерал Маркаос

На 15. 11. 1948 година, Политбирото на ЦК на КПГ донесе одлука да го исклучи и да го суспендира генерал Маркос од функциите главен командант на ДАГ и член на ЦК на КПГ.

На 23 ноеври 1948 година Г. штаб во реонот на Вичо издаде наредба да се изврши мобилизација на сите мажи и жени кои не беа мобилизирани поради болест со таа наредба практично беа мобилизирани сите Македонци од Костурско и Леринско. Со

оваа мобилизација беше опфатен и целокупниот професионален кадар на НОФ и со тоа родните огништа на Македонците останаа пусти. По оваа ТОТАЛНА мобилизација во ДАГ населението македонско од 270. 000 - 300. 000 Македонци под Грција, учествуваше во ефективите на ДАГ со повеќе од 50% (спрема македонската историографија: активни учесници во редовите на ДАГ биле околу 15. 000 - 17. 000 борци), а грчкото осуммилионското население во Грција, учествуваа само со еден мал %, тоа се од основните вкупните ефективи на ДАГ, бидејќи според грчките официјални податоци ефективите на ДАГ биле од 25 - 30.000 војници, што значи произлегува дека во редовите на ДАГ биле не повеќе од 20. 000 борци. По еден таков зафат на ДАГ со мобилизациите, сите македонски семејства беа растурени и се најдоа во разните единици на ДАГ, па дури и во длабината на Грција. Сите тие ново мобилизирани луѓе беа неспособни за војување, бидејќи не само што немаа знаење за воено сложни операции а се бореа против една добро опремена и обучена војска, пред нивното современо оружје, сите подоцна во битките беа испокасапени, бидејќи сите тие беа подложени на неподносливи услови, но најмногу е тоа дека тие немаа минимални знаења и во ракувањето со оружјето.

РАЗВОЈ НА НАСТАНИТЕ ВО 1949

Последна акција за мобилизација на Македонците и надвор од границите на Грција: 09. 02. 1949 година

(Зарем овој чин не беше спротивен по меѓународните човечки права??).

На барање на Порфирогенис (член на Политбирото на КПГ), во Скопје беше примен во својство на делегација на КПГ и се одржа состанок со преставниците на НОФ и се бараше регрутирање на околу 300 нови борци за ДАГ од бегалците што беа избегани во Југославија, но не се реализира.

Прво оптимистичко сценарио на Захаријадис: се дава самоопределување на Ммакедонскиот народ. Значи, ни понуди визија за независна Македонија??!!

ДА ВИДИМЕ КАКО И ПРАЗНИТЕ ПАРОЛИ СЕ ДЕЛ ОД ВОЈНАТА

На 30-31 01 1949 година, одржан е петиот Пленум на ЦК на КПГ и на него е исфрлена паролата за “Независна и обединета македонска држава во рамките на Балканската федерација”. Поради тоа на 3.02.1949 година свикан е II-от Пленум на централниот совет на НОФ и се прокламирани нови принципи на НОФ, за иднината на Македонците под Грција.

ПОГАЗЕНИ ВЕТУВАЊА

На 7. 03. 1949 година ЦК на КПГ објави соопштение во кое се демантира одлуката на КПГ за заземениот став за македонското прашање на 5-от Пленум и ставовите на II-от Пленум на НОФ од 3.2.1949 година. Значи, историјата не учи дека ветувањата дадени во времето на војна не се секогаш тоа што требало да бидат.

Второ оптимистичко сценарио: се создава комунистичка партија на Македонците под Грција.

(СУПТИЛНА МАНИПУЛАЦИЈА СО МАКЕДОНСКИОТ ЧОВЕК И СО НЕГОВАТА ИСТОРИЈА.)

На 27. 03. 1949 година, свикан е основачки состанок од 163 комунисти, делегати на II-от конгрес на НОФ, на кој едногласно е решено да се формира комунистичка партија на Македонија од Егејскиот дел на Македонија, која би била засебна организација и дел од КПГ и би се викала КОЕМ (За овој настан, се велеше дека е најсветлата точка од грижата што ја водеше КПГ спрема нас Македонците, но да ја оставиме историјата да каже колку навистина беше и остана “светла”)

Но, да видиме како нашата историграфија го оцени тој настан: “Создавањето на КОЕМ беше своевидна тактика со крајна цел македонското национално прашање да се стане составен дел на антијугословенската ИБ кампања, да се предизвика прекин на сите духовни и политички врски меѓу Македонците од Вардарскиот и Егејскиот дел на Македонија создадени во борбата за национална и социјална слобода, дезориентација на национално-ослободителното движење на егејските Македонци и вклучување на македонскиот фактор во божемите причини за поразот на ДАГ”. (Види: вес. “Вечер” - Историската вистина не е дневна политика. Од 2 јули 1989 година, д-р Ристо Кирјазовски.)

Зарем, е тешко да се сфати, дека ние Македонците под Грција им станавме предмет за одмаздување во нивните идеолошки ставови на КПГ и КПЈ, но и државната политика на Грција и Југослвија.

На 4 април 1949 година во Вашингтон се потпиша конкретна согласност за оформување на НАТО, од владите на САД, Британија, Франција, канада, Италија, Португалија, Белгија, Холандија, Луксенбург, Исланд, Данска и Норвешка.

Значи, се работи за една знајајна согласност, со која Западноевропските држави ги ставија своите воени сили под рамковна контрола на американскиот Пентагон.

Владите на сите потписнички држави, паралелно со потпишаниот документ, посебно потпишаа и договори за воените обрски со САД, во кој се одредени условите за американската помош кон овие држави и соодветното наоружување на сите воени формации.

Така со создавање на НАТО, се заокружи едно прегрупирање на меѓународен план под водство на САД -, една таква прегрупација која го карактеризираше економското и политичкото ниво со “Трумановата доктрина” и со “Маршаловиот план”.

Оформувањето на НАТО, силно се одрази и на целокупната грчка положба во однос на Граѓанската војна.

ПРЕДЛОЗИТЕ НА КПСС КОЈА И ГИ УПАТИ НА КПГ ЗА ПРЕКИН НА БОРБАТА.

По создавањето на НАТО, се создаде и нова положба во регионот, а од таквата положба најмногу беше вознемирен Советскиот Сојуз, кој покажуваше дека работите се развиваат необично опасно за мирот, но и за народните ослободителни движења во капиталистичкиот свет, но и непомалку опасно и за народните демократски републики кои беа создадени во Европа по завршувањето на Втората светска војна. Посебно беше вознемирен - Советскиот Сојуз за балканските народни демократски земји - Албанија, и за Бугарија пред кои се јави посебна како рак - рана рана, со излегувањето на Југославија од социјалистичкиот лагер и претстоеше опасност од евентуална американска воена интервенција бидејќи тоа се условуваше и со Граѓанската војна во Грција.

За таа цел на 11 април 1949 година Никос Захаријадис, генерален секретар на КПГ беше повикан во Москва кеде што од советското раководство му беше наредено ДАГ да ја прекине оружената борба и да се повлече. Во Москва му беше речено дека работите се развиваат опасно за мирот, за народите и земјите со народна демократија и дека Советскиот Сојуз има информации дека Американците под мотивација на операциите против ДАГ, ќе ја нападнаат и ќе ја окупираат Албанија.

Советскиот Сојуз, поради прекилот на своите односи со Југославија, не ќе може да и помогне на Албанија. На Захаријадис строго му беше речено дека ДАГ не ќе може да добива помош, бидејќи на 1 мај 1949 година Албанија и Бугарија ќе ги затворат границите.

На седницата на ПБ на ЦК на КПГ е решено да се подготви план за повлекување на ДАГ.²⁸ По предлог на Захаријадис, на 20 април 1949 година, ПДВ одржа вонредна седница на која реши да се обрати со апел до Генералното собрание на ООН, до Светскиот конгрес на приврзаниците на мирот и до демократите во целиот свет. Со апелот, ПДВ побара од неведените меѓународни институции да посредуваат за едночесно демократско помирување во земјата и дека е готова за прекин на војната, штом ќе се обезбеди тој мир.

Захаријадис, на истата седница предложи да се направи еден неопходен преглед - список за снабдувањето со храна и со воени материјали барем за период од два месеци бидејќи требаше на 1 мај 1949 за се затворат границите со Албанија и со Бугарија.

Повлекувањето на ДАГ беше одложено, поради тоа што во тоа време Советскиот Сојуз преку Генералното собрание на ООН и во рамките на конференцијат за германскот прашање, поднесе предлог за мирољубиво решение на грчкото прашање. Предлогот на Советскиот Сојуз содржеше: опшата амнестија, слобдни паламентарни избори со учество на преставници на демократските кругови што раководат со народноослободителните движења и под контрола на големите сили, формирање комисија од големите сили за контрола на границите на Грција со северните држави.

Оваа акција за звршување на Граѓанската војна пропадна, бидејќи владите на САД, на Велика Британија и на Грција го одбија советскиот предлог и побараа безусловна капитулација на ДАГ.

²⁸ 1. Василис Бархиотас, односно втор човек од високото раководство на ДАГ, во својата.

КАКО Е ОДРЕДЕН ВИНОВНИКОТ ЗА ТРАГЕДИЈАТА?

(НОФ ПРОГЛАСЕНА ЗА АГЕНТУРСКА ОРГАНИЗАЦИЈА)

На 20 јули 1949 година по иницијатива на генералниот секретар на ЦК на КПГ, Никос Захаријадис се свика раководниот актив на Комунистичката оганозација на Егејска Македонија (КОЕМ). Состанокот беше одржн во пештерата меѓу селата Винени и Орово, Преспа.

На активот на КОЕМ присуствуваа Никос Захаријадис, Мичос Прцалидис и други функционери на КПГ и 45 членови и кандидати за членови на Главниот одбор на НОФ и политички и воени македонски старешини на ДАГ кои служеа на Подрачјето на Вичо.

На тој состанок, Никос Захаријадис го изнесе следниот став: НОФ е агентурска организација која ја попречуваше реализацијата на линијата на КПГ и со тоа му нанесе штети и непријатност на демократското движење во земјата. Во Егејска Македонија дејствуваа и уште имаат корени трите агентури: на ОЗНА, на ЈА и Колишевски, која ги контролира првите две агентури. Сите агенти на југословенските известителни служби даваа писмени обврски дека доследно ќе ги извршуваат агентурските работи... Партијата на КПГ сака да помогне и да ве спаси (им се обраќа на Македонците). Прекинете секаква врска со КПЈ и расчистите идеолошки со неа... Имаше еден период кога Македонците дејствуваа како фракција во КПГ во времето кога Тито сакаше да ја ограби Македонија до Солун. Кои од вас бевте испратени во Грција од КПЈ во функција на тој интерес, да го расчистите прашањето и сметките. Ако Тито ја приклучи македонија кон Југославија, тоа значи ја вклучува во империјализмот. Тоа треба да го расчистите. Тито од 1945 година испраќа агенти од ОЗНА и II-то Биро на ЈА, организирани во тројки.

Во времето кога Југославија беше во лагерот на народните републики, ги толерираше агентите на Тито во перспектива прашањето да го регулираме поинаку. Отвореното предавство не принудува да го расчистиме тоа прашање...

По Захаријадис во ист дух збориваше членот на ПБ на ЦК на КПГ Мичос Парцалидис. Тој меѓу другото, рече: “...Ми направи извонреден впечаток единството меѓу македонскиот и грчкиот народ во Вичо. Зошто? Како се успеа во тоа нешто? Со борбата што ја водеше Партијата, Грците и Македонците комунисти. Точно затоа што партијата се бореше да му помогне на македонскиот народ во неговата борба.

Не се потребни многу маки за да ги осуетиме обидите на таа реакционерска банда. Предавството на Тито има многу напредното. Сега кој нас тоа предавство се расчистува. Се создава шанса да прозбориме повторно. Нема да се најде другар што ќе пројави дилеме дали да се изјасни за Советскиот Сојуз, или за Југославија. На жалост раководството на НОФ тоа го нема расчистено. Има ниско идеолошко ниво...”

Захаријадис ултимативно побара од присутните да се произнесат или за револуција, или за контрареволуција. За Сталин или за Тито. Тие што ќе ја гласат Резолуцијата се добри ломунисти, револуционери и интерационалисти, а тие што нема да ја прифатат се контрареволуционери!

Ете, така се решаваше македонското прашање во Граѓанската војна со саможртвување; за Сталин, за Тито и за Захаријадис и за интересите на тугинците.

Последното катастрофално сценарио: по падот на фронтовската линија “Бичо”, осакатените борци кои влегоа во Албанија, сега се носат на последната најкрвава и катастрофална битка на Грамос.

На 10-14. 08. 1949 година, Владината војска под команда на генерал Ван Флит со, 60.000 војници, организирана во 6 дивизии од сите родови, 200 тенкови и блиндирани коли, околу 100 авиони од сите типови, почнаа офанзива против ДАГ на планината Вичо со која командуваше Мичос Вландас и располагаше со 9.863 борци и 40 топови. На 13-14 август ДАГ

беше поразена со загуби од 1.859 (мртви, ранети, исчезнати и заробени). Владината војска имаше само 256 мртви и 1.336 ранети. На 15-15 август единиците на ДАГ се повлекоа во Албанија, но во наредните денови беа префрлени околу 6.000 борци на ДАГ да ја продолжат борбата на Грамос. Во тие мигови беше исфрлена паролата дека: “Грамос ќе стане гробница на монархофашистите - Владината војска.”

На 24-29, 1949 година, Владината војска во ноќта на 29 спрема 30 август почна нов поход за конечно освојување на Грамос и за конечната ликвидација на ДАГ. Владината војска пак под команда на генерал Ван Флит и сега вкупните сили беа поголеми уште за три баталјони од оние што ги имаше во нападот за освојување на Вичо. На Грамос со главниот Штаб на ДАГ сега командуваше генерал Георгиос Вонтисиос - Гусиас, со околу 12.500 борци (6.000 кои беа префрлени од боиштата на Вичо, бидејќи досега Грамос го бранеа само околу 6.500 борци). Последните битки беа на 29 август и на 30 август се повлекоа во Албанија. Загубите на ДАГ: 922 мртви, 944 заробени и 650 потешко и полесно ранети и околу 400-450 доброволно се предале. Загубите на владината војска: 243 мртви и 1.452 ранети.

На 30. 08. 1949 година, со последните битки на Грамос Главниот штаб на ДАГ објави дека единиците на ДАГ се повлекуваат, бидејќи ја извршија предвидената задача. Се поставува прашањето: каква задача сме извршиле? И тоа беше крајот на ликвидацијата на ДАГ и сите единици влегоа во Албанија.

ПРЕКУ СИБИР ДО КАТРЗА

(Тоа го бараа комунистите на Грција, го спроведоа комунистите на СССР, а се радувааше неизмерно задоволна владата на Атина.)

Ете зошто историјата не треба да се премолчува, бидејќи потоа знае и да ни се одмаздува.

На 2-7 октомври 1949 година во логорот Бурели од страна на КПГ, беше организирана јавна осуда и ги прогласи за шпиони и предавници на револуцијата, 11 членови на раководството на НОФ, АФЖ и НОМС и тие поминаа низ Сибирските логори, обвинети без вина. Зошто? А сите ние борците на ДАГ, останавме во емиграција уште неколку години (еден дел останаа за вечно таму) придржувајќи се на паролата од КПГ: “МЕ ТО ОПЛО ПАРАПОДА!”

ВО ЕМИГРАЦИЈА И МАНИПУЛАЦИИТЕ СО МАКЕДОНЦИТЕ ОД СТРАН НА КПГ

Манипулацијата со Македонците не беше само кај возрасните - борците на ДАГ, туку и кај одземените деца. Само со една идеолошка цел: да се стави Македонецот од под Грција, против Македонецот од НРМ (м. з).

Види: Заклучениј од конференцијата на славомакедонските кадрови на КПГ (Главна се одобрени од ПБ на ЦК на КПГ во заседанието на 12-9-1951 година.)

Забелешка: “Пред неколку месеци стана конференција на 72 славомакедонски кадрови на КПГ. Конференцијата дискутира околу темата: “Движението на славомакедонците после отстапувањето од Вичо - Грамос и на вамо и нашире задачи.” И дојде од заклученијата што ги публикуваше по на долу. Овие заклученија главно се одобрени од ПБ на ЦК на КПГ.

Конференцијата определи еден привремен орган за работа во славомакедонците од 21 редовни и 9 кандидатни членови. Овој орган ќе реши да станат во дело решенијата на конференцијата. Истиот орган ќе превземе составувањето и разработувањето на статусот и програмата на организацијата “ИЛИНДЕН”.

1. Заклучение: “...Го осигурува борбеното единство на грци и славомакедонци за ослободувањето на Грција од американоанглиската окупација. Створува општ фронт против титовската фашистичка банда на Белград, кој што ги угнетува политички, економски, општествено, македонците од Вардарска

Македонија... (Видна е грубата национална грешка што се прави под диктат на КПГ со именувањето на Македонци од вардарскиот дел и со славوماкедоци со Македонците од егејскиот дел на Македонија).

Заклучение: "...НОФ што се основа пред април 1945 година. со титовска иницијатива, главно застава неспособен да ги исполни желагањата на славوماкедонскиот народ. НОФ се основа од Тито - Колишевски, од титородни елементи, авантуристички и непријателски кон демократското движење на Грција. Основателното и раководителното јадро беше составено од агенти на титовската банда од тип Митровски, Керамиджиев, Гоце, Раковски... со исклучителна цел да му услужи на интересите на титовската клика во Егејска Македонија, што беше расцеплението и ударот од внатре на народноослободителното движење на нашата страна, искористувањето на славوماкедонскиот вопрос во интерес на националистичките стремежи на белградската банда, присоединувањето на Егејска Македонија од Тито. Тука треба да истакнеме дека и англичаните пред декември 1944 година, благословуваа едно такво нешто, зашто претпочитаа да го земи Солун Тито од колку ЕЛАС... и т.н."

Заклучение: "...Борбеното воспитување на децата, треба да се базира врз политиката, што нацрта нашата партија со писмото на др. Захариадис до децата на домот "Папаригас". "Младите славوماкедонци ќе ја продолжат борбата заедно со грчките младинци и младинки во редовите на ЕПОН. Славوماкедонските жени ќе се борат рамо до рамо со грчките жени. Конференцијата предлага ликвидирање на КОЕМ. Славوماкедонците комунисти стануваат членови на КПГ..."

Дали децата беа одземени од оваа пеколна идеолошка пропаганда? НЕ! Еве што велат во месечното списање за македонските деца во гостоприемните страни на Н. Демократија "Македонче" бр 8 август 1952 година, стр. 12.

"...следи на македонски:

ДО ЦЕНТРАЛНИОТ СОВЕТ НА ОРГАНИЗАЦИЈАТА “ИЛИНДЕН”

Драги наши другари,

Со понерски искрени поздрави ве поздраваме ние здружените пионери грчиња и македончиња од Детскио Дом “Белоѓанис” во Н Република Унгарија.

Со голема радост приеми решенија на конгресо на новородената наша организација “ИЛИНДЕН”. Даваме чесната дума, да исполниме задачите што ни се постават од нашата национална организација. Братството и единството непрекидно ќе биди закалено во нас. Здружени со нашите братчиња – грчинјата ќе ги вложиме сети сили за да усвоиме знанијата и да се воспитаеме така што да станеме способни за ослободувањето на нашата татковина и изградбата на утрешнината НР Грција.

Со завршавањето на учебната година, со всестраната помош на нашите учители, печалиме да исполниме на п\$лно лозунго “Ниту еден ученик да не остане во истото отделение”. Даваме думата оти ќе ги вложиме сети наши сили да преминиме со добра отценка во по висшите одделења.

За пионерскио комитет на Д. Дом “Белоѓанис” 20/5/52 г.
Биоличкин Танас, Ристоски Коста
Начуловска Ристосиа, Георговски Јото

Ете, ова тажно финале, ни покажува дека како заврши политичката трагедија на НОФ и АФЖ и претставува едно чисто комунистичко ОДМАЗДОЉУБИЕ. Но, бидејќи најтешко е да се постави прашањето за сопственита одговорност, дури и по полавек, но зарем пак, навистина е можно да се премолчи; некој кој го довел до кланица еден народ мирно и без грижа на совеста и што уште полошо, тој паталец да се тера со аплаузи кон нив (КПГ и КПМ/КПЈ) и да им препишуваме национални заслуги. Токму тоа е вистинското проблематично прашање. И, ете зошто. Со оформувањето на НОФ, беше уште една голема, потврда, дека оформувањето од тугинците на такви организации и водачи на македонските народни движења, со

луѓе регрутирани од пазувите на институциите на пропагандите, се докажа дека тие ретко успеваат да ги одделат интересите од народните, најчесто и несвесно и тие стануваат жртви, служејќи на тугите интереси.

Ова со нас Македонците беше класичен пример во историјата и ни покажа, како се врзува еден народ (кој живее со своите исконски родољубиви сознања) за туѓи пропаганди и политики и до кој степен можат да планираат и разгорат националните страсти, и како може да се доживеат големи миграции до степен на геноцид.

Ова прашање, половина век си го поставува секој изгонен човек (но, не матичната историја, не институциите на Македонија, прашањето се затвара во секторската “Историја за Егејците”).

Имено, зарем навистина беше потребно да се војува толку години со загуби на толку жртви, разорувања и искоренувања на Македонците.

Зарем ние Македонците не ќе постигневме повеќе без влегување во таква војна?

Преглед:

ХРОНОЛОГИЈА НА ПОВАЖНИТЕ НАСТАНИ ВО 1949 ГОДИНА

Датум	Опис на настаните или документ
30-31.01.1949	Одржан е петиот Пленум на ЦК на КПГ и на него е исфрлена паролата за “Независна и обединета македонска држава во рамките на Балканската федерација”. Поради тоа на 3.02.1949 година свикан е II-от Пленум на централниот совет на НОФ и се прокламирани нови принципи на НОФ, за иднината на Македонците под Грција.

- 09.02.1949 На барање на Порфирогенис (член на Политбирото на КПГ), во Скопје беше примен во својство на делегација на КПГ и се одржа состанок со преставниците на НОФ и се бараше регрутирање на околу 300 нови борци за ДАГ од бегалците што беа избегани во Југославија, но не се реализира.
- 07.03.1949 ЦК на КПГ објави соопштение во кое се демантира одлуката на КПГ за заземениот став за македонското прашање на 5-от Пленум и ставовите на II-от Пленум на НОФ од 3.2.1949 година.
- 27.03.1949 Свикан е основачки состанок од 163 комунисти, делегати на II-от конгрес на НОФ, на кој едногласно е решено да се формира комунистичка партија на Македонија од Егејскиот дел на Македонија, која би била засебна организација и дел од КПГ и би се викала КОЕМ (За овој настан, се велеше дека е најсветлата точка од грижата што ја водеше КПГ спрема нас Македонците, но да ја оставиме историјата да каже колку навистина беше и остана “светла”).
- 16.06.1949 Извршниот одбор на АФЖ на жените Македонки од Е. Македонија усвои резолуција за активирање на жените Македонки во одбрана на фронтовската линија Вичо.
- 10-14.08.1949 Владината војска под команда на генерал Ван Флит со, 60.000 војници, организирана во 6 дивизии од сите

родови, 200 тенкови и блиндирани коли, околу 100 авиони од сите типови, почнаа офанзива против ДАГ на планината Вичо со која командуваше Мичос Вландас и располагаше со 9.863 борци и 40 топови. На 13-14 август ДАГ беше поразена со загуби од 1.859 (мртви, ранети, исчезнати и заробени). Владината војска имаше само 256 мртви и 1.336 ранети. На 15-15 август единиците на ДАГ се повлекоа во Албанија, но во наредните денови беа префрлени околу 6.000 борци на ДАГ да ја продолжат борбата на Грамос. Во тие мигови беше исфрлена паролата дека: “Грамос ќе стане гробница на монархофашистите-Владината војска”.

24-29.08.1949 Владината војска во ноќта на 29 спрема 30 август почна нов поход за конечно освојување на Грамос и за конечната ликвидација на ДАГ. Владината војска пак под команда на генерал Ван Флит и сега вкупните сили беа поголеми уште за три баталјони од оние што ги имаше во нападот за освојување на Вичо. На Грамос со главниот Штаб на ДАГ сега командуваше генерал Георгиос Вонтисиос - Гусиас, со околу 12.500 борци (6.000 кои беа префрлени од боиштата на Вичо, бидејќи досега Грамос го бранеа само околу 6.500 борци). Последните битки беа на 29 август и на 30 август се повлекоа во Албанија. Загубите на ДАГ: 922 мртви, 944 заробени и 650 потешко и полесно ранети и околу 400-450 доброволно се предаде. Загубите на владината војска: 243 мртви и 1.452 ранети.

- 30.08.1949 Со последните битки на Грамос Главниот штаб на ДАГ објави дека единиците на ДАГ се повлекуваат, бидејќи ја извршија предвидената задача. Се поставува прашањето: каква задача сме извршиле? И тоа беше крајот на ликвидацијата на ДАГ и сите единици влегоа во Албанија.
- 07.10.1949 На 2 октомври 1949 година во логорот Бурели од страна на КПГ, беше организирана јавна осуда и ги прогласи за шпиони и предавници на револуцијата, 11 членови на раководството на НОФ, АФЖ и НОМС и тие поминаа низ Сибирските логори, обвинети без вина, а сите ние борците на ДАГ, останавме во емиграција уште неколку години (еден дел останаа за вечно таму) придржувајќи се на паролата од КПГ: “МЕ ТО ОПЛО ПАРАПОДА!”
- 16.09.1950 Лидерот на левите либерали во Грција, Јоанис Софијанопулос и бивши министер за надворешни работи на Грција во една дебата во грчкиот парламент од септември 1950 (Види: “Димократикос типос” од 16.09.1950) признава дека “во Грција постои македонско малцинство, но дека според меѓународното право тоа малцинство не постои и не може да претендира на никаква заштита, бидејќи не се покажало лојално спрема државата во која живее”, имајќи го предвид (на мисла) неговото масовно учество во Граѓанската војна во годините 1945 - 1949 година.

05.11.1988

Во Солун, генералниот секретар на КПГ, Харилаос Флоракис на новинарот на весникот “Месимврени” му изјави: “Во оваа пригода, сакам да кажам, дека за нас, за нашата Партија, “Македонско” малцинство во Грција нема и ниту има “Македонско прашање” не постои! (Види: Герги и. Минтси 1991/141 и “Вечер”, од 5 ноември 1988 година, с. 9). Овие беа последните зборови од некогашниот наш (се разбира и на оние наши соборци кои се вратија заедно со него како “Грци по род”) командант на ДАГ, сега ген. Секретар на КПГ, за нас Македонците од испишаната црна страница од ЦРВЕНАТА КНИШКА.

И се раѓа прашањето: Зарем можеме ние Македонците, таквата состојба и нереалност да ја нарекуваме Граѓанската војна, револуција и продолжување на славниот Илинден?

На крај, на место ЕПИЛОГ, составениот ХОДОГРАМ од аргументи и факти, јасно се гледа конечниот исход на настаните, низ кои минал македонскиот воин низ историјата на ДАГ и како го доживеа геноцидот.

Можеби сето ова за нас Македонците, го објаснува чинот за кој старите Латини рекле (дефинирале) дека “Во одредени времиња, постојат состојби на трошење на националната енергија, од кои нациот има најмала корист!”

КАКВИ БЕА КОНЕЧНО ВОЕНИТЕ СИЛИ НА НАЦИОНАЛНАТА АРМИЈА (НА АТИНСКАТА ВЛАДА) И НА ДАГ ВО ПЕРИОДОТ НА ГРАЃАНСКАТА ВОЈНА ВО 1949

Во мај 1949 година Главниот штаб на Националната Армија тргна во подготовка за воена експедиција против ДАГ, под кодексот на името “Пирсос”.

Бројноста и воена структура на воените формациони сили на националната армија во тоа време беше следниот:

150. 000 редовни војници,
50. 000 сили на националната одбрана,
25. 000 жандармериски сили,
7. 500 полиција,
50. 000 специјални единици,
14. 300 во морнарицата,
7. 500 во авијацијата.

Значи збирот на воените сили на атинскиот режим е нешто повеќе од 300. 000, а воените сили на ДАГ двај броеа не повеќе од 25. 000 војници.

Ете што ни потврдуваат следните извори:

Тасос Вурнас, стр. 159-160; есента во 1948 година воените сили на ДАГ имаа околу 18.000 борци;

2. Василис Барциотас, како втор човек на ДАГ, пишува дека до крајот на 1949 година, силите на ДАГ имаа достигнато до 30.000 борци;

3. “Неос козмос”, од 1950 година, стр. 624, 637; пишува дека вкупната бројка на силите на ДАГ во 1948-1949 година достигна до 25.000 борци;

Но, треба да се забележи, дека постој и уште еден битен извор: Спрема искажувањата на генерал Маркос: “До 1947 година од 90% борците на ДАГ биле НАСИЛНО МОБИЛИЗИРАНИ, а

после овој датум нема потврдувања дека се јавувале како доброволци во редовите на ДАГ, низ текот на Граѓанската војна.

ПРЕД ЕДНА ТАКВА ОПРЕМЕНА И МНОГУБРОЈНА АРМИЈА, партизаните на ДАГ, не беа во состојба да дадат отпор и на 28-30 август остапија во Албанија.

На 30 септември Иоанидис Јанис службено, побарал од Сталин да му се дадат на КПГ, односно ДАГ две бази и тоа една во Бугарија и другата во Албанија. Сталин не ја прифати за Албанија.”

ФАКТИ: По ликвидацијата на ДАГ и проблемот за враќањ на Македонците и одземените деца.(во педесетите гони во емиграцијата)

(Единасете барања (прашања) на борците на ДАГ)

“Овие барања (прашања) од борците и високи офицери до генерали на ДАГ, кои бараат директно објаснување од генералниот секретар на КПГ Никос ЗАХАРИЈАДИС, ја покажуваат и самата криза во раководството на КПГ од 1943-1954. Тие прашања се:

1. Да им објасни (Захаријадис) на комунистите - членовите на КПГ, зошто им дал проштално писмо (не го обвини раководството на КПГ за дејноста (активностите) за време на германската окупација.
2. Зошто политички го ликвидира, со последователна умисла да го ликвидира и физички водачот и воениот командант на ЕЛАС, Арис, кој ако беше жив, и што е природно дека ќе беше и вожд на ДАГ.
3. Да објасни (Захаријадис) зошто даваше упатства на Иоанидис и Русос, кои во Белград беа преставници на раководството на КПГ близу до Тито и ја раководеа Организацијата во БУЛКЕС со најстроги мерки спрема борците кои покушаваа да ги критикуваат лошите потези и грешки што ги правеше КПГ за време на германската окупација а поради таквите критики се случуја неколку убиства на искрени борци.
4. Да објасни на сите комунисти, зошто го испрати (С.) во Булкес во 1948 година да го убие со секира(по начин на Сталинистичките методи, слични на убиството на Троцки.) Михали Бектасиди, секретар на Ц. О. Дали тоа го сторил, заради тоа што “Знаел многу работи” и за да не излезат на видело, реши да му ја затвори устата за вечно.

5. Требаше одамна да го “Исфрли” од П. Б и ЦК на КПГ, интелектуално-сиромашниот Гусја, од кој стенкаше целата ДАГ.
6. Да објасни, зошто даде наредба командантот на 670 армиска единица Гусја, за да се стрелат едни од најдобрите офицери на ДАГ, како што беа Гианулис и Георгијадис.
7. Да објасни, зошто лично, тој Захаријадис во 1946 година не излезе заедно со еден состав на офицери специјалисти за воени прашања и да го состави главниот штаб на ДАГ од способни луѓе, за да бидат во состојба да ја раководат таа тешка војна, а сега се му товари на Маркос.
8. Да објасни, каква одговорност чувствува за грешките што многу се доцнеше со почнувањето на вооружената борба.
9. Да си ја превземе одговорноста за не обезбедувањето на воените резерви на ДАГ, која комонента беше и база за вооружената борба.
10. Зошто им даваше упатства на сите самостојни офицери на ЕЛАС, подобро да одат во затвор, отколку во ДАГ, тоа исто го стори и со Воениот командант Сарафис.
11. Ставот во 1949 година за “Независна Македонија до издвојување од Грција”.

Последното прашање ни покажува дека и самите соборци Грци (од обичен војник до комунисти, м. з.) дека длабоко во свста ни најмалку не се бореа за да ние оствариме нешто од програмата на НОФ и АФЖ. Но и ниту пројавија некаква грижа за нашето враќање.

Какви се оценките на современата грчка историографија и дали зборуваат нешто за нас Македонците? Како што се вели во нашата историографија дека во Граѓанската војна сме преставувале воено-политички фактор.

Современата грчка историографија (историографи од страна на лево ориентираните, поранешни членови на КПГ) во последните години ги даде следните историски оценки за Граѓанската војна (1945-1949) и повеќето автори ги дефинираа како: “Грешки на воената борба на ДАГ”:

Погрешни беа проценките што ги направи КПГ за: политичката положба на Грција во периодот на време (1945 - 1949), за воените сили и ресурси со кои располагаше противникот-владата на Грција, за политичкото расположение на грчкиот народ по судирот во Атина и поразот на левите сили во декември 1944 година.

Политичка грешка е со неучеството на изборите на 31. 3. 1946 година.

Раководството на КПГ, не ја процени и не ја зеде во предвид меѓународната положба на Грција и фактор “американски империјализам”

Во структурата на ДАГ, раководството на КПГ се потпре исклучиво само на селаните што е и факт дека целиот (главен) товар на ДАГ, го понесоа селаните. Раководството на КПГ, силите на работничката класа, авангардните сили беа препуштени во рацете на грозоморниот терор на противникот. Многу членови на КПГ, бараа да излезат во планина и да влезат во редовите на ДАГ, но КО (комунистичките организации) во градовите не им дозволуваа и поред тоа што знаеа дека ќе ги фатат и ќе бидат испратени на островите или убиени. Околу 80 илјади борци беа затворени во затвори и малтретирани, а од големата туртура, многу подлегнуваа и се откажуваа од членството во КПГ.

Раководството на КПГ, ја оформија ДАГ, без да ги решат воените резерви.

КПГ ја оформи Привремената влада во планина, но не успеа ниту пред социјалистичките земји да ја признаат, а комо ли некоја од западните земји да ја признае.

Непростиви се грешките, на КПГ на чело со Захаријадис, а тоа е изборот на високи воени-политички и партиски функции, како што беа избрани: Маркос (тунски работник), Гусиас (селски чевлар), Вландас (писар од среден ранг), Иоанидис(прислужник во општина), Русос и други, па дури и во ПБ на КПГ.

Поред малите и големи грешки на военополитичкото раководство на ДАГ, селаните и сите што се бореа дадоа значни и победоносни борби и напишаа нови страници во историјата на борбите на грчкиот народ.

Ете така завршува со оценките современата историографијата на Грција.

ПО ЛИКВИДАЦИЈАТА НА ДАГ И ПРОБЛЕМОТ ЗА
ВРАЌАЊЕ НА МАКЕДОНЦИТЕ “ДОМА”.

НЕМА ПОВРАТЕН БИЛЕТ ЗА ТИЕ ШТО НЕ СЕ “ГРЦИ ПО
РОД”. ЗОШТО?! НИ КОМУНИСТИТЕ НЕ НЕ
ПОДРЖУВААТ... ПО ОВА МАКЕДОНЦИТЕ ОСТАНА ПО
СВЕТОТ ВО НОВ ЖИВОТ, НО БЕЗ МАКЕДОНСКА
ТРАДИЦИЈА...

Лидерот на левите либерали во Грција, Јоанис Софијанопулос и бивши министер за надворешни работи на Грција во една дебата во грчкиот парламент од септември 1950 (Види: “Димократикос типос” од 16.09.1950) признава дека “Во Грција постои македонско малцинство, но дека според меѓународното право тоа малцинство не постои и не може да претендира на никаква заштита, бидејќи не се покажало лојално спрема државата во која живее”, имајќи го предвид (на мисла) неговото масовно учество во Граѓанската војна во годините 1945 - 1949 година.

Во јануари 1979 година, кога во грчкиот парламент, ветеранот и угледниот Илија Илиу го постави прашањето зошто се прави

дискриминција при репатрирањето на политичките бегалци Словеномакедонци, министерот К. Стефанопулос, револтирано одговори: “Не се согласувам дека постојат Славомакедонци, не верувам дека постои прашање околу составот на населението...” Веднаш потоа реагираше органот на демократската левица “Авги”, кој меѓу другото напиша: “Сфаќањата на националниот раздор и исклучувањето на целото население од една одредена област е нешто што претставува и варварска навреда и презир на уставната прокламација за рамноправност на сите грчки државјани.” А тоа се однесува за словеномакедонците политички емигранти, за кои Стефанопулос отворено изјави: “Тие луѓе не ги сакаме и не им дозволуваме да се вратат во Грција...” “Во тоа признание, продолжува весникот, препознаваме едно неприфатливо и срамно прогонување на еден дел од населението, што потсетува на најмрачниот период од историјата. Имено, кога Словеномакедонците ги повикуваат во војска, кога им наплатуваат данок и воопшто, кога тие ги исполнуваат своите обврски, што произлегува од нивниот статус на грчки државјани, се добри, а кога бараат да бидат репатрирани, тие се непожелни...” (Н. М 30 август 1992 година.)

Тиражниот грчки весник “Катемерини” од март 1977 година информирајќи за иницијативата на европскиот парламент за евидентирање на малцинствата во Европа и за нивните културни права ги спомнува и извештаите на Фон Стаутфенберг и Куперс, во кои се вели дека во грција постојат 5 малцинства, меѓу кои и македонското, дека во таа земја се зборува, освен на официјалниот уште на 4 други јазици: турскиот, албанскиот, влашкиот и македонскиот. Од сите грчки пратеници единствено независниот пратеник Филинис имаше храброст да потврди дека во Грција навистина живеат сите наведени малцинства.

Во Солун, генералниот секретар на КППГ, Харилаос Флоракис на новинарот на весникот “Месимврени” му изјави: “Во оваа пригода, сакам да кажам, дека за нас, за нашата Партија, “Македонско” малцинство во Грција нема и ниту има

“Македонско прашње” не постои!” (Види: Георги И. Минтси 1991/141 и “Вечер”, од 5 ноември 1988 година, с. 9). Овие беа последните зборови од некогашниот наш (се разбира и на оние наши соборци кои се вратија заедно со него како “Грци по род”) командант на ДАГ, сега ген. Секретар на КПГ, за нас Македонците од испишаната црна страница од ЦРВЕНАТА КНИШКА.

Аку навистина, Граѓанската војна за некого беше трагична, за нас Македонците беше геноцидна. Еве зошто:

Збирните загуби во човечка сила и состојбата со луѓето по војната беше следната.

50. 000 мртви,
40. 000 политички затвореници,
60. 000 политички прогонети (бегалци и војници на ДАГ).

Понатака се вели:

“Состојбата со политичките прогонети и понатака треба да се истражува. Од овие политички бегалци до почетокот на 1990 година се вратија околу 45. 000. Но, сеуште и ден-денес постојат политички-психолошки и општествени недоразбирања од тој воен судир во Граѓанската војна.”

Но, токму тука се крие нашата трагедија. Ако, како што тврди нашата историографија, дека ние Македонците сме учествувале во ресурсите на ДАГ (Граѓанската војна) со 50 - 60%, тогаш од горните показатели зарем не сме ние Македонците, што не оставија по светот?

Но треба да се додаде и бројка од 20. 000 - 28. 000 одземени деца.

Зошто ние Македонците по потекло од Македонија под Грција сме осудени на вечна неправда?

За нас Македонците, не само од Грците рековме: Збогум реден крај. Но, за овој изминат период се покажа дека многу

убедително, можеме да кажеме: Збогум илузио, дека
македонската држава е гаранција за Македонците под Грција!!

СООЧУВАЊЕ СО МИНАТОТО

(СИНДРОМ НА ЛАЖНО СЕЌАВАЊЕ ВО СЛУЖБА НА ИДЕОЛОШКО РОБУВАЊЕ)

Војната ги изобличува разумните и емоционалните статуси на секој нормален човек. На луѓето им го разорува психичкиот живот, но децата ја доживуваат најболно. Децата како и возрасните, понекогаш се чувствуваат несреќни, иаку средината им дава “се што им треба”.

И кога им дава “се што им треба” не им го дава она што останало во поранешната средина, во интимната атмосфера на нивниот дом, воздивот и духот на родното место. Децата, со влегувањето светот на новата средина, нужно, брзо или побавно спознаваат дека тоа не е нивниот свет, дека тие и во новата средина, сепак се само странци, бегалци и страдалници. Во новата средина не можат да го имаат она што покрај исхраната и спиењето им е мајпотребно: нескриена љубов, разбирање и емотивно соучествување во нивниот специфичен детски свет. Сеќавањето на поранешните доживувања на љубов, се почести во компарација со доживувањата на сегашните грижи на другите за нив е се посилно. Вистината или идеализираната слика на поранешниот живот, во допирот со перцепцијата на новата стварност, раѓа во интимниот детски свет лесни или потешки емотивни нарушувања: немир, тегоби, затвореност, депресија. Во основа на овие и слични индикатори на детското неприспособување, секогаш е во свесен или несвесен вид, дадена содржина на детските доживувања на разни грозоти на валканата и геноцидна Граѓанска војна. Тие, стално се потрага по човековото “ЈАС”. Прават обиди да се најдат со оние, со кои ја преживеаја таквата несреќа.

Значи, и по полавек, постои таа историска измама која се уште може да живее во нашиот народ кој навистина во минатото (50) години забележа толку длабока историска стагнација, искрено речено тотален заборав на злото. Но, долгото талкање и престојување, живејќи во разни системи (македонското дете, духовно насилно хранејќи се на релациите: фашизам-антифашизам, капитализам-комунизам. Од денешна

перспектива, фаќизам и комунизам се утврдиле во варијанции на еден ист квалитет на тоталитаризам), се јави силна желба за разни средби. Како најмасовна беше до сега т. н. “Деца бегалци од Егејска Македонија” во 1988 година.

Но, прво да видиме, по половина век, под какви атрибутипоими се легитимираме како политички или граѓански субјекти и дали го кренавме гласот пред светот, и зошто само ние Македонците сме испратени по светот со билет во еден правец. Како и зошто го изгубивме родното татково огниште?

1. ЕГЗОДУС - дали тоа е соодветен збор за ова категорија на тогашните деца? Сигурно, не. Ете, зошто не, затоа што тие тогаш беа деца, со неоформена зрелост и немаа никакви обмислени мотиви за напуштање на татковата земја, туку тие беа насила одземени (од две страни: од едната тоа го правеше владината политика на Атина, а од другата комунистичкиот режим) и беа носени во прифатилишта со политичка цел. Тие деца не беа во никаков конфликт па да наумат некаков ЕГЗОДУС и што е најбитно, не беа водени ниту од родители, ниту од најблиските, па затоа и не припаѓаат во многу експлоатираниот збор-споменуваниот ЕГЗОДУС. Но, треба еднаш за секогаш да се знае, дека во годините на Граѓанската; војна посебно нашите селани од Леринско, Костурско и Воденско, немаа намери за мотивиран ЕГЗОДУС, туку се работи за обмислено етничко чистење на еден долгогодишен процес, потикнуван со перфидни методи кои имаа и имаат далекусежни импликации за разнебитување на македонската нација. Акцијата за одземање и иселување на децата, спаѓа во моделот: на чисто планираните миграциони изместувања на македонскиот народ и за дефинитивно погрчување на ново усвоен простор (1913) во Грција.

2. БЕГАЛЕЦ - оваа категорија на луѓе е измислена и доста експлоатирана во историографијата, со цел да се минимизираат и замаглат обмислените зафати што ги имаа тугинците спрема македонскиот народ под Грција. Верувам, дека на секој учесник во Граѓанската војна му е познат режимот на комунистите што ја претставуваа Привремената влада и единиците на ДАГ. До колку беше фатен бегалец, беше осудуван и стрелан како

дезертер, дури и тоа се служуваше и со мајките на одземените деца, бидејќи и тие мобилизирани во единиците на ДАГ или на работа на фортификациите. Според тоа, ете зошто и тие не припаѓаат на оваа категорија и ниту беа способни тие деца за размислување на некакво бегство од татковото огниште и мајкината преградка. Со мал број исклучок имаше обмислено бегање, на неколку семејства и тоа само од селата што граничеа со СФРЈ, односно со Република Макеонија.

Што покажаа овие средби. Тоа беа денови исполнети со спомени; на распламени темни чувства, јад, тага, маки, страдања, немири, шепоти, разочарувања, гризења, јанси и изобилство од проблесок на знаци и емоции и можеби на некаква надеж (карактеристично за нас Макеонците). А, духот (националниот) пак во сенка на дневната политика.

По полавек, да се очекуваше нешто повеќе од тие тогашни деца, кои сега живеат во туѓина, во туѓи средини, и дека решително ќе имаме разбирање за враќање на татковите огништа и татковината или нешто повеќе беше и останува чиста илузија.

КАКВИ СЕ ДОСЕГАШНИТЕ ОЦЕНКИ НА НАШИТЕ ИСТОРИГРАФИ ЗА ДЕЈНОСТА НА НОФ И ГРАЃАНСКАТА ВОЈНА

Кога некој нешто пишува, тоа го прави со одредена цел: некому да упати порака, или пак, општо, од пишувањето да се извлече поука. Пораките и поуките понекогаш се извлекуваат и преку книжевната форма - парабола.

За правда, треба да се каже дека ќе дознаеме многу вистини, но има и заблуди од кои се раѓаат многу неразумности. Да ги проследиме текстовите кои ни презентираат грст историска меморија.

1. Народноослободителниот фронт и другите организации на Македонците од Егејска Македонија (1945-1949), д-р Ристо Кирјазовски:

Авторот вели: “Главната поента ја насочив кон организацијата НОФ како главен раководител на македонското национално ослободително движење, настојував, во трудов, документирано и автентично да ги изнесам многу сложените настани и да дадам аргументирани оценки”.

Во истата книга (стр.338) се цитира од “Нова Македонка”, од 1 април 1948 година: “НОФ и АФЖ имаат историска важност на денешниот ден и наложува на македонскиот народ, да стапи масовно во редовите на ДАГ, зашто само оружената борба и гарантира слобода и живот!”

Но, тука се поставува прашањето: Кога се знае дека НОФ и АФЖ во тој период немаа ниту политичка, ниту воена власт и не претставуваа никаков фактор тогаш за кого го повикуваа македонскиот народ!? Зар не знае овој историчар, дека за победоносен исход на таа борба, недостигаа најелементарни внатрешни и надворешни услови. И уште нешто “заборава” да каже; за најбитните настани што и дадоа повод и покрите, токму овие организации на грчката десница да го припрема терористичкиот поход како средство за пресметка со нас Македонците. Зар не знае дека покрај КПГ и КПЈ/КПМ, со

својата акција во егејскиот дел на Македонија во април 1945 година придонесоа за таквиот развој на настаните и им дадоа мотив на атинскиот режим да примени репресивна политика со катастрофални последици за нас Македонците. Зар не знае дека македонското население споредено со грчкото осуммилионско население беше за повеќе од 20 пати повеќе во редовите на ДАГ турнато преку идеолошката пропаганда и мобилизирано од 14 до 56 години да учествува масовно, не по негова желба туку под паролата: “Ако не си со нас, ти си против нас.”

На крај, овој историчар, треба еднаш да свати дека за нас Македонците Граѓанската војна, не само што не беше револуција и продолжување на Илинденските слободарски традиции, туку беше нереална, фатална во која доживеавме национален пораз. Таа вооружена борба беше фатална не само за нас Македонците туку и за грчкиот народ.

2. “Паскал Митревски и неговото време” (1912-1978), Скопје, 1992, од Ташко Мамуровски.

“...Веста за создавањето на организацијата НОФ (ЦЕЛИТЕ И ЗАДАЧИТЕ НА НОФ) беше примена со голема радост и оптимизам од страна на Македонците од егејскиот дел на Македонија. Македонскиот народ во организацијата НОФ гледаше како на продолжувач на илинденските традиции, кој ќе се бори за неговиот национален спас и опстанок.” (Види: Стр. 57).

Се поставува прашањето: Зарем можеме ние Македонците, таквата состојба и реалност да ја нарекуваме дека била справедлива Граѓанската војна, револуција и продолжување на славниот Илинден?

Значи, пола век да се чита историја од вејкоповсци и тоа од врвните македонски институции (III) и да молчине е повеќе од грев! И што е најстрашно, продолжуваат да ни ја пишуваат историјата и да не условуваат да им ја читаме?! Боже, Боже!

По организирањето во НОФ, АФЖ и НОМС, ние Македонците требаше да сфатиме дека Македонија под Грција веќе нема да

биде онаква (компактна) како што била (а тоа се однесува и на целокупниот македонски народ и етничкиот простор) и дека веќе не ќе сме сами стопани на прадедовата куќа. Токму во тоа успееја Грците.

Како и зошто се јавува овој синдром на лажно сеќавање?

Граѓанската војна, ако историски ја цениме, дека беше продолжување на Илинден и Револуција, само очајник тоа не може да го види; дека тоа беше само национална катастрофа на Македонците.

Нашата политичка и национална улога на (НОФ) во Граѓанската војна, тугинците ја сведоа само на: ТРИУМ НА “ТАНЦУВАЧИ ВО МРАКОТ.”

Но проблемот е во нас Македонците, што без чувство за историска димензија не може(в)ме да ја разбереме неправдата. Се покажа дека ние Македонците не се мачиме со такви историски прашања или со долгорочна стратегија како да не ги напуштевме родните огништа. Ние и до ден-денес ги подржуваме стратезите што допринесоа за нашиот геноцид и не можеме да сфатиме дека намерите им беа; на Грција и на тогашната Југославија дека посакуваа да си ги разрешат малцинските прашања и ништо повеќе.

Ете, наместо “научна” полемика да се води со овој “историограф”, најдобро е, одговорот ќе го добиеме ако прочитаеме само еден мал дел од ставот на генерал Маркос:

Од секојдневните заповеди на маркосовата војска на 25. 03. 48).

“ДАГ - Демократската армија на Грција е народна армија, која ја продолжува борбата на останиците (ајдуштвото) во 1821 година на Колокотрони и на Карајскаки, и на националниот отпор во 1940-45 година а сега ДАГ ги продолжува и втемелува најоригиналните народни и национални придобивки на 1821 година, народно патриотската решеност и со најголеми желби и решеност да се победи и да се добие слободата на нашиот народ. ДАГ е армија на нашиот народ за национална и

независна народна демократија”. Види: Книга, “Димократикос стратос”, том 1. (јануари-декември) Ризоспастис, Атина 1996 година.

Зборот револуција, токму во тие години веќе беше истрошен, а таквите “стручни” и “аналитички” историографски текстови по којзнае којпат само ја потврдуваат историската здодевна “вистина” дека НОФ и АФЖ и нивните работодавци (КПМ/КПЈ и КПГ) се во право, а другите обични смртници се за никаде! Таквите писанија вријат со ментални вируси што и сега уште ја шириат заразата меѓу обичните напатени луѓе до степен на епидемија и со невидено портретирање (просополатрија), да направат лик преку кого идентификуваа еден цел народ, а не можат да сфатат дека во тие години (1945-1949) НОФ и АФЖ, се наоѓаа во најтешката идеолошка вртелешка и поред желите, рољите ги играа спрема работодавците.

Сега многу нешта се изменија, познати се многу елементи на трагедијата, но не треба да зборуваме, дека уште има живи учесници на ДАГ, кои од самите Грци беа пофалувани за херојската борба. Никогаш не се слушна од воените и политичките стратегии дека ги анализирале сите петна на погубената политичко-воена тактика, туку нашата судбина се виде кога не однесоа во Ташкент и не оставија и уште толку мајки со црни шамии и илјадници деца, откорнати од своите огништа, ги оставија низ Европа, без чувство на морал за да не вратат и да не престават пред грчката држава онакви какви што не признаа во времето на Граѓанската војна. Такво нешто во светот да си ги остават своите соборци и сограѓани на иста држава, не е сторено; ни од никоја армија - ни Комунистичката партија, тоа го стори само КПГ и генералот Маркос (Колонист од Средна Азија, грк по род). Тој, кога се врати во Грција, на Атинскиот аеродром го дочека началникот на Генералштабот на воените сили на Грција за време на Граѓанската војна и од се срце прегрнаа. И пак ќе повторам: на прашањето од една новинарка од неделникот “Епикера”. Во што беше смислата на неговата борба, Маркос одговорил: “Смислата беше во тоа што ги протеравме Слатомакедонците од северните краевина

Грција. Македонија, да остане грчка”. Види “Нова Македонија”, 25.02.1992. Ете зошто се бореше генералот Маркос, доселеник како колонист - маџир, во 1927 година, а ние од него се надевавме дека Синдрофос (другарот) Маркос ќе ни го реши македонското прашање.

Значи, со ова што вели Маркос, во Граѓанската војна ние Македонците се боревме за да ја изгубиме Македонија под Грција!??

Ете, пак Маркос да ни ја каже вистината, на кого му ги доверивме (дадовме) и душите и телата и се што беше македонско. Ете и по половина век, останува на нас Македонците да ја прифатиме таа вистина и да престанеме со славопојките спрема КППГ, КППМ/КППЈ, со мудрата изрека: “Да не ја сечеме гранката. Така, 50 години ги воспитуваме младите преку напишаната секторската историја за Егејците.

Но, се поставува прашањето: дали ние Македонците, (како што го сторија многу народи) и по овие 50 години направивме разделба со илузиите? Не!

3. “Нови научни сознанија за егзодусот на децата од Егејскиот дел на Македонија”.

(Од тркалезната маса, одржана на 25, 26 и 27 јули 1993 година во Домот на АРМ).

Види: објавени реферати во весникот “Незаборав” 14 мај 1994 година, стр. 4.

А/ “ПАРЧОСУВАЊЕ НА ПРАНГИТЕ”, од Евдокија Фотева-Вера.

“...Која беше организацијата која се согласи за згрижување и понатамошното школување на децата од Егејска Македонија?

НОФ беше македонска национална организација после Илинден, која ја прифати македонскиот народ, заедно со женската АФЖ и младинската НОМС, кои го организираа

македонскиот народ во еден сенароден фронт, убеден дека овој пат ќе биде национално и социјално ослободен. Но и тогаш како и во поранешните востанија, нашата судбина ја кроеја други. НОФ, АФЖ и НОМС беа вашите татковци и мајки, вашите поголеми браќа и сестри, тие навистина беа загриени за вашата судбина и иднина...

Познато е дека акцијата за згрижување на децата беше организирана масовно во секое село и во присуство на сите жители. Беа одредени мајки - негователки и учители, кои даваа заклетва пред родителите, пред месните НОО, пред организацијата НОФ, дека за децата ќе се грижат како родени мајки, бидејќи нив им беше доверена судбината на децата кои беа на возраст од една до четирнаесет години.

Нашите мајки ги доверија своите деца на мајките - негователки и се делеа од нив во името на животот и слободата, за една поправедна иднина. Само да се погледнат тогашните изјави на мајките во тогашните списанија и ќе се уверите во тоа.”

Но, ако тргнеме во потрага по вистината. Се поставува прашањето: дали ние Македонците треба да бараме, дека е виновен некој друг за овој организиран миграционен процес, во кој ние самите соработувавме беспрекорно??!!

Како да се премолчи, деградирањето на македонската мајка и по налог на партијата назначување “мајка” на посекои 20 деца т. н. “омадархиса”, а зошто не била назначена со име, на македонски јазик. Тоа што значи? Зарем, тоа нели е првото воведување на македонското дете во воениот режим и дури кај децата од 2-14 години.

Но, без никаква апорија, со сигурност може да се каже, дека идеологијата со успешната агитација, едноставно имаше влезено во колективната свест и стана незобиколена слика на општа еуфорија и страв за поинаку да мисли македонскиот селанец, а тоа допринесе и таквата многучувствителна акција (да му се земи родот-детето), го собере својот страшен данок.

Што значи, сите се уверија во илузиите дека политичарите работат за среќата само на својот народ. Таквиот лажен политички и идеолошки интониран, оптимизам е, всушност, беше темелот врз кој израснуваа таквите илузии. А ти беа најлошата варијанта на политичката стварност. Се разбира, луѓето и не можеа сосема да ги избегнат илузиите.

Интересно, а и деликатно е што во штабот за собирањ иселување “спасување” на деца, вистинскиот назив би можел да има штаб за антицивизаторско и антимакедонско дејствување, но не помалку кое беше пропратено и со паролата: “Тие Македонци кој не се со НОФ и КПГ, се фашисти...”, а тоа е војна без милос. И само ако тоа беше целосно остварено, тогаш ќе немаше ниту еден Македонец во прадедовите огништа, но затоа пак не ќе беа исполнети барањата на акцијата за тотален пустош.

Но, ако сега замижеме пред вистината на своето време, со кое право можме да бараме истото тоа време да го сочува нашиот спомен за македонскиот воин на ДАГ кој херојски гинеше, убеден од НОФ, дека умира за Македонија. А како во историјата му се оддолживме на тие наши херои во овој изминат половина век, тоа е големо и сериозно прашање. Но, еден еден ќе мора да се напише интегралната историја на Македонија и Македонците...

Многу прашања се раѓаат од нашето робување, но да го проследиме и следниот реферат од историчарот д-р Кирјазовски, низ кој иако по пола век се расветлуваат многу работи.

Б/ “НАСИЛНА МОБИЛИЗАЦИЈА-ЗЛО СТОРНИЧКИ ПОТЕГ”, од д-р Ристо Кирјазовски.

“...Првиот конгрес на НОФ на Македонците од Егејска Македонија што се одржа на 13 јануари 1948 година главно беше во функција на таа цел: Единствено македонскиот народ да ги реализира решенијата на - от пленум на КПГ што се однесуваат до резервите на борци за ДАГ, што може да се види од задачата под бр. 6 прифатена од Конгресот: “Целиот

македонски народ, мажи и жени, да стапат во редовите на ДАГ. Сите и со сите средства да се помогне за да се задоволат потребите на ДАГ”.

Во самиот тек на Конгресот беше побарано од делегатите на конгресот да стапат во редовите на ДАГ. Повеќето од нив тоа и го сторија.

Непосредно по конгресот нови 3. 000 борци само Македонци и Македонки по задача на своите организации - НОФ и АФЖ стапија во ДАГ.

Во почетокот на февруари 1948 година ГШ на ДАГ издаде наредба за општа мобилизација на родените 1927 - 1932 (мажи и жени) со која сите Македонци и Македонки од тие годишта од слободните и полуслободните територии, беа регрутирани.

Откако мобилизацијата целосно беше спроведена на тлото на Егејскиот дел на Македонија, грчкото партиско раководство презеде акција за мобилизација на Македонците и Македонките во Југославија, каде што се наоѓаа како политички бегалци. За таа цел министерот за надворешни работи при ПДВ и членот на на ЦК на КПГ Петрос Росос на 17 март 1948 година допатува во Белград и разговараше со Александар Ранковиќ. Беше постигната принципиелна согласност за мобилизација на Македонците и Македонките.

По усогласувањето на ставовите, рагрутацијата на Македонците за ДАГ го вршеа југословенски органи во соработка со преставници од преставништвата на КПГ во Југославија.

Треба да се забележи дека во почетокот на февруари 1948 година југословенските власти преселија од НРМакедонија во војводинските села Гаково и Крушевце, околу 12.000 егејски политички бегалци.

Ете што се случи со нас Македонците: еднаш помош, другпат прогонство. Така се случи и со 13. 500 деца.

“...Нарениот потег на раководството на КПГ беше евакуацијата на децата.

...Кога беа пресушени сите извори на регрутација на нови борци за ДАГ, лидерот на КПГ Захаријадис презеде еден без преседан авантурисрижки и злосторнички потег, односно акција. Имено донесе одлука од евакуираните деца да бидат мобилизирани оние деца кои што имаат над 15 - годишна возраст. Во повеќе случаи мобилизацијата се вршеше на по возраст, туку по висина на децата. Врз основа на таа одлука беа мобилизирани неколку стотици деца и спратени нафронтот, од кои многу од нив загинаа. Оваа крајно нехумана и многу штетна акција предизвика револт и протест кај мајките и другите импликации.

Захаријадис за да ги смори духовите и да се извлече, презеде уште два исто така, исто така, мепопуларни и авантуристички потега. Имено, од една страна еден мал број деца ги врати во детските домови, а повеќето ги задржа во ДАГ, од ко, како што приведовме, многу од тие голобради и неискусни дечиња, загинаа во првите сидири со напријателот, а од друга страна изведе пред воен суд Македонки борци цо обвинение дека ги потикнуваат мајките на децата да протестираат.

Акцијата на КПГ да изврши мобилизација на малолетни деца од детските домови во источноевропските земји, ја става под големо сомневање и ја девалвира прокламираната цел за евакуација на децата, а таа беше да се спасат од ужасот на Граѓанската војна.

Од сето погоре приведено произлегува заклучок дека хуманата побуда, идеја и желба да се спасат од војната, беше искористена од Захаријадис, ослободувајќи ги родителите од грижата за децата, несметано да изврши тотална мобилизација на Македонците и Македонките (татковци и мајки на децата) и со тоа да го реши проблемот на резервите на ДАГ. Тоа, како што приведовме и се случи.

В/ Непобитни Факти:

Според извештајот на М. Порфирогенис, доставен до ПБ на ЦК на КПГ на 16 февруари 1949 година, Попивода на провокативните барања на Порфирогенис, одговара:

“Југославија им даде азил и прифати повеќе илјади Македонци. Од нив околу 2. 000 се вратија назад и стапија во редовите на ДАГ, а КПЈ помогна во тоа.”
(Види: АМ, К-20/17/30.

Види: објавени реферати и статии во весникот “Незаборав”1 јули 1995 година, стр. 4.

Наслов:

ПОВОЕНАТА ПОЛИТИКА ЗА ПОГРЧУВАЊЕ НА МАКЕДОНЦИТЕ

Поднаслов: Грчките деца ја преминаа нашата граница.

Два филма во “бункер”: (Со својот прв документарен филм “Грчките деца” Радивое Лола Ѓукиќ го сними во 1948 година, а веднаш потоа филмот е ставен во “бункер”. Истото се случи и со филмот “мајка Катина” на Никола Поповиќ.

Но, од оваа статија да ја проследиме најкомпетентната изјава на угледниот адвокат Тома Филота: “Кога ‘револуцијата на Маркос’ почна да привршува, мајките и татковците од Егејот ги донесоа децата до Битола. Тоа беа деца од пет-шест месеци, одвоени од мајчините гради, до шест години. Дали ги имало онолку колку што вели господин Царухидис, не знам. Знаам за идејата да се населат на Косово, но тоа не му одговараше на Тито. Ни на Едвард Кардељ, тврди господин Фила, не се сакаше тие деца да се задржат во Југославија. Тие по разни канали беа упатени во Бугарија, во Чехословачка, во Полска, можеби и во СССР. Некои се испратени во САД и во Австралија...”

Нема бегање од судот на историјата.

Кој се плаши од историјата? Убаво е да се ослободува историјата, убаво е кога ќе се прочита со чисто изворните

факти, а да се знае и за цензорските комитетите, за администрирањето со историската вистина. Историјата не се пишува по нарачка, туку се пишува сама.

Читателот, може да забележи, колку е голема разликата, кога се кажува историската вистина.

ЕПИЛОГ

СУРОВА ИСТОРИЈА

Историјата на Граѓанската војна, сега е позната и исполнета со многу суровости спрема Македонците под Грција. Во тие игри не само во голема мера допринесоа, туку и ја проектирале и воделе тагашните лидери на КПЈ и КПГ.

Од денешна историска дистанца (од како минаа херојските времиња и сме како полувековни заробеници) Граѓанската војна за нас Македонците, главно може да се оцени објективно, само ако од неутрално стојалиште ги анализираме ЦЕЛИТЕ и РЕЗУЛТАТИТЕ на НОФ и АФЖ, кои ни покажуваат дека тоа беше трагедија на затворен круг и од тоа ќе оцениме колкав беше нашиот исторски успех или најголемата и трајна историска бесмисленост.

Целите на НОФ и АФЖ (кои беа поврзани со глобализацијата на светската идеологија) се детално анализирани низ текстот и се покажа како погрешно насочена национална енергија и дека целите беа менувани во зависност под кој налогодавец припаѓаше НОФ и АФЖ и нашата судбина беше во рацете на КПМ/КПЈ и КПГ.

Резултатите на НОФ и АФЖ, се крајно поразителни-рамни на национален пораз: геноцид. Го изгубивме народот македонската исконска прадедова земја за навек. Уништен е националниот потенцијал со умислениот зафат “Педомазома”, кој беше рамен на политички терор, само над македонските деца со билет во една насока.

Тешката и горчлива судба што ги снајде децата збрани по логорите на Фредерика и детските домови низ Европските земји; без свои семејства и огништа, животот го минаа во тешко делничаво и чемерно сивило.

Ние Македонците, треба да носиме историска вина, зашто дозволивме тугинците да ни ги земат децата, оти со тој чин,

дефинитивно се запечати судбината за секогаш; развојот на македонското семејство и македонската кука на Меконците под Грција.

Награда за нашето (Само) жртвување во Граѓанската војна, ни беше доделен билет само за еден правец.

Така заврши една идеолошка инсталација, која се потпираше на туѓи ветрови. И на крај да ремизираме дека ова истражување ни пока (жува) дека спрема стратешкиот модел на тугинците, за нашето откорнување т. е. преживеаниот национален пораз, на Македонците под Грција, многу е тешко да се одреди вината. Не може да се согледа каде започнала, а каде завршила општествената одговорност на поединците идеолошките активисти во партиската активност на секојдневието што се случувало на просторот на Македонија под Грција. Многу тешко. И ете за пример, не само со одземените деца, тоа се случи и со незаконската мобилизација на целиот македонски народ, вината стана “Нечија”, нелична, туѓа.

По Втората светска војна, повеќе од јасно е дека Граѓанската војна се изроди од комунистичкиот режим, односно лидерите (Захаријадис, Тито и Сталин). Но, многу интересна комбинација е кога демагогијата и дневно политичката пишувана историографија ќе се спојат. Тогаш настапува двојна изобличена историска стварност и не прави лекомислени во верувањето дека Граѓанската војна (1945-1949) била епопеа (иториски периот и епохален настан) за нас Македонците. Но, ако пристапиме кон анализа на фактите: на политички план-преокупацијата на НОФ и АФЖ, ќе видиме, дека им била со систематска пропаганда да го мобилизираат народот, на лажен начин да им внесат порив за војна и да не го прашат дали сака или не сака да војува, туку го водеа во чудни конфликти. Значи, секој паталец се прашува: како е било можно, македонските раководители да биле толку наивни, толку авантуристи, толку неодговорни за да иницираат такви активности кои досега немаат никакво објаснение, никаква логика и се во спротивност со кој било интерес на Македонците. Има ли некој член од овие организации (НОФ или АФЖ) кој рекол: Зошто војна?

Но, по ликвидацијата на ДАГ и за овие 50 години, од понашањето на КПГ и КПМ/КПЈ уште би можело да се извлече заклучок дека ние Македонците под Грција сме тие кои би требало да им се извиниме...

Такво нешто кај другите народи не постои, бидејќи тие тешко се вразуваа за тугите пропаганди. Тоа се случи во годините(1945-1949) и стана наша, македонска специфичност.

Интересот за истражување на овие прашања и да се обликува во книга, се роди по објавување на следните мои книги:

1. (Само) жртвувањето на Македонците под Грција во Граѓанската војна (1945-1949) и
2. Идеолошкио активизам над Македонците под Грција (1940-1950).

Проблемот со одземените деца за време на Граѓанската војна во Грција, за нас-Македонците претставува еден од најсериозните проблеми во Македонското национално движење и верувам со ова книга ќе допринесам во расветлувањето на што поголем број прашања.

НОФ и АФЖ, се должни да ја обелоденат заблудата. Виновниците народот ги знае, само во историјата не се кажани... Покрај емоционалните, постојат; трагиката и човечките загуби. Човек мора понекогаш да се соочи со феноменот што некои паталци го нарекуваат-суроа реалност.

Во текстовите на нашата историографија вештачки се уфрлуваат грчки или туѓи идеолошки детерминирања: еласити, еамити, четници, боречки институции во егејска Македонија. Значи, на македонските читатели дрско им се подметнувани фалшификуваните историски факти, со цел да бидат држани во заблуда во однос на македонската историја и реалност. Ние бевме мал народ во Грција, но и немаше ников начин да ни помогнат нашите Македонци кои живеаа во другите држави, бидејќи тоа беше и бесцелно. На светот, неможевме да му се покажуваме и докажуваме со силата на оружје, нашата сила

требаше да ни биде умот, вредноста-да си го задржиме
огништето. Немавме интелектуален квантум, но имавме
Македонци кои неизмерно си ја сакаа својата земја, а
идеологијата преку идеолошките активисти успеа да не насочи
во самоуништување. Се случи, она антитрадиционалното -
македонско.

ДОБРИНИ И ГРЕВОВИ

Од целокупното досегашно истражување следи како заклучок:

Надежда за власт и безнадежта, НОФ и АФЖ, минувајќи низ
фазите на времето кога припаѓале под налогодавците КПМ/КПЈ
и КПГ, грешејќи, правеа големи гревови спрема сопствениот
народ. Свесно или несвесно сите нивни постапки, целокупното
однесување и сите преземени (или непреземени) дејствија, не
доведоа кон национален пораз, односно кон самоуништување
како краен резултат.

НОФ и АФЖ (КПМ), се покажа дека беа без јасна изградена
политичка филозофија за тоа кои беа виталните интереси на
Македонците под грција, тоа ни го потврдија исходот на
настаните, бидејќи ние Македонците не ги афирмиравме
најсветлите вредности на нацијата: Од Македонци - во целата
војана се изборивме како Славомакедонци, од национални
симболи ни трага, просто македонскиот народ се најде фатен,
спротивно на својата волја, а сето тоа остави длабоки
психолошки рани во колективната свест и душа на
македонскиот народ под Грција.

Но, најболното е што до ден-денес тие кои не поведоа (НОФ,
АФЖ, КПМ и КПГ) во Граѓанската војна и одредени
синекуристи произведен во ”Учеии” историографи велат и
жестоко се бранат дека било оправдано. По војната многумина
сметаат правдата на овој свет ја нема. Ако постоеше, тогаш
постоеше како правда на мокникот (КПГ). Значи, правдата не е
во правилноста, туку во моќта. Кој е моќен, тој е праведен (тоа
многу важело и за комунистите). И денес обратното не важи...

Зарем толку не беа упатени овие наши стратегии (КПМ, НОФ и АФЖ), дека Големите сили и нашите соседи однапред имале алтернативно решение за нас Македонците!!? Граѓанската војна заврши со катастрофални последици. Водачите се повлекоа, а народот македонски: еден голем дел остана на истите простори со преживевани трагедии и трауми и со товар што со години ќе им тежнее, но не помалку и на тие што го напуштија огништо и останаа по светот, а еден поголем дел од нив се тие одземени деца.

Историјата немилосрдно тоа ни го потврди. Со ова студија, се обидува да фрлам светлина само на дел врз сивите сенки што стравоттно полавек се надвиснуваат над сите нас и полавек изгонети, остануваме вчудени од невидени понижувања чекајќо повратниот БИЛЕТ... Така со години и децении, и во емиграцијата, но и во сегашноста живееме со страв и внимање да не ги навредиме тие што ни го нанесоа злото.

Што значи, дека ние Македонците (преку организацијата НОФ, АФЖ и НОМС) не ја креиравме и ја создававме иднината, туку ја чекавме. Зошто? Затоа што владееше фатална дезорганизираност на македонските позиции и така Македонците под Грција станаа невини жртви на КППГ.

По Граѓанската војна дозволивме да ни биде избришано минатото, обезличена сегашноста, неприсутни во иднината. Тоа се реалните состојби и се присутни (можат да се забележат) како сенки на војната врз тогашните детските лица и тоа што никако неможам да се согласам е, да ми бидат украдени повеќе од 50 од историјата. Да бидам од исти род, а да бидам третиран во секторска историја:

“Историја за Егејците.”

Во овој полавековен период на време, токму од такви таканаречени ангажирани интелектуалци (ако може така да се наречат) кои не само што учествувале (ваат) во политчкиот живот и во поделбата на политичката моќ, туку и како апологети (има и такви) го ставаат на коцка и сопственото интелектуално кредо. Некои од нив, толку многу се губат во

политичките води (на дневната политика) што интелектуалната доблест ја користат само како демагошка вештина. Но има и една друга група, која работи зависно од потребата на нарачателот и сопствените лукративни цели и потреби можеа (ат) во еден период да афирмираат и фалат едни идеи и факти, за да во друга ситуација бидат најжестоки нејзини критичари. Оваа група западна во ќор-сокак на своите неосвоени амбиции да учествува активно во делбата на политичката моќ, но поради сопствениот неуспех, константно се исполнети со гнев, завидливост и нихилизам.

Значи, низ ова книга ја проследиме полавековната ПОЛИТИЧКА МОЌ - во отсуство на духовната, која имаше за цел; да не одвој од реалниот живот и од можноста да си ја спознаеме сопствената судбина: ВИСТИНАТА ЗА ГЕНОЦИДОТ. Нашата несреќа (на Македонците под Грција) е и во тоа, што полавековниот тоталитаризам што власта го поседуваше - беше огромната политичка моќ, да се проговори за нашиот духовен развој, преку таквите истражувања, барем да можат да се осведочат идните поколења.

Што вели науката за ова наша трагедија: Види што пишува Проф. д-р Миодраг Календар Хаџи Ристик во списанието “Сонце” во рубриката етнологија; Императивна изработка на етнолошка карта на Македонците и Македонија (3) од 15. 02. 2002 година:

“... а сето тоа се повтори и по Втората светска војна и се до денес. Лагата со божезната “Граѓанска војна во Грција”, всушност беше продолжување на операцијата за создавање “Голема Грција”

Тоа беше “Антимакедонска војна”, кога стотиилјадното население од пеленчиња, деца, младинци до возрасни, божезн пред воените операции пребегаа од Грција и во Титова Југославија, од каде “умното сервилно македонско раководство” наместо дел од тоа население од Беломорието-Егејска Македонија да го засели во испразнатите, напуштени населени места од западните територии на Македонија кои со злосторствата беа напуштени за време на фашистичката

италјанска, односно арнаутската окупација кога се заселуваа делумно арнаутско население од нивната матична земја, а делумно и од порано доселените Арнаути од поблиските населени места.

Избрканото македонско население од Беломорието - Егејскиот дел на Македонија, систематски, “со наш благослов” го испративме во источно - европските земји од социјалистичкиот блок на Европа, па се до Ташкент во азискиот дел на Советскиот Сојуз!? Наводниот обид при делумното враќање на дел од ова македонско население во НР Македонија, не беше сфатен ни како национален ни како непрескоклива задача и императив да се спаси тоа што можеше да се спаси од започнатата и затрканата етничка инвазија од Арнаутите кои користејќи ги “семожните прилики - божемна заедничка држава, седма република на Титова Југославија а посебно по состојбите со ИНФОРБИРОТО, кога Македонија стана отворена држава...”

Значи, непореклива вистина е дека во меморијата на македонскиот народ остана трајно врежано сознанието за главните протагонисти на војната и нејзините планери: КПМ/КПЈ и КПГ, кои отворија простор за безочно етничко чистење на македонскиот географски и духовен простор, по Втората светска војна. А по војната, грижата дека ја немаше од овие идеолошки грижници, не само науката тоа го потврди (Прф. Ристик), туку повеќе од јасна е, кај секој страдалник и свесен Македонец.

Па сепак, историјата продолжува. Таа ќе биде и конечен судија.

ПРИЛОЗИ

АРГУМЕНТИ И ФАКТИ ЗА ОДНОСОТ НА КПГ СПРЕМА МАКЕДОНЦИТЕ ПОД ГРЦИЈА ПРЕД И ПО ГРАЃАНСКАТА ВОЈНА

1944-1945. И 1945-1960.

1. Меморандум на група македонци активисти од Костурско за неправилниот однос и политика на раководството на грчкото движење на отпорот спрема Македонците од егејскиот дел на Македонија.

ДОВЕРЛИВО ИЗЛОЖЕНИЕ

ДО ГЛАВНИОТ ШТАБ НА НОВ И ПО НА МАКЕДОНИЈА.

ИЗЛОЖЕНИЕ НА СИТЕ ГРШКИ, ЗЛОДЕЈСТВА, И
ПРОТИВНАРОДНИ И ПРОТИВМАКЕДОНСКИ ДЕЛА,
ИЗВРШЕНИ ОД ГРЦИТЕ НА ШТЕТА НА НАШИОТ НАРОД
ВО ГРЧКА МАКЕДОНИЈА ЗА ВРЕМЕ НА ТРИГОДИШНАТА
АНТИФАШИСТИЧКА БОРБА.

(Во меморандумот се опишани на оклу 10-15 страници, сите
злодела сторени спрема македонскиот народ).

18. октомври 1944
с. Горно Врановци

Народн делегација од Грчка Македонија

1. Паскал Митровски, адвокат, раководител на македонското движење во Косурско.
2. Михаил Керамитчиев, народен претседател од Костурско, во Грч. Народно собрание.
3. Ламбро Чолаков, работник, член на делегацијата, од Костурско.

Види: Документ АМ, фотокопија АЦКСЈ-К-1/40, во книгата
“Егејска Македонија во НОВ септември 1944 - февруари 1945.

Том 7, книга 3. Превод, редакција, коментар д-р Ристо Кирјазовски.

По исчитувањето на овој долг извештај од најкомпетентните личности, човек останува вчудоневиден и необјасниво се запрашува: од каде таа гаранија; да го повикуваат пак народот македонски на сенароден фронт во Граѓанската војна? А кои се тие? Тие, се пак на чело, овие потписници на меморандумот!!??

Во меморандумот се опишани сите тие антимакедонски работи за едно врамено (1944-1945), време во кое како и во сите други времиња на проклетиот Балкан (посебно на просторот на Македонија под Грција), народот никој за ништо не го прашувал, а тој постојано се исчудувал за тоа како преживеал и покрај сите трагедии што морал да ги истрпи. Но, човек ќе се запраша; ако во континуитет се случуваа сите тие наведени работи во извештајот, со се поголем интензитет, што добро можеше да се очекува во наредниот период во Граѓанската војна. Според логиката на работите, длабоко навлегувавме во еден тоталитарен амбиент, на аналитичарите, кога и дае, ќе си го кажат своето.

Но, најтрагичното е што овие луѓе кои ни укажаа на сите тие злодела, сега пак во Граѓанската војна се како жртви; беспрекорно соработуваа со невидена сервилност спрема КПП, и како краен резултат беше, дека преку таквите идеолошки активисти се изврши најубиствениот зафат; му се одзедоа на народот децата, со политичка умисла, можеби со цел за потоа: најуспешно да се извршат сите планирани миграциони движења на просторот кој живееше со векови македонскиот човек.

2. Интервју

“Тридесет три године касније: ЗАШТО МАРКОС НЕ КАЖЕ СВЕ

Један наш обавештајни офицер се сека збивања која су узбудивали свет.

Како је дошло до сукога, Шта то Маркос нетачно прикажује? И. Н. Т.

Но, најинтересно е прашањето: Да ли је поред ових разлога пропасти грчког ослободилачког покрета, било и неких других?

Игра око македонског живлја

- Грчки устанички покрет се у прво време оријентисао на Егејску Македонију, због тога што је традиција борбе у мјој била веома јака и што су можда Егејски македонци рачунали да ќе кроз нову борбу остварити свој циљ - ујединјење с матицом. И, уместо да руководство Грчке КП искористи тај позитивни моменат и да устанак прошири не целу Грчку, они се ограничавају на Егејску Македонију, због близине југословенске границе. Поред тога, они воде потпуно погрешну кадровску политику, дозволјавајуќи Македонцима да непредују у војничкој хијерархији само до командира чете, правдајуќи то недостатком партијског искуства код македонског живлја. Томе треба додати стално манипулисанје измед'у два највиша функционера - Македонца. Свака два месеца један од нјих ја био у немилости, а други форсиран..."

(Дел од поголемото интервју во списанието Дуга 1985, стр. 30 со Д. Голубовиќ).

3. 3/1. На XIII Пленум на ЦК на КПГ, што се одржа на 25 до 27 јуни 1945 година, Захаријадис во својот политички потенцираше:

"...Против сме каква било промена на границите од 1939 година со примена на сили од каде и да доаѓа единствениот демократски принцип што го признаваме е принципот на самоопределување на народите. Овој принцип важи и за додеканезите и за Кипар и за Северен Епир. Истовремено настојуваме да се спроведе еден друг демократски принцип за националните малцинства, принципот на рамноправноста, на нивно почитување. Тој принцип треба да се спроведе и за македонското малцинство, пријателски да се регулираат нашите односи со северните балкански републики..." (Види: "Ризоспастис" 17 јули 1945 година.

3/2. Никос Захаријадис П/1 Генерален Секретар на ЦК на КПГ, претседател воениот Совет на ДАГ. Зборувајќи за проблемите на поразот на ДАГ, на 13 Конференција во 1950 година рече: “Ако од порано го знаевме ставот на Тито, дека ќе биде таков, ќе размислевме дали да го земеме оружјето и да војуваме во Граѓанската војна.

“НОФ беше создаден од Тито и Колишевски... Неговото основачко и раководно јадро беше составено од титови агенти од типот на Митревски Керамициев, Гоце, Раковски и други, со единствена цел да ги унапредат интересите на Белградските раководители во егејска Македонија... Да го користат славомакедонскиот прашање за остварување на нивните националистички планови-присоединување на Егејска Македонија...” Тоа го напиша Захаријадис, и беше усвоено на посебното советување на Македонските кадри П/2 на КПГ, разгледано и прифатено од полит-бирото на ЦК на КПГ. Така грчката страна гледаше и ги разбираше работите. Види: ТО ККЕ 1918-1952, стр. 271, а го цитира и Павле Раковски во книгата 2000/347.

Значи, ако добро го разбравме генералниот Секретар на ЦК на КПГ- Никос Захаријадис како што вели: “Ако бев информиран како што сум денес, тоа немаше да ми се случи”.

Ете, како по катастрофата на Граѓанската војна, овој водач кој беше моќ и мит, стратег на револуцијата, каква оценка апостериори даде за војната, но сега не со говорот на политичкото насилство (барем таков беше познат), туку конечно се оправдува пред историјата.

Од измама во измама, а тоа претставува за нас Македонците (кои сме биле испратени со билет во една насока) Втор дел на ужасот по Граѓанската војна. Так говорат веродостојните факти и тоа е историска вистина. Тие факти ја покажуваат мрачната и темна завеса на нашата судбина.

Верувам дека ние паталците (искорнатите од Македонија под Грција) сфатиме дека сите тие идеологии како: нацизмот, фашизмот и болшевизмот се создадени од амбициите на нивните создавачи кои се наракуваа дека се загрижени за доброто на човештвото (напр: Ленин создаде систем, кој на крајот го уништи и него самиот). Власта во рацете само на еден човек е вистински извор на опасност, отсекогаш. Но, во ниедна земја власта (партијата-КПП) не била толку многу сурова спрема своите војници што ги остави по светот и пола век не проговори за нивната судбина...

4. СИБИР ЗА “ТИТОВЕ АГЕНТЕ”

Пре тридесет три години, групa Македоноца, руководилаца Народноослободилачког фронта, НОФ - а из Егејске Македоније, оптужио је сталинистички политбиро ЦК КП Грчке као кривце за пораз Демократске армије Грчке у граѓанском рату 1946-1949. Године.

- Десеторо нјих осудени су на смрт као “агентура Титове Југославије и меѓународне реакции”. По налогу генералног секретара КП Грчке, Захаријадиса и нјегове групе, која је следила ставове инфорбирова “о стању у КПЈ”, оптужени и осудени су из драчке луке депортирани у Совјетски Савез на истрагу, о нјиховим злочинима”. У Москви им је смртна казна заменјена робиом и изгнанством у Сибир. - После Сталијинове смрти и Двадесетог конгреса КП Совјетског Савеза сви заточеници су рахабилитовани као погрешно осудени, па су се вратили у Југославију, у Скопље, где највечи број нјих и данас живи”.

Види: Опширно пишува-Драган Кљакиќ, “ДУГА” 15 јануар 1983 година.

Значи, ние Македонците најмногу, ако не и првите сведења ги добивме од овој автор и од тугинците, за сторено зло спрема нашите раководители на НОФ и АФЖ. Се разбира, дека сега ја имаме и книгата од Павле Раковски: Автобиографија - моите страдања, издавач, АЕА издавачи, Скопје, 2000.

Но, тоа што најмногу ме измачи во истражувањето; барав да најдам официјално: ГЛАС, ПРОТЕСТ: ЕЈ, ВИЕ ТАМУ! КОЈ ВИ ДОЗВЛИ ДА ГИ СУДИТЕ НАШИТЕ РЕВОЛУЦИОНЕРИ И ДА ГИ ПРАТИТЕ ДУРИ ВО СИБИР?! Ама тој глас или протест да биде од нас Македонците.

Дали можеме по полавеков да зирнине во фактите: КАКВО МИНАТО ЌЕ ДОЗНАЕМЕ (НЕ) (ОЧЕКУВА).

Совеста на овие наши луѓе т. н. револуционери од редовите на НОФ и АФЖ, кога се најдоа во рацете на мокникот Захаријадис, очевидно е дека доживееа страшни прекршувања низ моќните идеолошки механизми во целокупниот систем на глобалната советизација т. е. во идеолошката пропаганда со жестоко разурнувачко дејство на самата човекова психа.

Во тој глобален хаос, во една збркана и брутална војна, се поставува прашањето како ние самите Македонци да ги разбериме.

ВО ПОТРАГА ПО ЧОВЕКОВОТО “ЈАС” ИЛИ СПАС?

Врз што се заснова неповторливата индивидуална свест “Јас” на секој поединец? Во случајот трагајќи по човековото “Јас”, за секое лице, неговата индивидуална самосвест претставува необјасливи појави, но во истражувањето токму тоа посебно станува збор токму кај овие наши раководители.

Да го проследиме она што го доживееа:

Види: НЕБЕСКА ТИМЈАНОВАВНА, роман од Петре Андреевски 1989/стр. 297.

“ - Товариш Хрушчов, товариш хрушчов, викаме, ја краваме земјата, ја цепиме. Одекнува гласот од куполите на театерот, што се вели, како со иста уста да викаме. Хрушчов подзапира, си го враќа предниот чекор на делканиот камен, се врти и гледа: две жени се борат со глутница полицајци.

- Пуштите женшин, вели Хрушчов.

Полицајците се свртеа, јас се подослободив и го удрих тојшто ме држеше. Право в стомак. Ко со магарешко копито го удрих в стомак, а можеби подолу. Крикна човекот и си ги тргна рацете од кај мене, ме испушти.

Дојдовме до Хрушчов, ама не можеме да фатиме ред во дишењето. Толку што сме предишени. Сме застанале прад пред него ко чуми: разбушавени и растрбушени, не ни се познаваа и лицето, сликата. Зборуваме и збиваме, обете наеднаш зборуваме: си ги покриваме зборовите.

- Товариш Хрушчов, велиме, ми каманисти од Југославија, ние револуционери и борци од четириест и прва година, од грчка Македонија. Ние сме уапсени и рехабилитирани, велиме, од Југославија имаме виза, од вас уште немаме. Не можеме да се вратиме, велиме и само збиваме. Ни играат слабините, ни скокаат жилите, слепите уши и ноздринките. Немам душа за уште, сета ни е во носот.

- Успокојтес, успкојтес, вели Никита Сергеевич, му свети јајчестата гола глава, обросена со пот. Всјо будет харашо. Оливера... му тутнува писмото в раце.”

Така заврши револуционерната дејност на овие наши луѓе, кои беа пратени преку СИБИР ДО - КАТАТРЗА.

Се поставува прашањето: дали овие наши политичари, сега прокламирани како “југословенски комунисти??!!”, со таквиот пресврт и не отстапија од националните интереси, за кој го повикуваа својот народ и тоа нема да биде оквалификувано од историјата како национално отстапување и измама на својот народ повикувајќи го во револуција и старо и младо?

Дали навистина тоа го сторија за спас или тие за целиот период ја остваруваа политичката платформа на КПМ/КПЈ (Во пропагирањето ги повикуваа Македонците под Грција во револуција и продолжување на Илинден.)

Редно е, да признаат дека тие носат историска вина (ако уште тврдат дека тие биле воено политички фактор во Граѓанската војна, а не се извинат пред македонскиот народ и признаат дека биле манипулирани и жртвувани) за жртвите и за многу национални прашања, но и не помалка вина што им оставија голем грев на ПОТОМЦИТЕ, кои се уште се наоѓаат по светот БЕЗ ПОВРАТЕН БИЛЕТ!!!???

5. КАКО ЗАВРШИ ВТОРАТА СВЕТСКА ВОЈНА ЗА НАС МАКЕДОНЦИТЕ ПОД ГРЦИЈА?

По повлекувањето на германските окупациони сили од цела Грција(и од Македонија под Грција) и по потпишувањето на договорот во Варкиза (12 февруари 1945 година), КПГ, ЕЛАС и ЕАМ обезоружени, се најдоа во инфериорна положба. Речиси уште на другиот ден по предавањето од ЕЛАС, започна еден организиран терор во Грција.

Хронологија на настаните кои оставија историски белег за нас Македонците под Грција

5/1. На 5 март 1943 година во Костур е свикано собрание од 48 члена кои имало претставници од разни села. На истото собрание било решено да се оформи организација под името “МАКЕДОНСКИ КОМИТЕТ” за Костурско само за самоодбрана, во кој членувале повеќе од 54-60 села. Им било дозволено дури да се наоружат, бедејќи им требало да се заштита во развластената Грција.

5/2. На 28 март 1943 година во с. Лаген, Леринско беше формиран Леринскиот партизански одред од борци Македонци и Грци, познат како одред “Вичо”, во состав на Елас.

5/3. По долги преговори меѓу ЕЛАС и ЕДЕС и британскиот генералштаб за Средниот Исток, во август 1943 година во Каиро допатува делегација на КПГ и ЕАМ со цел да преговара со грчката владата во бегство и со претставниците на граѓанските партии за постигнување политичко единство и за формирање на заеднички штаб кој е формиран на 18 јуни 1943 година, со кои се признаваа силите на отпорот како сојузничка

војска (на чело Енди Маерс) и народноослободителното движење во Грција му се потчинува на англискиот генералштаб за Средниот Исток. Но со иста цел на 5(16). 07. 1943 година во Либан беше потпишан договор за воена соработка.

5/4. На 1 септември 1943 година во месноста на Берик - костурско, формиран е македонски партизански одред “Лазо Трповски” во составот на ЕЛАС.

5/5. Формирањето на СНОФ

На 20 октомври 1943 година беше формирана организацијата СНОФ (Славјаномакедонски народноослободителен фронт), но само за Костурско и подоцна во Леринско, меѓутоа не и за Воденско.

Раководствата на КПГ, ЕАМ и ЕЛАС, загрижени за ситуацијата, што се создаде во Македонија под Грција (со оформувањето на Комитите) и посебно во Костурско, Леринско и Воденско, се најдоа принудени да формираат македонска организација СНОФ. Тоа со умисла организирано го сторија луѓе од Обласниот комитет на КПГ во Западна Македонија, и тоа Грците: Христос Калфас (Андреас) и секретарот на Окружниот комитет за Костурско Андонис Андонопулос (периклис и секретарот на Окружниот комитет на КПГ за Кожанско Танасис Карцунис.

5/6. Расформирањето на СНОФ

За шест месеци од своето постоење организацијата СНОФ во Костурско успеа да ги придобие Комитите и се омасови во своите редови повеќе од 4. 770 членови, што значи Македонците поверуваа дека “СНОФ е единствената народноослободителна организација што ќе ги исполни националните и социјалните барања на македонскиот народ под Грција”. Види: “Словеномакедонски Глас” број. 3 април 1944 година. Се пропагира: “СНОФ е новата ВМРО на Македонците, што ќе го доведе до крај делото на Илинден...”

Решението на КПГ за расформирањето на македонската организација СНОФ (која си ја изврши функцијата, со придобивање на Комитите во своите редови, не само што се покажа како најгруба манипулација, туку и совршено политичко и физичко ликвидирање на Македонците и елиминирање од светската политичка сцена во Грција - практички се оствари, тоа што го бараше грчката влада во бегство), сега за грчкото раководство на отпорот (КПГ, ЕАМ и ЕЛАС) претставуваше непотребна, бидејќи пред грчката реакција за да се постигне по секоја цена “национално единство” со грчките буржуаски партии и со власта во бегство, со коишто КПГ на 20 мај 1944 година го потпиша познатиот капитулнски договор со кој се запечатуваše судбината на НОБ.

На 26 септември 1944 година во италијанскиот град Казерта беше потпишан уште еден договор меѓу КПГ, ЕАМ, ЕЛАС и грчката влада во бегство на чело со Георгиос Папандреу и Британскиот Штаб за Среден Исток. Со овој договор беше постигната согласност грчките герилски сили да влезат под команда на грчката влада во бегство. Меѓутоа, своето право грчката влада во бегство му го пренесе на англискиот генерал Скоби. Се разбира и овој договор преставува уште една отстапка на грчкото раководство на отпорот во корист на грчката влада во бегство.

На 12 февруари 1945 година во месноста Варкиза, близу до Атина, беше потпишан договор меѓу претставниците на грчката влада и претставниците на КПГ и ЕАМ за прекинување на граѓанската војна, која што започна на 4 декември 1944 година во Атина со судирање на единиците на ЕЛАС (само една група, која не се сложуваше со тие ставови), од една страна, и владината војска, односно полицијата и англиските интервенионистичките војски, од друга страна. Договорот во варкиза, во превод е објавен во едицијата: Егејска Македонија во НОБ 1944-1945, Т. ??, док. 200, стр. 298-301.

Последиците од овој договор најмногу ги почувствуваа Македонците под Грција против кои грчката десница и реакција спроведе нечуен терор со цел целосно да ги протера од

границите на грчката држава и тоа важеше како за снофитите (поранешни Еласити) така и за Комитите.

5/7. КОИ БЕА ТИЕ НАШИ СОЈУЗНИЦИ ?

Програмата на ЕАМ (Национален ослободителен фронт, формирана на 27 септември 1941 година која ја сочинуваа: Комунистичката партија на Грција, Земјоделската, Социјалистичката и народно - демократската партија, Општа работничка федерација, Општа федерација на државните чиновници, Организација на националната солидарност и претставниците на политичкиот, научниот и културниот живот на Грција. Покасно на ЕАМ и се приклучува напредниот дел на либералната партија). Од овој преглед, уште еднаш се гледа дека ние Македонците не сме им биле сојузници, бидејќи до тогаш не сме се имале избороено за некаков политички субјект во државата Грција, туку едноставно, доброволно сме биле само членови како граѓани на Грција, без белег македонски. Главно нивната програма се состоеше во следното:

- А) 1. Прогонување од земјата на германско-италијанскиот и на бугарскиот окупатор;
- 2. Воспоставување на интегритетот на Грција;
- 3. Самоопределување на Кипар, Додеканезите и еверен Епир. А каде сме ние почитувани Еамити? И
- 4. Стратешко регулирање на северните граници на Грција (значи им требаше уште малку македонска земја на овие сојузници). Види: весникот “Махитис”, орган на комитетот на ЕЛАС од 10 февруари 1944 година, во коментарот: ЕАМ е националното прашање. Зарем и досега уште да не знаеме, дека во програмата на ЕАМ апсолутно ништо не се предвидувахе за нас?

Б) Програмата на ЕЛАС ²⁹ (Грчката народноослободителна војска, формирана во Румели - како партизански одреди, на 15

²⁹ ЕЛАС - ЕЛАСИТИ (припадниците на оваа војска се викаа “андартес” и што кај Македонците асоцираше на злогласните дела против македонскиот народ од постилинденскиот период на грчките андартни орган - изирани и

мај 1942 година со исти цели, бидејќи тоа е решено на заедничкиот состанок со ЦК на КПГ и ЕАМ). Прогласот е упатен до граѓаните на Грција и до бившите офицери на грчката армија, познати по својот буржуааски сталеж, а ние Македонците за нив бевме само “Славофони”, никакви борбени сојузници, туку пак само живи војници, како и нашите татковци во претходните војни. Ние, за тој период можеби погромко ја пеевме “Емброс ЕЛАС гиа тин Елада...” и ништо повеќе. Но, има уште еден непобитен факт за секој што бил ЕЛАСИТИН, и не треба да заборава дека дал свечена заклетва. Види: заклетвата на Еласитинот во која гласи дека ќе се бори за ослободување на татковината - Грција и за заштитата на интегритетот на грчкиот народ.

(ЗАКЛЕТВАТА НА ЕЛАСИТИНОТ: “Се колнам дека ќе се борам до последната капка на мојата крв за потполното ослободување, стабилноста и независноста на Грција. За зачувување на интегритетот на грчкиот народ и воспоставување поредок и ред на основните човечки права. За оваа цел ќе се починам на дејствијата и решенијата од наредбите на ПЕЕА и ќе ги извршувам совесно и дисциплинирано, сите наредби и упатства од претпоставените и ќе ја одбегнувам секоја постапка што ќе ме прави недоверлив како личност и како борец спрема грчкиот народ.”)

вооружени во Грција и испрагани во Македонија со нож да го шират грчкото влијание.)

На 6 април 1941 година во истовреме Германија изврши напад против Југославија и Грција и сега во Грција се јави нов господар, со нови фашистички погледи, а на 27 септември истата година е формирана организацијата ЕАМ (Народноослободителен фронт) и го повикува целокупното население на Грција на отпор против фашизмот и за таа цел на заедничкиот состанок на ЦК на КПГ, бараат да се организира ЕЛАС (Грчка народноослободителна војска) и дури на 15 февруари 1942 година се појавуваа воените еденици на ЕЛАС, Еласити. Во костурско беше формиран првиот одред на ЕЛАС на 7.12.1942 година и го сочинуваа 10 Македонци, 7 Грци и двајца Власи.

ЕЛАС во цела Грција броеше околу 70.000 еласити, но на 16 јули 1943 година, раководството на Елас и шефот на англиската воена мисија, полковникот Еди Мајерс потпиша спогодба со која ја потчија својата команда под англиската на Блискиот Исток, со што практично и ја предадоа власта на десницата. Тоа беше крајниот резултат на ЕЛАСИТИТЕ.

На 16 јули 1943 година Командантот на ЕЛАС Сарафис и шефот на англиската воена мисија, полковникот Еди Мајерс, потпишаа заедничка декларација со која ЕЛАС се признава како сојузничка армија и се потчинува на командата за Блискиот Исток. Но, да видиме како се одвиваа работите. На 31 октомври 1944 година поголема група англиски војници со оклопни возила влегоа во Солун пред ЕЛАСИТИТЕ. ЗОШТО? Три дена подоцна лондонската радио - станица на ББС објави вест дека британските трупи го слободија Солун. На 12 февруари 1945 година во Варкиза одморалиште близу до Атина, беше потпишан договор меѓу раководителите на КПГ и ЕАМ од една страна, а од друга - ладата на Пластирас и британскиот генерал Скоби. Со тој договор ЕАМ и ЕЛАС, практично, и ја предаде власта на десницата. Тоа беше крајниот резултат на ЕЛАСИТИТЕ.

6. ПОЛИТИЧКИ БЕГАЛЦИ ПО ГРАЃАНСКАТА ВОЈНА

На 29-30. 08. 1949 година по ликвидацијата на Граѓанската војна сите воено формации на ДАГ со наредба на главниот штаб поминаа во Н. Р. Албанија и беа разоружани и спраќани во воените логори Бурели и Елбасан. Во Бугарија исто така ја поминаа границата кај Берковица и тие беа разоружани.

Во Бурели се одржа 6-от Пленум на КПГ и поред партиските и воени оценките, направен и распоред на борците во која држава ќе треба да отпатуваат и колкав треба да е бројот:

Во Чехословакија 13. 500 луѓе (по касно и од Југославија околу 6. 000).

Полонија околу 9. 000 луѓе (по касно уште 3.000).

Романија околу 5. 600 луѓе (по касно уште 1. 000).

Бугарија останаа околу 8. 800 луѓе.

Унгарија околу 4. 000 луѓе (по касно уште 2. 000)

Во Источна Германија околу 2. 200 луѓе, од кои околу 1. 500 беа млади деца).

Во СССР во Ташкент околу 16. 5000 луѓе (по касно уште 5. 500 луѓе.)

Треба да се напомене дека од овие бројки кои се верифицирани од грчките извори, околу 56-60% се Македонци.

За Југославија, нема точен извор за бројноста на пребеганите, но во литературата се проценува околу 60. 000 луѓе и тоа исклучиво Македонци.

ПРЕГЛЕД НА КОРИСТЕНАТА ЛИТЕРАТУРА

- Ајановски Вангел - Оче, Егејски бури, Скопје 1975
- Андоновски Христо, Вистината за Егејска Македонија, Скопје, 1972
- Андоновски Христо, Дипломатска антимакедонска игра, Скопје, 1969
- Андоновски Христо, Македонското национално малцинство во Грција, Бугарија и Албанија, “Гласник”, Скопје 1974, бр. И
- Андоновски Христо, Меѓународните договори и билатерални конвенции меѓу Грција, Бугарија, Турција и Југославија, “Разгледи”, Скопје, 1962 IV
- Андоновски Христо, Македонците под Грција во борбата против фашизмот (1940-1944) III, Скопје 1968
- Апостоловски Ванчо, Грција, односите во Југославија и прашањето за Егејска Македонија. Нова Македонија, Скопје, 1952, февруари 10.IX 2237
- Бунтески Ристе-Бунте, Методија Шаторов – Шарло (политички ставови), издавач, Друштво за уметност Прилеп, Скопје, 1996.
- Буцкава Фана-Мартинова, и ние сме деца на мајката земја, издавач “Здружение на децата бегалци од Егејскиот дел на македонија-Скопје, 1998.
- Благоев Спиридон, Околу причините и последиците на проширување на бугарската окупациона власт во нови области на Егејскиот дел на Македонија во летото 1943 година. Гласник ИНИ, Скопје, 9183, XXVII 1-2
- Григоријадис Фивос, Историја ту емфилиу полему, 1945-1949 (То дефтеро андартико) (Историја на Граѓанската војна 1945-1949), (Второ партизанство) Атина Том I, II, III и IV, издавач К. М. Камаринопулос
- За проблемите на Егејска Македонија. Изјава на Димитар Влахов на конференцијата зза печатот во Париз. Нова Македонија, Скопје, 1946, септември 19 III 527, стр.4
- Зифиропулос Д. То ККЕ ќе и Македонија (КПГ и Македонија) Изјавуваме високо дека Грција нема право на Егејска Македонија, рече во својот говор на предизборниот митинг во Битола Димитар Влахов, потпреседате на Президиумот на Народната Скупштина на ФНРЈ. Нова Македонија, Скопје, 1946, септември 22.III 530, стр.4

Керамитчиев Михајло, Појавата на НОФ во Егејска
 Македонија. Глас на Егејците, Скопје, 1951, април 11. II.8
 Кирјазовски Ристо, Народноослободилениот фронт и другите
 организации на Македонците од Егејска Македонија (1945-
 1949). Култура, Скопје, 1985
 Кирјазовски Ристо, Македонски национални институции во
 егејскиот дел на Македонија (1941-1961), ИНИ, Скопје, 1987
 Кирјазовски Ристо, Македонската политичка емиграција од
 егејскиот дел на Македонија во источноевропските земји по
 Втората светска војна. Култура, Скопје, 1989
 Киселиновски Стојан, КПГ и македонското национално
 прашање (1918-1940). мисла, Скопје, 1985
 Киселиновски Стојан, Статусот на македонскиот јазик во
 Македонија (1913-1987). Мисла, Скопје, 1988
 Киселиновски Стојан, Егејскиот дел на Македонија (1913-1989)
 Култура, Скопје, 1990
 Киселиновски Стојан, Националното и државното во
 македонското револуционерно движење(1893-1994), МАНУ,
 Скопје, 1995
 Киселиновски Стојан, Етничките промени во Македонија
 (1913-1995), ИНИ, Скопје, 2000.
 Кочов Стојан, (Само)жртвувањето на Македонците под Грција,
 “Матица Македонска”, Скопје, 1994
 Кочов Стојан, Ѓорѓи Пејков-македонски воин низ историјата на
 ДАГ(1945-1949) - монографија, издавач “Академик”, Скопје,
 1997
 Кочов Стојан, Иеолошкиот активизам над Македонците под
 Грција, издавач “Матица македонска” Скопје, 2000
 Кочов Стојан, Есеи и литературни толкувања, издавач “Матица
 македонска”, Скопје 2002
 Клјакиќ Драган, генерал Маркос, Загреб, 1979
 Мамуровски Ташко, Бугарската пропаганда во Југозападна и
 Централна Егејска Македонија (1941-1944). ИНИ, Скопје, 1989
 Митревски Паскал, Учеството на македонскиот народ од
 Егејска Македонија во борбите против фашистичките
 окупатори. Нова Македонија, скопје 1945, октомври 11. II.237
 Митревски Паскал, Триесет години од Првата конференција на
 СНОФ (I-II) Нова македонија, Скопје 1973, декември 25-26
 XXX, 9672-9673

Митревски Паскал, Критички осврт на трудот на Вангел Ајановски-Оче, “Егејски бури”, издание на ИНИ-Скопје, 1975. Гласник на ИНИ, Скопје, 1977, XXI, 2-3, 195-211 (Одделен отпечаток)

Митревски Паскал, Првите органи на народната власт и формирањето на Привремената демократска влада на Грција за време на Граѓанската војна 1945-1949 година. Симпозиум: АСНОМ-остварувањето на идеите за создавање на македонската држава. МАНУ, Скопје, 1977, с. 199-211 Од. Отпечаток)

Мојсов Лазо, Околу прашањето на македонското национално малцинство во Грција (Еден поглед врз опсежната документација). ИНИ, Скопје, 1954.

Наковски Петре, Македонските деца во Полска, издавач, млад борец, Скопје 1987.

Пејов Наум, Прилози за односот на раководителите на КПГ по македонското национално прашање. Главен одбор на македонците од Егејска македонија, Скопје, 1953

Пејов Наум, КПГ и македонското национално прашање (IV-IX). Глас на Егејците, 1953, IV, 32-37

Пејов Наум, Македонците и Граѓанската војна во Грција. ИНИ, Скопје 1968

Пејов Наум, По повод првиот конгрес на НОФ во Егејска Македонија. Во прилог на вистината. Глас на Егејците, Скопје, 1951, јануари 10. III, 18

Раковски Павле, Македонското национално прашање низ политиката на КП на Грција (или Политиката на КП на Грција по македонското национално прашање) Гласник ИНИ, Скопје, 1968, XII, 3

Раковски Павле, Кон согледување на историската вистина. Погледи, Скопје 1980, XVII, 8

Раковски Павле, КПГ, ЕАМ, ЕЛАС и македонското НОД. Гласник на ИНИ, Скопје XXVI, 2-3

Раковски Павле, КП на Грција и Македонците (Согледувања, размислувања, сознанија). Македонска книга, Скопје, 1990

Раковски Павле, Автобиографија - моите страдања, издавач, АЕА издавачи, Скопје, 2000.

Ристовски Блаже, Македонија и македонската нација, издавач “Детска радост”, Скопје, 1995

Симовски Тодор, Населените места во Егејска Македонија.
ИНИ, Скопје, 1978

Симовски Тодор, Македонско национално прашање низ
политиката на КПГ во текот на НОБ. Гласник на ИНИ, Скопје,
1972, XIV, 2-3

Халет Кар Едвард, што е историја, Култура, Скопје, 1990

Арент Хана, Изворите на тоталитаризмот, Култура, Скопје,
1990

Стив Е. Палмер и Роберт Р. Кинг, “Југословенскиот комунизам
и Македонското прашање”. Арцхон Боокс, 1971

Лоринг М. Денфорт, “Македонскиот конфликт”, Македонска
книга, 1996

“Македонија и односите со Грција” - Македонска академија на
науките и уметностите, Скопје, 93

Тодор Чепреганов, “Велика Британија и македонското
национално прашање (август 1944-1948)”, издавач ИНИ,
Скопје, 1997

Лазар Лазаров “Македонија во француската политика на
Балканот 1944-1957”, издавачи ИНИ и Матица македонска,
Скопје, 1998

Приручник (Зборник материјала): Грчки народ у борби за
слободу, 1947 година.

Весници и списанија.

(Насловот на оригиналот “Studies in the History of the Greek
Civil War, 1945-1949”, edited by L. Baerentzen, J. O. Smith,
“Museum Tusculanum Press”, Copenhagen 1987.)

КРАТЕНИЦИ

- UNSCOB - United Nations Special Committee on the Balkans.
- АФЖ - Антифашистички фронт на жените.
- Андартин - Грчки борец, платеник во време на турската империја, се борел за освојување на Македонија и приклучување кон Грција. Повеќето беа од стара Грција и од островот Крит, а делувале во Македонија Костурско, Леринско, Битолско, Ресенско и Мариово. Тоа име се употребуваше од грчката влада и за учесниците на ЕЛАС и Граѓанската војна.
- БУРАНДАС - Оружен војник во владината грчка војска.
- ГШ - Главен штаб.
- ДАГ - Демократска армија на Грција за време Граѓанската војна 1946-1949 година, раководена од Комунистичката партија на Грција.
- ЕАМ - Национален ослободителен фронт.
- ЕДА - Грчка демократска левица.
- ЕДЕС - Национален демократски сојуз на грчката војската, соработувал со Германците, истовремено и со англичаните.
- ЕЛАС - Грчканародноослободителна армија.
- ЕПОН - Национална сегрчка организација на младите (прокомунистичка).
- ИВЕ - Бранители на Северна Грција 1941-1942 година соработувале со Германците.
- ПГ - Земјоделска партија на Грција.
- ИБ – Информбиро.
- ЕППЕ - Централен комитет на политичките бегалци од Грција.
- ЕМПЕДА - Центер за воена обука.
- КЗ - Кривичен закон.
- КОЕМ - Комунистичка организација на Македонците од Егејска Македонија.
- КПГ - Комунистичка партија на Грција.
- КПЈ - Комунистичка партија на Југославија.
- КПМ - Комунистичкапартија на Македонија.
- ЛОК - Чети за планински потери, воени формации на дел од владината војска.
- НОВ - Народноослободителна војска.
- НОД - Народноослободително движење.
- НОМС - Народноослободителен младински сојуз.

- НОФ - Народноослободителен фронт.
- МАИ - Единици за самоодбрана на теренот (оружени организирани цивили, кои спрема потребата се бореа Против Демократската армија на Грција).
- ООН - Организација на обединетите нации.
- ПАО - Сегрчка ослободителна организација 1942-1944 година, соработуваше со окупаторот против против народноослободителното движење во Грција.
- ПБ – Политбиро.
- ПДВ - Привремена демократска влада на Грција формирана 1947 година на Грамос.
- ПЕЕА - Политички комитет на ослободување.
- ПЗ - Принуден закон.
- СНОФ - Славјаномакедонскинародноослободителен фронт.
- УДБ - Управа за државна безбедност.
- ЦК - Централен комитет.
- ЦС - Централен совет.

Белешка за писателот

Стојан Кочов е роден 1930 година во село Турје, Леринско.
Живееше во Скопје.

Ги објавил следните книги:

СРЕДБА-раскази “Студентски збор”- Скопје, 1989
ЕДНА МРТВА ВОЈСКА – поезија “Македонска книга” -
Скопје, 1992
(САМО)ЖРТВУВАЊЕТО НА МАКЕДОНСКИОТ НАРОД
ПОД ГРЦИЈА - критички огледи “Матица македонска” -
Скопје, 1994
МРТВОТО ЛИЦЕ НА ВОЈНАТА – поезија “Македонско сонце”
- Скопје, 1996
ЃОРЃИ ПЕЈКОВ - МАКЕДОНСКИ ВОИН НИЗ ИСТОРИЈАТА
НА ДАГ (1945-1949) – монографија “Академик” - Скопје, 1996.
ТАЛКАЧИ - роман, “Матица македонска”, Скопје, 1997
НОВА ГОДИНА ВО ЗЕМЈАНКИТЕ НА ГРАМОС – роман
“Матица македонска”, Скопје, 1998
КАЗНА БЕЗ ВИНА - роман “Матица македонска”, Скопје, 2001
ВО ПРЕСРЕТ НА СУДБИНАТА – раскази “Огледало”, Скопје,
1998
ИДЕОЛОШКИОТ АКТИВИЗАМ НАД МАКЕДОНЦИТЕ ПОД
ГРЦИЈА - критички огледи. “Матица македонска”, Скопје, 2000
ГРЕВОТ НА ПОТОМЦИТЕ - роман
ЕСЕИ И ЛИТЕРАТУРНИ ТОЛКУВАЊА - критички огледи,
“Матица македонска”, Скопје, 2002
КОБА - Раскази, “Вордлбук”, Скопје, 2002
ГРОБАРОТ ОД ЛЕРИН - роман “Детска радост”, Скопје, 2001
ЈАМКА - роман.
БЕСОТ НА ЈУЖНИТЕ ХРИСТЈАНИ - роман

РЕЦЕНЗИЈА 1

Од проф. д-р Лазар Лазаров.

За студијата: “Билет во еден правец” од авторот Стојан КОЧОВ.

Авторот на трудот “Билет во еден правец” низ една збиена форма успешно ја проследува и реконструира од повеќе аспекти состојбата и судбината на Македонците под Грција, во текот на Втората светска војна, Граѓанската војна и по неа.

Посебен белег на трудот претставува авторовата опитност да проникне во срдчта на обработуваните проблеми и низ продлабочени анализи да трага и изнаоѓа соодветни одговори и заклучоци. Во истржувачкиот процес и во подготвувањето на трудот, Стојан Кочов, посебно се соочил со проблемот на интерпретацијата на мотивите и целите на прогонетите од грчкиот монархофашистички режим во искоренувањето на македонскиот народ и неговото истребување од својата земја.

Покрај внатрешниот фактор, мошне прегледно е обработена и улогата на меѓународниот фактор, пред се Англо-Американскиот. Недостаток, ако воопшто се смета за недостаток, туку за подвиг, со почит што авторот Стојан Кочов не е по вокација научен работник, го надополнил со истражувачка упорност и неговата роднокрајска припадност од беломорскиот дел на Македонија, придонеле да остави трајни записи обликувани во ова студија.

Значаен белег на овој труд е тоа што изнесените анализи и заклучоци се засновани врз изворни материјали, за кои на авторот му сугерирам да ги систематизира и внесе на крајот со поднаслов: “Користени извори и материјали”.

Бидејќи нема совршеност на било која работа и труд, а се со цел за квалитетно подобрување (а со што авторот е согласен) му сугерирам да обрне на следното: цитирањето на текстот да се стави во фусноти. На многу места во текстот и аку авторот е во право му сугерирам да ги анализира настаните како неутрален набљудувач, со што се издига на повисоко ниво на објективен

аналитичар и отценувач на настаните и личностите што се предмет на проучување. Исто така на авторот му предлагам за подобар прегледност на трудот да ги распореди во засебните делови и поглавија, кои претставуваат засебна целина.

Во ова студија е, посебено значајно, што се правени темелни анализи и од нив се извлекуваат релевантни оценки од повеќе аспекти засновани врз изворни и проверени материјали.

Врз основа на погоре, на кусо изнесеното, со задоволство ја предлагам да се печати ова студија која е значајна, не само за науката, туку за пошироката јавност. Студијата претставува изворно сведоштво од поблиското минато и пополнува значајни празнини од историјата на македонскиот народ.

Мај 2002, Со почит Проф. д-р Лазар ЛАЗАРОВ

РЕЦЕНЗИЈА 2

За трудот “Билет во еден правец” од Стојан КОЧОВ

Трудот “Билет во еден правец” всушност е една синтеза за историската судбина на Македонците од Егејска Македонија.

Авторот, добар познавач на историските собитија, ја претставува и ја анализира историската судбина на Македонците од Егејска Македонија во периодот од Париските мировни договори до денес. Историската судбина на Македонците авторот ја представува во рамките на соодветниот историски детерминизам. Тој го анализира и коректно го претставува влијанието на грчката држава и политичка идеологија без оглед дали станува збор за грчката левица или грчката десница.

Авторот не идеологизира, не позитивизира, туку анализира, ги претставува објективно историските факти. Со еден збор авторот успева да ги објективизира историските процеси сврзани со судбината на Македонците од егејска Македонија во дадениот историски период.

За обработката на пвој труд авторот има прегледано една огромна историска граѓа (примарна и секундарна) и критички ја претставува. Јазикот е едноставен и убедителен. Секој искажан збор е потврден со логички аргументи и со соодветна аргументирана литература.

Имајќи ги предвид горенаведените констатации, ние со задоволство ја препорачуваме книгата на Стојан Кочов “Билет во еден правец” за печатење.

10. 06. 2002, д-р Стојан Киселинов